JUDITH SMITH

Pilotul

ALCRIS

Prolog

Trecuse puţin de miezul nopţii când camionul cisternă se angajă pe drumul vechi, plin de gropi. Deşi era lună plină, nu se vedea la doi paşi. Şoferul înjură pe sub mustaţă. După ce parcursese o distanţă care i se păru interminabilă, zări jeep-ul oprit lângă cariera care marca preria, ca o cicatrice adâncă. Ascultă de bărbatul de lângă jeep care, cu amândouă braţele ridicate, îi făcea semne să oprească de-a curmezişul drumului.

- Ai întârziat! bombăni bărbatul.

- Ce pretenţii ai pe întunericul ăsta, imbecilule? îi replică şoferul. Credeam că vizitele în acest loc nu trebuie să aibă loc decât în plină zi.

- Se teme... Bătrânul ăsta o să ne înnebunească la cap. Hai, la treabă!

Camionagiul se duse în spatele cisternei şi deschise robinetul. Un şuvoi de lichid vâscos începu să se împrăştie pe pământul gras.

- Toată înscenarea asta mi se pare ridicolă! mormăi el.

- Vezi-ţi de treburile tale.

Timp de câteva clipe, cei doi bărbaţi priviră lichidul care se scurgea din cisternă, fără să scoată nici un cuvânt. Mugetul unei vaci aflate nu departe de locul respectiv, sfâşie tăcerea nopţii, urmat în curând de un

altul.

- Ar fi putut să ducă turma ceva mai încolo! bodogăni camio-nagiul.
- Bătrânul vrea ca totul să se petreacă aici. N-am putut nici în ruptul capului să-l conving să se răzgândească.
- într-o bună zi va trebui s-o facă.
- Sper că vârsta îl va da gata în curând. Bineînţeles însă că s-ar putea aranja şi un accident...
- Ai face mai bine să-ţi scoţi astea din cap. Putem câştiga mult mai bine aşa, dacă nu ne pune cineva beţe în roate.

Continuar' să discute în timp ce lichidul forma o băltoacă din ce în ce mai mare. Animalele se îndepărtară puţin, deranjate probabil de mirosul greu dus de vântul ce bătea dinspre Vest.

Mirosul oribil plutea în aer, estompându-se o dată cu distanţa, până deveni imperceptibil. Totuşi el era aici, dus de vânt, ca să secere viaţa.

O amprentă a morţii care se va îmbiba în pământul virgin pentru mult timp de acum încolo.

Capitolul 1

Stând în picioare pe veranda imensă a casei sale, Joanne Tates, zisă Jo, îşi plimba satisfăcută privirea prin curte. Era al treilea an de când conducea ferma Bar T, şi previziunile beneficiilor pentru acest an erau din nou promiţătoare. Un rezultat bun, mai ales în această perioadă de criză.

Mândră de munca ei, Jo ştia că tatăl ei, dacă ar fi fost aici ca s-o vadă, n-ar fi fost deloc dezamăgit.

Jonas Tates avusese întotdeauna o mare încredere în capacităţile administrative ale fiicei sale. Totuşi, pentru a se asigura că această încredere e justificată, o pusese pe Jo să muncească mai dur decât pe oricare alt lucrător de la fermă. Ca adolescentă participase la fiecare fază a creşterii animalelor, aşa încât cunoştea totul în cele mai mici amănunte.

Apoi Jonas o trimisese pe Jo la universitate, ca să-şi poată alege singură viitorul. Ca senator de Montana, Jonas Tates călătorise foarte mult şi ţinuse în mod deosebit ca şi fiica lui să descopere alte orizonturi.

Jo ştia că dacă ea n-ar fi vrut să preia conducerea fermei, tatăl ei i-ar fi acceptat fără probleme punctul de vedere, fiindcă el considerase întotdeauna libertatea individului ca esenţială. Totuşi, Jonas îşi manifestase recunoştinţa şi mândria când, după obţinerea diplomei în comerţ şi marketing, Jo se hotărâse să se întoarcă la fermă.

Dacă Jonas Tates avusese unele îndoieli asupra planurilor de viitor ale fiicei sale, ea în schimb nu ezitase nici o clipă. Adora

acest pământ şi nu şi-ar fi dorit niciodată să trăiască altundeva.

Iar astăzi, la douăzeci şi nouă de ani şi la trei ani după moartea prematură a tatălui său, se simţea foarte mândră de reuşita ei în administrarea fermei Bar T. Avea sentimentul că este fidela memoriei lui Jonas şi îşi promitea să vegheze asupra bunăstării acestei proprietăţi, precum şi transmiterii ei din generaţie în generaţie.

Jo surâse dându-şi seama de cursul pe care îl luaseră gândurile ei. De la fermă trecuseră la tatăl ei, apoi la viitoarele generaţii. Dar înainte să se gândească la copii şi la nepoţi, ar fi trebuit să fie măcar logodită.

La drept vorbind, după cum spunea şi buna ei prietenă Mary Montgomery, „într-un fund de ţară, nu prea ai de unde alege”. Nu că Jo n-ar fi primit propuneri, dar niciodată acestea nu veniseră de la candidatul potrivit.

Bineînţeles că această situaţie o frământa. Ca şi tatăl ei, se simţea foarte ataşată de familie şi nu dorea câtuşi de puţin ca succesiunea fermei Bar T să înceteze la a patra generaţie a familiei Tates, din lipsă de descendenţi. Cu toate astea, refuza să-şi lege viaţa de un bărbat care să nu se situeze la înălţimea exigenţelor ei. Nu voia să comită aceeaşi greşeală ca Mary care se măritase cu un coleg de liceu, pasionat de fotbal şi de nimic altceva, ca să divorţeze nu după mult timp. Şi dacă se gândea la ce observase în privinţa ultimei cuceriri a prietenei sale, se părea că Mary nu-şi găsise încă perechea potrivită.

în clipa de faţă, de fapt Jo nu aştepta un soţ ci un pilot de elicopter. Tipul întârziase şi ea scruta drumul sperând să vadă o maşină apărând în depărtare. O întârziere la prima întâlnire nu era un semn bun, dar fiindcă omul nu era de prin părţile locului, îi va trece asta cu vederea.

în contabilitatea foarte strictă a fermei, mâna de lucru ocupa un loc extrem de important. Având mai mult de trei mii de hectare, ferma avea nevoie de bărbaţi ca să se ocupe de vite. Recenta utilizare a vehiculelor de teren şi folosirea moderată a barierelor le facilita bineînţeles sarcina, dar îi trebuiau şase lucrători ca să se ocupe de animale şi de cele trei sute de hectare cu grâu pe care Jo îl sem'nase anul trecut, ca să diversifice activităţile fermei.

Anul acesta, adunarea cirezilor punea o problemă. Dacă era deja destul de lucru pentru şase, recentele probleme a doi dintre membrii echipei făceau operaţiunea aproape imposibila. Iată de ce Hank Driscoll, şeful echipei, o sfătuise pe Jo să angajeze un pilot de elicopter. îşi susţinuse punctul de vedere citându-i numeroase exemple de crescători care profitaseră din plin de pe urma unei „asistenţe din aer” şi sfârşise prin a o

convinge.

Jo îşi studiase conturile, estimase costul care revenea unei asemenea operaţiuni şi admisese în cele din urmă că poate era un mijloc de a realiza o economie. Se întreba totuşi dacă va suporta zgomotul făcut de un elicopter, într-o zonă atât de liniştită.

într-o asemenea dimineaţă, Jo îşi imagina cu uşurinţă cum arăta acest loc din Montana când primii Tates se stabiliseră aici. Frunzele arborilor foşneau uşor în bătaia vântului. Păsările cântau. Cât vedeai cu ochii, iarba înaltă se unduia în vânt.

Adora liniştea şi pacea acestor locuri. Trecându-şi mâna prin părul blond, se sprijini de balustradă şi trase în piept aerul proaspăt şi înmiresmat al dimineţii.

Un bâzâit făcu să vibreze aerul şi dintr-o dată un vâjâit asurzitor se prăvăli parcă din ceruri asupra ei. Umbra unui elicopter o învălui pentru o clipă pe tânăra femeie, înainte de a se roti deasupra curţii, hambarului şi clădirii.

Jo îşi încreţi pleoapele pentru a privi aparatul care se apropia de sol, ridicând un nor uriaş de praf. Apoi se stabiliza deasupra curţii şi zgomotul infernal încetă brusc, lăsând loc şuieratului pe care îl făceau palele elicei. Şi apoi, nimic.

Tăcerea care urmă sosirii elicopterului păru şi mai adâncă decât înainte. Nici un ciripit de pasăre. Chiar şi vântul se oprise, ca intimidat de o asemenea desfăşurare de forţe. S-ar fi zis că era tăcerea care preceda furtuna.

în cele din urmă, păsările îşi reluară trilurile vesele şi farmecul fu rupt. Jo se îndreptă spre monstrul alb şi strălucitor, animată de tot felul de prejudecăţi la gândul întâlnirii cu stăpânul unei maşinării atât de zgomotoase.

Ouşă de plexiglas se ridică şi pilotul sări jos, apoi, zărind-o, porni în întâmpinarea tinerei femei.

Era un tip înalt şi voinic, cu părul de un blond-roşcat, având privirea ascunsă de ochelarii sport, dar cu un surâs călduros şi sincer. El îi întinse mâna.

- Am nimerit bine? Sunt pe proprietatea familiei Tates? o întreba el.
- Da. Sunteţi probabil domnul Fitzpatrick...
- Daniel, o corectă el strângându-i cu putere mâna. Cu meseria mea, în care risc în orice moment să-mi frâng gâtul, prefer să trec cât mai repede posibil la folosirea prenumelui. Nu se ştie niciodată...

îşi scoase ochelarii de protecţie şi atunci ea îi văzu ochii verzi, sclipind

de veselie.

Jo râse. îi plăceau oamenii direcţi şi acesta părea să fie unul dintre ei.

-în acest caz, spune-mi Jo, dădu ea din cap privind elicopterul. Deci... acest obiect reprezintă viitorul în creşterea vitelor? Face un zgomot infernal.

-Recunosc asta. Şi nu ştiu dacă elicopterul reprezintă viitorul în creşterea vitelor, dar în orice caz simbolizează prezentul pentru mine. Cu o fermă de asemenea dimensiuni, sunt surprins că nu aţi mai folosit deja unul.

- Până acum ne-am descurcat fără el. Ai mai lucrat într-o fermă, nu-i aşa?

- Da, după armată, i-am dat o mână de ajutor unchiului meu care are o fermă în Texas.

- Bine. Şeful meu de echipă crede că astfel vom putea face nişte economii, şi i se întâmplă destul de rar să se înşele. Cifrele pe care i le-ai dat sunt exacte? Sper că nu sunt un truc pentru a atrage clienţi.

- Sunt exacte, afirmă el. Aparatul meu nu este prea lacom la carburant şi încerc să nu gonesc clientela cu tarife exorbitante. Asta depinde şi de preţurile practicate dar, în general, ajung la costul unui lucrător şi jumătate, cel mult.

- Asta corespunde şi cu calculele mele...

-Bineînţeles că nu încerc să iau locul nimănui. Eşti în criză de mână de lucru, sau te gândeşti la concedieri?

- Doi din oamenii mei m-au părăsit luna trecută, fiindcă s-au mutat la mari distanţe de aici, iar un al treilea se gândeşte să lucreze pe cont propriu.

Jo nu prea credea că Hank o să-şi găsească o fermă, dar vorbea de mult timp despre asta. Era de altfel unul din motivele pentru care o sfătuise să-şi angajeze un pilot. Putea pleca astfel cu conştiinţa împăcată.

- Deci e în regulă! spuse el cu un surâs cuceritor. Spune-mi atunci ce mai vrei să ştii despre mine. Ai primit un Curriculum Vitae, nu-i aşa?

- Da, şi mi s-a părut excelent. Ai fost pilot în armată timp de patru ani. Ai făcut războiul din Golf?

- Am făcut şi eu parte din spectacol, fiindcă îl poţi numi şi aşa... spuse el, lovind uşor cu palma elicopterul. Iar această mică bijuterie face adevărate minuni cu vitele.

- Mi se pare diferit de modelele pe care le-am mai văzut.

Era un aparat lung şi fin, cu botul turtit şi dotat cu două aripi mai mici plasate pe la jumătatea fuselajului. Coada era subţire ca acul unei viespi şi palele păreau ascuţite precum tăişul săbiei, gata să decupeze atmosfera în lamele.

- Mi se pare mai mare decât celelalte, adăugă Jo.

-Este un Cobra, explică plin de mândrie Daniel, un elicopter de luptă. L-am cumpărat din surplusul vândut din dotarea armatei. I-am scos armele şi alte echipamente electronice, dar are o mobilitate de vis. Ţi-ar putea veni ameţeală, numai văzându-l cum evoluează.

- Este legal să posezi echipament militar?

-Dacă îl cumperi la preţ redus, da. Aviaţia se descotoroseşte de aparatele ei la primele semne de oboseală, atunci când sunt departe de a-şi fi terminat anii de serviciu. Elicopterul meu are douăzeci de ani... Un puşti! Vrei să faci un tur?

- Nu cred că e necesar. Nu-i pun la îndoială calităţile.

- Hai, urcă-te, o să-ţi placă la nebunie! insistă el. O să-ţi vezi ferma dintr-un alt unghi şi în condiţii de confort incomparabile. Priveşte, am scos tot ce ocupa loc!

Ridică uşa din plexiglas şi se cocoţă pe talpa metalică de aterizare. Jo îl urmă, mai mult din politeţe decât din curiozitate, şi examină cabina, dotată cu două fotolii, unul în spatele celuilalt. Interiorul era mai mult decât spaţios, dar plin de numeroase sacoşe de voiaj.

- Scaunul din faţă, îi explică Daniel, era rezervat ofiţerului de artilerie, iar pilotul stătea în spate. Vezi, există destul spaţiu să-ţi întinzi picioarele, şi de aici ai o vedere splendidă!

- Drăguţ din partea ta, dar prefer s-o fac altă dată.

Jo ştia că nu va rata ocazia. Dar prefera să-l vadă mai întâi pe Daniel Fitzpatrick zburând singur înainte să-i încredinţeze propria ei viaţă.
Nu simţise niciodată vreo atracţie spre zbor, iar piloţii de elicoptere aveau reputaţia de a fi pe cât de lăudăroşi pe atât de inconştienţi. Deşi acesta părea mai serios, Jo considera totuşi ceva cam deplasată admiraţia manifestată faţă de propriul lui elicopter.

Dacă accepta să urce în aparatul lui, se temea că o să-i împuie capul cu toate calităţile lui.

- Când vrei, spuse Daniel sărind jos. Asta înseamnă că sunt angajat?

- Da, domnule Fitzpatrick, îţi dau o şansă.

- Super... Şi aminteşte-ţi să-mi spui Daniel, sau şi mai bine, Dan. Să ştii că exageram puţin adineaori. Nu cred că risc în orice moment să-mi frâng gâtul. Şi nici n-am omorât încă pe nimeni.

- Sunt încântată să aud asta... Vrei să intri? Am câteva formulare pe care o să te rog să le completezi. Pe urmă o să-ţi arăt locurile.

- Ce zonă frumoasă! comentă Dan luându-se după ea. Ai multe capete de vite?

- Cam vreo sută de mii. Acum ne permitem să avem atâtea fiindcă le putem hrăni, dar în anii de secetă scădem mult efectivele.

Jo remarcă faptul că vorbea despre ferma ei cu aceeaşi mândrie cu care Dan îşi lăudase adineaori elicopterul. Poate nu erau chiar atât de diferiţi...

Traversară curtea străjuită de stejari bătrâni, înainte de a intra în casa mare a stăpânului.

Era răcoare în semiîntunericul din interior. Casa părea să ofere un confort fără pretenţii. Tonurile calde ale pereţilor şi mobilierului îi dădeau un aer simplu şi primitor. Cu alte cuvinte, nu semăna deloc cu reşedinţa unei milionare, chiar dacă proprietara ei era.

Tânăra femeie traversă salonul, intră în biroul ei şi se instală într-un fotoliu rotativ din stejar, în faţa biroului. Scoase un formular dintr-o casetă, apoi i-l întinse împreună cu un stilou noului ei angajat.

- Vei beneficia astfel de poliţa noastră comună de asigurare, îi explică ea. Prefer să nu mă gândesc la cât va creşte cotizaţia asta... Vrei un pahar de limonadă?

- Cu plăcere, patroane, spuse el aşezându-se.

- Era să uit să te întreb dacă ştii să găteşti.

- Mă descurc.

- Atunci e bine. Rând pe rând ne ocupăm de pregătirea meselor. Acest lucru le permite băieţilor să scape din când în când de praf. Bineînţeles, dacă n-ai fi în stare să găteşti, ai fi fost scutit de aşa ceva.

- Aşteaptă să guşti din pateul meu! spuse el surâzând.

Jo se sculă şi se duse în bucătărie.

Daniel Fitzpatrick nu avea nimic din cascadorul trăsnit, ieşit dintr-un film de război de mâna a doua, lucru la care se aşteptase. îşi va găsi locul la fermă, Jo ştia acum asta. Scoase o cutie de limonadă din frigider şi două pahare din bufet. în timp ce le umplea, auzi pe cineva împingând uşa de la intrare şi traversând cu un pas greoi vestibulul.

- Eşti acolo, Jo? strigă Hank Driscoll.

- în bucătărie, Hank! Ce s-a întâmplat?

Jo puse jos cutia, alertată de tonul anormal de grav al lui Hank. Presimţi că nu va avea timp să-şi bea limonada. Silueta îndesată a şefului de echipă apăru în prag. Cu pălăria în mână, el îşi ştergea fruntea plină de sudoare, de care se lipiseră câteva şuviţe roşcate de păr.

-Au găsit nişte animale moarte, anunţă el. Zece, pe terenurile dinspre nord.

- Moarte?... Cum?

- Au băut ceva, dar n-aş putea spune ce, mărturisi Hank. Probabil că asta s-a întâmplat azi-noapte.

- în acest caz, hai să mergem imediat acolo! declară ea luându-şi pălăria de pe cuier.

- Cred că a sosit momentul să primeşti botezul aerului, spuse Dan intrând în bucătărie. Pot să vă duc acolo în câteva clipe.

- Nu, eu...

-Excelentă idee! o întrerupse Hank întorcându-se spre Dan. Am vorbit la telefon, eu sunt Hank Driscoll.

- Iar eu Dan Fitzpatrick. încântat de cunoştinţă. Şi vă mulţumesc că aţi făcut apel la mine. O să vedeţi că nu veţi regreta. Unde sunt animalele?

- Cam la vreo treizeci de kilometri spre Nord-Vest. într-o râpă aflată puţin mai la Vest de drumul de acces.

- Foarte bine, spuse Jo. Hank, telefonează-i doctorului Hollander. Eu... sunt gata de decolare.

*

* *

După ce se instală pe scaunul din faţă, cu o cască pe cap, Jo avu impresia că se găseşte în botul unui monstru metalic.

în spatele ei, Dan manevră comenzile şi motorul începu să vuiască din ce în ce mai tare. Zgomotul şi vibraţiile ajunseră în curând la un asemenea grad încât tânăra femeie crezu că inima îi va sta în loc.

- Plecăm! se auzi vocea lui Dan în căşti.

Şi înainte ca ea să fi putut scoate vreun cuvânt, decolară. Jo se agăţă zdravăn de braţele fotoliului în care stătea, simţind că i se pune un nod în gât şi un gol în stomac. Brusc, clădirile fermei dispărură în neant ca înghiţite de pământ. Apoi reapărură peste câteva clipe, după ce Dan redresă aparatul.

Şi dintr-o dată, nici un obstacol nu se mai aflǎ în faţa ochilor lui Jo. Pluteau parcă în albastrul cerului. Elicopterul înainta fără nici o zguduitură, încât Jo avea impresia că parcă nici nu zburau. Totuşi, când prinse puţin curaj şi se uită în jos, văzu defilând sub ei dealurile cu pantele lor blânde, vegetaţia care se unduia salutându-le parcă trecerea.

Jo îşi regretă în curând curiozitatea. Nu se aflau decât la trei metri înălţime faţă de sol şi urmau denivelările terenului cu aceeaşi precizie ca a

unui alergător de fond.

- încearcă să-ţi reperezi vitele! îi sugeră Dan.
- Nu poţi să zbori ceva mai sus?

Elicopterul se smuci înapoi şi urcă ca o săgeată, înainte de a se redresa la vreo treizeci de metri de sol. Trecu un timp până când Jo îşi simţi stomacul revenind la locul obişnuit.

- E mai bine? se interesă Dan.
- Da, răspunse ea cu o voce pierită. Niciodată n-o să-ţi mai cer aşa ceva... Urmează, te rog, drumul spre Nord. Râpa e la vreo cinci kilometri de aici.
- Am înţeles, patroane!

Viră imediat şi tânăra femeie avu impresia că partea inferioară a corpului ei se roteşte singură, în timp ce bustul rămânea pe loc. Apoi, Dan acceleră.

Câteva secunde mai târziu, Jo zări râpa. Apoi remarcă petele închise la culoare de pe pantă, în apropierea pârâului care curgea în vale.

Aterizară în ierburile înalte, în parte uscate de soarele arzător. Când elicea se opri, Dan sări jos şi-i întinse o mână lui Jo care ar fi îmbrăţişat pământul de bucurie, dacă demnitatea i-ar fi permis.

- întotdeauna zbori aşa? îl întrebă ea.
- Sigur.
- Mi-ar plăcea să-l cunosc pe sadicul care ţi-a fost instructor de zbor!
- Am învăţat în armată... Şi în orice caz, te descurci mai bine decât marea majoritate a oamenilor, care sunt de-a dreptul bolnavi imediat ce pun piciorul pe pământ.
- Mă flatezi! replică ea ironică.

Dar cel puţin acum era convinsă de priceperea lui Dan în manevrarea comenzilor aparatului.

O luă la fugă spre cadavrele vacilor. O privire îi fu de ajuns ca să evalueze situaţia.

-Să-ţi moară nişte vite nu e niciodată plăcut, declară ea, dar acum într-adevăr am dat de necaz.

- De ce? se interesă Dan.
- Nu sunt vacile noastre. îi aparţin lui Norton Pettigrew care nu se jenează să-şi lase vitele să pască pe terenurile mele, de câte ori i se iveşte ocazia. Aşa că nu mă îndoiesc că ne va acuza că i le-am omorât noi.
- Dar poate fi vorba de un virus, îi sugeră Dan.

- Veterinarul trebuie să sosească şi el ne va spune despre ce este vorba. Tot ceea ce sper e să nu-l fi contactat aici. N-am nevoie de o ceartă cu Pettigrew.

- E atât de rău?

-Dacă are ceva de pierdut, da. Dar n-o să-i dau satisfacţia să mă declar vinovată de moartea vitelor lui, când le lasă să pască pe pământul meu.

-Vorbeşti de parcă securea războiului urmează să fie în curând dezgropată...

- După ce o să-l întâlneşti pe Pettigrew, îl asigură ea, nu o să ţi se mai pară atât de ciudat ceea ce ţi-am spus.

Capitolul 2

Evan Hollander îşi trecu degetele noduroase prin părul grizonat care depăşea viziera caschetei. Cu un aer perplex, veterinarul, care lucra în această zonă a Montanei de peste treizeci de ani, se învârtea în jurul vitelor moarte. în cele din urmă îşi drese vocea şi ridică din umeri.

- Probabil că au înghiţit ceva, dar n-aş putea spune ce anume. Mi se pare însă dubios că au murit toate în acelaşi timp. Analizele ne vor permite să ne dăm seama mai clar cum stau lucrurile.

- Nu aţi putea să avansaţi chiar acum o ipoteză? îl rugă Jo. Nu va fi nici o problemă dacă nu rămâne în picioare după analize.

- Nu, îmi pare rău. Ar fi mai bine să aşteptăm rezultatul autopsiei. Imediat ce vom depista cauza morţii, te vei putea adresa serviciilor veterinare care se ocupă cu transportarea cadavrelor.

- Credeţi că va dura mult?

-Depinde, răspunse prudent bătrânul Evan. Dacă nu este evidentă cauza morţii, va trebui să trimitem probe de sânge la laborator.

- Mă duc să caut nişte oameni ca să urcăm una din vite în camioneta dumneavoastră, îi propuse Jo.

- Am câteva frânghii în elicopter, intră Dan în vorbă. Asta ar putea să accelereze desfăşurarea operaţiunii, nu-i aşa?

- Cu elicopterul? şopti Evan sceptic. N-aş fi crezut niciodată că un asemenea aparat ar fi în stare de o astfel de manevră. E o achiziţie de la armată, nu-i aşa? Seamănă cu cele pe care le-am văzut mai de mult la televizor.

- Da, domnule. Un Huey Cobra.

Dan se duse să caute două frânghii solide din nylon, şi le înnodă în jurul tălpilor de aterizare.

- Da, aşa e, spuse Evan. în timpul războiului din Coreea am transportat mulţi băieţi răniţi cu ajutorul strămoşului acestui monstru. Prin comparaţie, acesta mi se pare mai fragil.

- Sigur, dar asta nu înseamnă că nu e la fel de puternic. Când o să mă aflu deasupra capetelor voastre, puteţi să legaţi animalul, ca apoi să-l ridic. O să-mi faceţi semn ca să ştiu dacă mă aflu destul de jos, şi pe urmă ca să-mi indicaţi dacă pot să mă ridic.

- Să nu ne cazi în cap! îl atenţionă Jo.

- O să am grijă. Dar oricum, patroane, ai o asigurare, nu-i aşa?

Jo şi doctorul Hollander îşi ţinură pălăriile cu mâna în timp ce aparatul lua înălţime ca să se poziţioneze deasupra animalelor moarte, cu cele două frânghii spânzurând în gol. Le înnodară în jurul unuia dintre cadavre, apoi îl lăsară pe Dan să se ridice şi să-l depună fără probleme în remorca hodorogită a veterinarului.

-Animalele îi aparţin lui Pettigrew, nu-i aşa? rosti Evan. L-ai anunţat?

- Nu încă, răspunse Jo.

- Ştii că nu eşti obligată să-l anunţi pe proprietarul lor înainte de a le incinera?

-Cum să nu ştiu! De aceea speram că veţi putea stabili rapid un diagnostic. O să facă un scandal! Dacă aş putea cunoaşte măcar cauza morţii...

- Nu pot să ţi-o spun încă, dar un lucru este sigur: animalele astea se găseau la mai mult de treizeci de kilometri de pământurile lui. Trebuia să le supravegheze cu mai multă atenţie!

- îl cunoaşteţi pe Norton. Nu se încurcă el cu asemenea amănunte.

-în orice caz, voi face tot posibilul să obţin rapid rezultatul analizelor. Poate o să-l rog pe Andy să accelereze procedura.

Evan făcea aluzie la nepotul lui, Andrew Hollander, şeriful comitatului. Când Dan se apropie de ei, îi întinse mâna în semn de rămas-bun.

- îţi mulţumesc pentru ajutor, băiete, îi spuse el. O să urc să fac şi eu un tur zilele astea în pasărea ta.

- Oricând doriţi!

- Mulţumesc, doctore! strigă Jo în timp ce Evan se îndrepta spre camionetă. Acum putem să ne întoarcem, Dan. Trebuie să-i telefonez lui Norton Pettigrew.

- Nu vrei să mergi să-l vezi? Cu elicopterul ne-ar lua doar câteva minute.

- Nici prin gând nu-mi trece! exclamă ea. Ar fi capabil să mă dea în judecată sub pretextul că i-am deranjat găinile de la clocit!

*

* *

Zece minute mai târziu, aşezată în faţa mesei din bucătărie, Jo privea cu jind la limonada din paharul care o aştepta pe frigider, ascultându-l pe Norton Pettigrew care turuia la celălalt capăt al firului.

- Dacă mi-ai otrăvit vitele, Jo Tates, o ameninţa el, o să pretind dublul sumei pe care aş fi obţinut-o pe carnea vândută. Nici nu-mi trece prin gând să te las să-mi omori animalele şi să le îngropi, scăpând nepedepsită.
- N-am îngropat nimic, reuşi ea să spună, încercând să rămână calmă. Dar dacă ţii, poţi să vii s-o faci singur, nu o să-ţi pun beţe în roate! Oricum, Evan Hollander nu e genul de doctor care să ascundă sau să falsifice rezultatul analizelor.
- Asta o spui tu!
- Oh, Norton! replică Jo scoasă din sărite, dacă se va dovedi că sunt vinovată o să-ţi compensez pierderile fără să mai stau la discuţii... dar mărturiseşte că ţi-ai lăsat animalele să pască pe pământurile mele. Ar trebui să depun plângere.
- îmi conduc ferma aşa cum cred eu de cuviinţă, şi n-o să mă las intimidat de o puştoaică! Nu uita că pe aici se practică creşterea vitelor pe terenuri neîmprejmuite.
- Nu încerc să intimidez pe nimeni, ripostă Jo. Dar noţiunea ta de terenuri neîmprejmuite e cam fantezistă, dă-mi voie să spun! Eu ţi-am relatat faptele aşa cum sunt. Acum, dacă vrei să afli rezultatul analizelor, n-ai decât să-i telefonezi personal lui Evan.
- Chiar asta şi am de gând să fac!
- La revedere, Norton.

Şi închise, înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă, cu o mutră exasperată. Abia atunci îl observă pe Dan care aştepta în prag. Ţinându-şi pălăria în mână, el o privea surâzând.

- Am impresia că vecinul tău nu e prea simpatic, declară el.
- întotdeauna spionezi astfel oamenii? replică ea prost dispusă.
- Doar când nu fac un efort deosebit în acest sens.

Trase un scaun şi se aşeză, apoi îşi scoase ochelarii de soare şi-i puse pe masă.

- Şi la urma urmei vorbeai destul de tare, adăugă el.
- îmi pare rău, se scuză Jo. Nu voiam să fiu nesuferită. Numai că...
- ... Vecinul tău e un imbecil, termină Dan în locul ei, dar nu vrei totuşi să rupi relaţiile cu el.

Dan se ridică, luă paharul de limonadă pus pe frigider şi i-l aduse lui Jo. Apoi se aşeză la loc şi o privi blând, cu un surâs ciudat pe buze. Se uita la ea fără să zică nimic şi, după o clipă, se sprijini comod de spătarul scaunului, îşi

încrucişă braţele şi oftă.

- Probabil că o să fiu nevoită să recurg la o băutură ceva mai tare până la sfârşitul acestei poveşti fără cap şi fără coadă, dar oricum îţi mulţumesc că mi-ai dat-o, declară ea.

- N-ai de ce, patroane. Dar cam la ce gen de necazuri te aştepţi din partea acestui tip?

- Mă descurc eu, nu-ţi face probleme. Am mai avut eu de-a face cu Pettigrew.

în curând Jo îşi dădu seama cât de bine se simţea în compania lui Dan. îi inspira încredere, cu privirea lui vioaie şi zâmbetul deschis, aproape candid. De fapt, simplul fapt de a se uita la el avea asupra ei un efect liniştitor.

- Nu sunt îngrijorat, spuse el în cele din urmă. Nu-mi fac niciodată probleme dacă pot să le pasez. Dar dacă ai mai avut necazuri cu apucatul ăsta şi dacă rămân să lucrez aici, mi-ar plăcea să ştiu la ce să mă aştept.

- Problema cu Norton Pettigrew este că e încăpăţânat ca un catâr. Tipul ăsta e un proces ambulant. Dacă ar da la fel de multă atenţie fermei lui cum dă fleacurilor pentru care îşi târăşte vecinii prin tribunale, ar fi mult mai bogat decât este. De fapt, Norton nu este decât un avocat ratat care se consolează şi el cum poate.

- Acolo unde m-am născut eu, avocaţii se leagănă de obicei la capătul unei frânghii.

- Vii din Texas, nu-i aşa?... Atunci, nu mă miră deloc.

- De fapt, nu-i spânzură decât când sunt bine dispuşi. în general se mulţumesc să le găurească pielea.

- Da, replică Jo intrând în joc, de ce să-ţi pierzi timpul cu avocaţii prin tribunale? Spune-mi, Dan, nu vreau să-ţi pun o întrebare nepotrivită... dar texanii nu poartă cizme de cowboy?

- Ba da, confirmă el plecându-şi privirea, spre bascheţii din picioare. Dar mi nu-mi plac, fiindcă nu mă simt bine în ele.

- Doamne! Un cowboy cu picioare sensibile...

- Eu nu sunt cowboy, o corectă el politicos, ci pilot... De altfel, fiindcă veni vorba, să ştii că nu călăresc.

- Nu? Să nu mai pomeneşti şi altora de asta, fiindcă s-ar putea să ai necazuri.

- Ce vrei să fac... oftă el, sunt un texan de oraş. Tatăl meu a fost agent de schimb, unchiul meu fiind acela care s-a ocupat de fermă. Iar restul

familiei este preocupată de politică. Probabil că ştiu mai multe despre drepturile de subscripţie şi cursul bursei decât despre creşterea animalelor.

- De la finanţe la aviaţie mi se pare totuşi un drum destul de sinuos.
- Adevărat. M-am molipsit de microbul pilotajului destul de tânăr. Cât am fost la liceu şi la facultate, tatăl meu îmi plătea orele de pilotaj. După aceea, a trebuit să mă descurc singur. M-am gândit că în felul acesta voi putea suporta mai uşor armata.
- Fără să te fi gândit însă că va fi război.
- Şi asta e adevărat. în sfârşit... Şi ce strategie ţi-ai propus să adopţi cu vecinul?

-Cum are mai mulţi avocaţi, presupun că afacerea va fi destul de repede rezolvată, dându-i înapoi un număr egal de animale. Dar n-o să fac asta decât dacă o să fiu obligată. Nu-mi place că îşi lasă vitele să pască pe pământurile mele. Auzi... pământuri neîmprejmuite! Dacă o să mai găsesc nişte animale bolnave pe proprietatea mea, o să-i închid eu pliscul!

- Deci prevezi o ceartă?
- Cu Pettigrew, totul se transformă în ceartă.
- N-am nimic împotrivă, dar îmi place să fiu prevenit.
- Vorbesc de această dată pe plan legal, Dan, nu de un duel sub soarele arzător.
- Dacă aşa vrei... Până atunci, o să-mi aranjez lucrurile.
- Foarte bine, îl aprobă Jo. Poate accepţi să vii cu noi în seara asta, ca să te familiarizezi cu orăşelul nostru? Cred că o mică plimbare near face bine la toţi.
- Tu hotărăşti, patroane.

Jo îl urmări din ochi în timp ce el părăsea încăperea, traversând apoi holul şi ieşind afară. Avea impresia vagă că Dan se bucura la perspectiva unui conflict... O atitudine cel puţin derutantă.

Dar bărbaţii erau în general derutanţi în ochii tinerei femei. Puteau să muncească pe brânci pentru fermă şi să-i fie loiali în orice împrejurare, trăsături de caracter pe care ea le aprecia şi le admira, dar, pe de altă parte, erau gata să se vâre în prima ceartă sau încurcătură. Poate însă că doar bărbaţii de acest gen puteau suporta întinderile nesfârşite de pământ şi singurătatea?

Daniel Fitzpatrick era şi el croit din aceeaşi stofă?

Jo spera că nu. Se părea că avea capul bine înfipt pe umeri. Nu părea să

fie genul de bărbat care să ia foc dintr-o scânteie sau să se bage în nişte situaţii imposibile... lucru care li se întâmplase destul de des unor cowboy care lucraseră la fermă. La urma urmei, Dan cunoscuse războiul, unde tipii cu minţile aprinse rareori rezistă mult timp.

*
*　　*

Dan îşi duse cele două genţi de voiaj în clădirea care adăpostea dormitoarele şi găsi un pat liber într-una din camere. Casa se compunea dintr-o încăpere principală care servea drept bucătărie, din salon şi o sufragerie, o baie şi două camere cu câte patru paturi fiecare. în apropierea fiecărui pat era aşezată o comodă. Podelele erau acoperite cu mochetă şi totul strălucea de curăţenie. Cu greu ar fi putut pretinde mai mult.

Lucrurile se prezentau mai mult decât bine şi perspectiva unei şederi prelungite aici nu i se părea insuportabilă.

De când părăsise armata, Dan îşi încercase norocul în diferite sectoare ale aviaţiei comerciale, fără să reuşească să-şi găsească locul. Timp de o lună făcuse nişte reportaje asupra stării traficului aerian în Dallas, ca trimis al unui post de radio, apoi petrecuse un an în serviciul unei societăţi din Estul statului, fără ca nici una din aceste slujbe să-i convină. Nu-şi regăsise echilibrul decât în ziua când îşi cumpărase propriul elicopter şi emigrase spre Vest.

Acolo găsise întinderile nesfârşite de pământ atât de dragi visurilor lui şi înţelesese că nu le va putea înfrunta de unul singur. Devenind membru al unei adevărate echipe, poate va cunoaşte în sfârşit sentimentul de apartenenţă care-i lipsea atât de mult. Nu era prea dotat pentru legarea unor noi prietenii, dar de data asta îşi promitea să încerce.

în timp ce îşi aranja lucrurile, examină situaţia de faţă. Un loc plăcut de muncă, un rol care corespundea perfect aşteptărilor sale, un salariu corect... Rămânea patroana, care risca să fie o sursă de necazuri.

Nu că ar fi fost o tipă dificilă. Până acum părea şefa ideală. Nu, - problema consta în faptul că era frumoasă, prea frumoasă chiar... Şi Dan nu era sigur că va putea lucra cu o femeie pe care deja o dorea.

Aterizând aici şi văzând-o cum străbătea curtea, avusese o senzaţie ciudată. Privirea lui fusese atrasă de părul auriu lucind în bătaia soarelui şi, de atunci, această imagine nu-i mai dădea pace. Da, era mult prea frumoasă.

Dan îşi scoase cămaşa şi luă alta curată din sertar, pe care o întinse pe

pat. Apoi intră în baie şi se examină cu atenţie în oglindă. Simţi dintr-o dată dorinţa să se radă, ceea ce îl făcu să zâmbească. Dacă ar fi lucrat pentru un alt proprietar, această idee nici nu i-ar fi trecut prin minte. Se părea că a fi unul dintre angajaţii lui Jo Tates nu era chiar atât de uşor...

Se îndepărtă puţin de oglindă, îşi săltă cureaua blugilor şi se privi cu dispreţ. Era zvelt şi musculos, dar o cicatrice îi brăzda pieptul. O crestătură albă şi neregulată care rezista mişcărilor suple ale muşchilor săi.

La paisprezece ani avusese un accident de călărie. Speriat de nişte petarde, animalul trecuse prin fereastra salonului din casa unchiului său. După această întâmplare, calul fusese împuşcat, iar Dan petrecuse trei luni în spital. De atunci nu se mai urcase niciodată în şa.

Pe atunci, tatăl său îi propusese să facă o operaţie estetică pentru a îndepărta cicatricea, dar Dan refuzase. Acum regreta că fusese atât de încăpăţânat. Semnul era îngrozitor şi de fiecare dată când îl vedea se simţea urât şi umilit... Totuşi, adolescentul de atunci stătuse prea mult în spital ca să prefere să trăiască în continuare cu o cicatrice decât să mai intre încă o dată pe mâinile medicilor. Nu se gândise că ea îi va reaminti mereu de accidentul lui şi de faptul că refuzase din acea clipă să se mai urce vreodată pe cal.

- Iuhuhu! îl strigă Jo din camera vecină.
- Sosesc! îi răspunse Dan. îmi pun cămaşa...
- Nu aveam intenţia să... Doamne! Ce ţi s-a întâmplat?
- Ah! Cicatricea... mormăi el repezindu-se să-şi ia cămaşa. Nu e decât un mic accident pe care l-am avut când eram puşti. Am trecut printr-o fereastră. Semnul impresionează întotdeauna pe toată lumea, dar la urma urmei nu e mare lucru.
- Totuşi, a fost în mod sigur foarte dureros, şopti Jo, simţind că o trece un fior. Acum nu te mai doare?
- Numai când zâmbesc.
- Dar cum ai putut să...

Un semnal sonor o întrerupse. Jo se întoarse imediat şi luă microfonul aparatului de radio fixat pe peretele culoarului.

- Jo la aparat, anunţă ea. E rândul tău.
- Sunt Hank... Au mai fost descoperite şi alte animale moarte. De data asta sunt ale noastre.
- Câte?
- Trei, la Nord de locul unde au fost găsite celelalte. E rândul tău

acum.

- Sosesc. Am terminat.

Se întoarse spre Dan cu un aer îngrijorat. Nu ştia ce o nelinişte mai mult: pierderea vitelor sau gândul că se va urca din nou în elicopter. Totuşi, acesta reprezenta cel mai rapid mijloc de a ajunge în locul dramei, iar Dan era angajatul ei.

- Eşti nerăbdătoare să te urci din nou în elicopter? o întrebă Dan, fără să încerce să-şi ascundă zâmbetul.

- Absolut deloc, dar n-am de ales. în orice caz, te anunţ că e inutil să mă dai gata. N-o să reuşeşti...

-E o provocare? şopti el urmând-o. Te previn, patroane, că nu trebuie niciodată să provoci un texan, fiindcă rişti să-ţi pierzi pentru totdeauna cheful pentru asemenea chestii...

Capitolul 3

- întârziatele se îndreaptă spre ţarcuri, patroane.

Răspunsul laconic al lui Dan răsună în aparatul de radio agăţat de şaua lui Jo. Ea urmări cu privirea înaintarea înceată a turmelor de-a lungul crestei, în direcţia Nord.

îşi petrecuseră săptămâna dirijând vitele peste pământurile lui Pettigrew şi totuşi Jo nu era mulţumită. Mai rămăseseră mai mult de o mie de vite pe păşunile situate la Nord-Vest, pe care ar fi vrut să le „repatrieze" cât mai repede.

Trebuia să admită că munca lor fusese extrem de mult uşurată de prezenţa elicopterului. Valora cât patru oameni călare.

Jo admira elanul cu care Dan se lansase în noua lui muncă. Fusese imediat acceptat de bărbaţii de la fermă şi se achita plin de entuziasm de sarcina lui.

Era o adevărată binecuvântare pentru Jo să aibă o echipă atât de bună la ordinele ei, în vreme ce avea atâtea alte griji pe cap. Pettigrew nu-i dădea deloc pace, bombardând-o fără încetare cu telefoane şi pretinzându-i despăgubiri, fără să vrea să admită pentru nimic în lume că vitele lui se aventuraseră în afara proprietăţii. Ferma Bar T trebuia să-l despăgubească pentru animalele pierdute, indiferent care era cauza morţii lor. Şi cu asta, basta.

Pentru a complica şi mai mult situaţia, eşantioanele pe care Evan Hollander le trimisese la laborator mai erau încă analizate. Jo nu ştia de ce se întârzie atâta cu rezultatele, dar vedea în asta un semn rău.
începea să-i dea dreptate lui Dan şi ar fi preferat un război deschis decât să fie hărţuită telefonic în permanenţă de irascibilul ei vecin. în fond, ar fi avut un avantaj pe frontul aerian.

Privi elicopterul care descria un arc de cerc deasupra capului ei, un minuscul punct negru pe albastrul cerului. Dan zbura ca şi cum aparatul era o prelungire a propriei sale fiinţe. Deşi refuzase orice ofertă să se urce din nou în el, Jo era acum convinsă că, dacă necesitatea de a zbura se va ivi din nou, avea omul care trebuia la comenzile elicopterului.

Faptul că se gândea la Dan o liniştea din ce în ce mai mult, alungând pe planul al doilea problemele pe care le avea cu Pettigrew. îl studia de câteva zile. Era modest, demn de încrederea ei. Şi atât de frumos...

De fiecare dată când se gândea la el, imaginaţia i-o lua razna devenind

chiar stânjenitoare şi trebuia să facă un efort ca să se poată concentra asupra lucrului pe care-l făcea. Dar Dan rămânea în permanenţă într-un colţişor al minţii ei. Simplul sunet al vocii lui prin radio îi aducea instantaneu în minte imaginea lui.

Şi în plus, gătea ca un bucătar de mare clasă. Pateul făcut de el era într-adevăr excelent.

- Elico-boy! îl strigă ea, folosind porecla pe care i-o dădeau băieţii din echipă. Revino cu pasărea în cuibar. Ieşim la plimbare în seara asta.
- Eu nu vin, Jo. Ziua a fost foarte lungă.
- E un ordin de la patroana ta! A lucra fără a te distra este un lucru foarte dăunător pentru moral. Coboară şi pregăteşte-te.
- Am înţeles, patroane. Terminat.

Jo surâse. Venise momentul să-i arate oraşul lui Dan. Lucraseră într-un ritm infernal săptămâna asta şi nimeni nu avusese timp să răsufle măcar o clipă. Aveau într-adevăr nevoie de relaxare. Şi în plus, voia să afle dacă Dan Fitzpatrick dansează la fel de bine pe cât zboară.

Dan descrise o curba pe deasupra pământurilor lui Pettigrew şi urcă în direcţia fermei Bar T.

îşi petrecuse o buna parte a orelor de zbor cu gândul la micuţa şi frumoasa lui patroană. în sufletul lui se dădea o luptă între atitudinea distantă pe care ar fi trebuit să o aibă faţă de şefa lui şi dorinţa crescândă pe care o simţea pentru ea.

Pentru el nu mai exista nici o îndoială. Jo Tates era femeia ideală.

Şi nu-i trebuise mai mult de o săptămână ca să ajungă la această concluzie. De la o simplă atracţie, sentimentele lui evoluaseră spre ceva diferit. Dacă n-ar fi fost patroana lui, ar fi invitat-o de mult timp să iasă împreună.

Redresând aparatul, zări un camion pe drumul care traversa pământurile lui Pettigrew. Nu i-ar fi dat nici o atenţie dacă ar fi fost vorba de un vehicul agricol sau despre una din acele maşini folosite pentru transportul vitelor. în cele din urmă însă, fiindcă se găsea la prea mare distanţă pentru a-l vedea clar, îşi continuă drumul până la fermă.

în fond, ceea ce se petrecea în afara teritoriului aflat în proprietatea fermei Bar T nu-l privea.

*
* *

în timp ce Daniel se întorcea la fermă cu elicopterul, iar restul echipei

făcea acelaşi lucru călare, o umbră solitară se strecura în casa familiei Tates.

Intrând pe uşa de la bucătărie, pe care nimeni n-o încuia vreodată, necunoscutul se îndreptă cu paşi furişaţi spre biroul lui Jonas Tates şi se opri în faţa colecţiei de arme.

Rămânând în picioare în faţa dulapului, se aplecă puţin pentru a studia broasca, înainte de a scoate o lamă îngustă din buzunar. încu- ietoarea din feronerie avea mai mult o funcţie decorativă decât utilitară, aşa că cedă de la prima încercare. Cu o mâna înmănuşată, intrusul deschise cu grijă uşa.

Nu-i trebuiră decât câteva clipe ca să-şi aleagă o puşcă din colecţie, apoi închise la loc uşa. încuie dulapul şi făcu cale întoarsă, traversând tiptil casa şi ieşind prin uşa bucătăriei.

O clipă mai târziu ajunse la calul ascuns în spatele unei denivelări de teren şi plecă fără să lase nici o urmă, exact înainte de sosirea oamenilor.

*

* *

- Daniel, ţi-o prezint pe Mary Moutgomery, anunţă Jo.

Era aşezată la o masă împreună cu Dan şi Hank, în cel mai cunoscut loc de distracţie din Oak River, barul Northern Lights. Cu surâsul pe buze, îi făcu loc micuţei roşcate să ia loc la masa lor.

Dan surprinse privirea jenată a lui Hank, când Mary se apropie de ei, la fel cum remarcă şi insistenţa cu care ochii lui Mary reveneau fără încetare spre şeful de echipă.

-Mary este o prietenă din copilărie, îi spuse Jo. Mary, el este Daniel, pilotul elicopterului.

-încântată, răspunse aceasta aşezându-se. Am auzit spunându-se că Jo se aventurează în lumea tehnicii moderne, dar habar nu aveam că într-o asemenea companie plăcută. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit mai de mult să-ţi fac o vizită, Jo. Deci eşti noul angajat minune?

- Chiar dacă n-am găsit încă mijlocul să le fac să zboare pe bietele vaci, oricum le fac s-o ia la fugă.

- Ar trebui să-l aduci mai des pe Dan în oraş, Jo, declară Mary. Ce egoistă te-ai făcut, să-l păstrezi doar pentru tine.

- O să mă gândesc la asta.

Atenţia exclusivă pe care Mary i-o acorda lui Dan o enerva puţin pe Jo. Ştia totuşi că prietena ei era în stare de orice ca să-l impresioneze pe Hank, o mai veche cucerire.

Iar Dan nu prea ştia ce atitudine să adopte faţă de tânăra femeie. Nu se

simţea niciodată prea în largul lui cu persoanele pe care nu le cunoştea. Dar se vedea de la o poştă că Jo ţine foarte mult la Mary.

De la început, această seară i se păruse destul de ciudată. Dar poate că îşi petrecuse prea mult timp la oraş şi uitase comportamentul fără fasoane al locuitorilor din Far-West.

- Cum a trecut prima săptămână? se interesă Mary sorbindu-l din ochi.

- încercând s-o conving pe Jo că elicopterul e un aparat formidabil.

- Nu-mi spune că s-a urcat cu tine în cabină! spuse Mary făcând ochii mari. Se îmbolnăvea întotdeauna când ne dădeam în leagăn.

-Nu-i adevărat! se apără Jo.

- Oh! Ba da! Se zbătea ca o furie ca să n-o urcăm în trenul groazei din parcul de distracţii... Mă întreb cum ai reuşit s-o faci să se urce într-un elicopter.

- A fost o urgenţă, îi explică Dan. O problemă cu vacile.

- Ah, da! Am auzit vorbindu-se despre asta. Norton Pettigrew o să explodeze în curând de furie!

-Aş prefera s-o facă mai repede şi să nu mă mai bată la cap, interveni Jo în discuţia lor. Dar în seara asta, să dăm uitării toate problemele. Am venit aici ca să ne destindem.

- în acest caz... şopti Mary punând o mână pe umărul lui Dan. Vrei să dansezi?

-Bineînţeles că dansează! interveni Hank. Este texan!

-Dar... hmm... eu n-am mai dansat de mult timp, se scuză Dan, încurcat.

-Sunt sigură că o să te descurci foarte bine... Dacă nu cumva patroana ta te-a rezervat doar pentru ea toată seara?

- Oh! Mary! protestă Jo. Nu l-am angajat ca să danseze cu mine. Dar credeam că ai un cavaler oficial în acest moment...

- Ascultă, habar n-am unde se află Ken în această clipă, şi am chef să dansez. Doar n-o să-l aştept să-şi facă apariţia!

- Te asigur că nu sunt deloc un bun dansator, îi mărturisi Dan. Ai face mai bine să valsezi cu Hank.

- Am învăţat să dansez în braţele lui Hank, îi replică prompt Mary. Aşa că nu mai are nici un farmec!

Hank se sprijini râzând de spătarul scaunului, dar cu un râs scurt şi plin de amărăciune care nu-l înşelă pe Dan. Jo îşi dădu şi ea seama de asta şi începu să se întrebe dacă nu se pripise „paraşutându-l” pe Dan în mijlocul

prietenilor ei fără să-i furnizeze în prealabil baza de date indispensabile.

Hank şi Mary se despărţiseră relativ de puţin timp şi iniţiativa nu-i aparţinea şefului ei de echipă. De altfel, acesta era în continuare sclavul farmecului lui Mary. Dar era şi destul de exaltat şi încăpăţânat ca să-i poarte încă pică lui Mary.

Iar Ken Zane, noua cucerire a tinerei femei, nu era nici el cunoscut prin blândeţea caracterului său... Debarcat în oraş de vreo două luni ca să vândă seminţe şi pesticide agricultorilor din regiune, Zane făcea impresia că prinsese rădăcini în Oak River. Şi părea că ajunsese la concluzia că Mary era singura femeie din acest oraş demnă de a-şi petrece timpul cu el.

Jo n-ar fi fost deloc mirată ca prietena ei să încerce să-l folosească pe Dan ca un pion pe eşichierul agitatei ei vieţi amoroase. Dar spera că desfăşurarea ulterioară a evenimentelor nu-i va da dreptate, fiindcă nu avea nici un chef ca Dan să plătească oalele sparte în toată povestea asta.

Orchestra apăru în curând pe scenă, împiedicând-o pe Jo să se lanseze într-o operaţiune de salvare. Putea doar să spere că dansul se va sfârşi înainte de sosirea lui Ken.

- Ţi-l las pentru un dans, Mary, declară ea, dar pe urmă e rândul meu.
- Un dans e tot ce îmi doresc, spuse languros tânăra femeie.

Şeful orchestrei scoase un strigăt puternic, ceea ce avu darul să însufleţească publicul, şi muzicanţii atacară Tennessee Waltz.

Mary sări imediat în picioare, înhăţându-l de braţ pe Dan. Acesta o urmă cu docilitate şi în curând fu antrenat în mijlocul celorlalte perechi de dansatori care evoluau pe pistă în ritmul celebrului vals.

Urmărindu-i din ochi, Jo se simţi oarecum puţin deranjată de atitudinea prietenei sale care încerca să-i sucească minţile lui Dan. Ştia că Mary băuse cam mult, dar asta nu schimba în nici un fel lucrurile. Chiar şi cu mintea limpede, frumoasa roşcată era incapabilă să reziste farmecului unui bărbat atrăgător.

Jo încercă să se destindă. La urma urmei, Dan nu era decât angajatul ei. Dar cu cât îi vedea dansând, strâns înlănţuiţi acum în ritmul unui tango argentinian, cu atât se simţea mai geloasă... ceea ce o uimea.

Hank îi urmărea şi el bându-şi alene berea din halbă, care, după părerea lui Jo, îi stătea în gât. Era evident că sentimentele lui pentru frumoasa Mary rămăseseră neschimbate. Şi era mai bine ca manevrele lui Mary să nu-l întărâte împotriva lui Dan.

- Sunt o pereche frumoasă, declară printre dinţi Hank.

- Da, îl aprobă Jo fără chef. Păcat însă că Mary a băut prea mult.
- Nu e beată, dar se comportă prosteşte. Speră ca imbecilul care o curtează în acest moment va sosi şi va face scandal. Bietul Danny evoluează pe un teren extrem de alunecos!
- Trebuie să recunoaştem că nici noi nu l-am reţinut. Ar fi trebuit să-l pun la curent înainte să-l luăm cu noi. Riscă s-o încaseze.
- Lasă! Dan e băiat mare.

Pentru o clipă, ochii lui Hank părăsiră chipul lui Jo ca să privească intrarea barului. Apoi un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Dar Jo, care se uita la dansatori, nu remarcă sosirea noului-venit care inspectă la iuţeală sala în căutarea lui Mary.

- La ce te uiţi? întrebă ea pe neaşteptate.
- La nimic... Căutam pe cineva cu care aş putea dansa.

în acea clipă Jo îl văzu pe Ken Zane dând buzna pe ringul de dans, cu pumnii strânşi şi privirea plină de ură. Se ridică, dar era deja prea târziu.

Ken îl bătu pe Dan pe umăr, la fel ca un dansator dornic să împrumute partenera, şi Dan se întoarse vizibil uşurat. Dar, în loc să-l întrebe dacă-i poate ceda locul, Ken îl lovi cu putere în falcă răsturnându-l pe podea, în mijlocul dansatorilor uluiţi.

înainte să fi putut schiţa vreun gest, Jo îl văzu pe Dan sărind în picioare, aproape la fel de iute cum căzuse. Cu o uşurinţă remarcabilă, se aruncă asupra lui Ken lovindu-l cu latul palmei sub ureche. Apoi, în timp ce adversarul lui se împleticea dându-se înapoi, se roti şi-l lovi cu piciorul în genunchi.

Apoi îl prinse pe Ken de braţ şi-l placă la podea, proptindu-se cu un genunchi pe pieptul lui şi cu o mână de cap.

Jo nu avusese timp să schiţeze doi paşi că Dan îşi învinsese deja agresorul. Ţintuită locului, îi privea mută de uimire.

- Cine eşti? îl întrebă Dan pe Ken. Şi aş putea să ştiu de ce ţii atât de mult să-ţi rup mutra?

Bărbatul întins pe jos rămase mut, dar Mary se repezi să-i dea o explicaţie lui Dan.

- El e Ken, spuse ea cu o voce de copil răsfăţat. E cam... supărăcios din fire.

Mary zâmbea satisfăcută şi la fel de plină de admiraţie ca şi Jo de demonstraţia de forţă pe care o făcuse Dan.

-E iubitul tău? spuse Dan dispreţuitor. Ar trebui să-l ţii mai bine în lesă.

Dan se dădu înapoi cu un pas, fără să-l scape din ochi pe Ken care se

ridică în fund frecându-şi capul. Mary îngenunche lângă el cu o privire drăgăstoasă. Cei doi bărbaţi se uitară lung unul la celălalt, apoi Ken schiţă un zâmbet prefăcut.

Văzând în asta un semn că acest incident neplăcut luase sfârşit, oamenii reîncepură să vorbească şi să se îndrepte spre locurile lor. Muzicanţii atacară o nouă melodie şi Mary îl ajută pe Ken să se ridice, apoi îl sărută pe tâmplă.

Dan se întoarse lângă Jo cu un aer gânditor. Se aşeză şi îşi bău paharul până la fund din câteva înghiţituri.

- Destul de interesant acest orăşel, patroane, declară el cu voce tare.
- Şi simt că va deveni şi mai interesant acum că eşti şi tu aici, replică ea. Sau vrei să pleci?
- Nu, asta îi va permite să iasă cu faţa curată.
- Ei, şi? Ce e rău în asta?
- Tipul ăsta caută necazurile cu lumânarea, la fel ca şi iubita lui de altfel. Şi un bărbat adevărat nu trebuie să bată în retragere în acest caz.
- Oh! Bărbaţii! oftă Jo.
- Dar nu e singurul motiv, adăugă el surâzând. Nu pot să plec chiar acum, fiindcă nu am dansat cu patroana mea.
- Aici te înţeleg!
- îmi permiţi? întrebă el întinzându-i braţul.
- Cu plăcere.

Jo se lăsă condusă până la ringul de dans unde evoluară în ritmul altui vals. Tânăra femeie simţi că se destinde datorită braţului puternic care-i încercuia talia şi mâinii care o strângea pe a ei.

Dan dansa cu uşurinţă. în timp ce o conducea plin de îndemânare printre celelalte perechi, o strângea în braţe fără s-o piardă din ochi, ca şi cum ea era cea mai fascinantă femeie din lume.

- Ce bine e! îi şopti el. Prietena ta nu dansează la fel de bine.
- Da?! Eu am crezut întotdeauna contrariul. în orice caz, lui Mary nu-i lipseau niciodată cavalerii.

- Nu mă miră. Când dansează, parcă o e pisică frecându-se de picioarele stăpânului fiindcă îi este foame. în timp ce tu, Jo, dansezi fiindcă îţi face plăcere... şi o faci foarte bine.

Jo îi răspunse printr-un hohot de râs şi îşi lipi obrazul de pieptul lui Dan. Apoi închise ochii, sensibilă la căldura trupului lui.

în timp ce valsau, Ken Zane îi fixa cu un zâmbet viclean pe buze. Părea să-l judece pe Dan, să-i cântărească forţele şi să-i ghicească slăbiciunile în

vederea unei viitoare confruntări. Ken nu era genul de bărbat capabil să accepte cu uşurinţă o înfrângere.

Mary dansa cu el, veselă şi lipsită de griji, cu privirea îndreptată însă spre Hank, care rămăsese aşezat la bar şi îi privea fără să-şi ascundă ciuda. Mary îi zâmbi şi Hank se întoarse atunci cu spatele.

în intervalul dintre două dansuri, un bărbat intră şi se apropie pe furiş de Zane. îi şopti câteva cuvinte la ureche şi Ken zâmbi. Necunoscutul plecă şi el îşi îndreptă atenţia spre Mary, părând să nu mai aibă nici o grijă.

Şi când viaţa era frumoasă pentru Zane, era în general detestabilă pentru altcineva.

Capitolul 4

Jo şi Dan părăsiră barul puţin după miezul nopţii.

Prea ocupaţi cu dansul, nu băuseră prea mult în timpul serii. Totuşi Jo conduse cu prudenţă pe drumurile de ţară care duceau la fermă.

Lăsase jos capota vechiului Cadillac, ca să simtă mai bine mângâierea vântului prin păr. Şi dacă mergea atât de încet, cu toată oboseala şi nerăbdarea ei de a se culca, era pentru a profita mai mult timp de prezenţa atât de plăcută a lui Dan.

-E superb, spuse el admirând cerul. Am trăit mult timp în oraş. Acolo nu vezi stelele, şi oamenii au tendinţa de a se crede mai importanţi atunci când nu pot privi stelele.

- Un cowboy filozof? se miră Jo. E destul de ciudat, chiar pentru un helico-boy.

- E cumva un compliment?

- Da. Tatăl meu mă ducea câteodată să mă plimb prin împrejurimi noaptea şi se oprea pe drum să-mi arate constelaţiile.

- Ar fi putut s-o facă şi din pragul casei voastre, remarcă Dan.

- Cred că-i plăcea să fie departe de ea şi de restul oamenilor, ca să-şi simtă mai bine pământul sub picioare când priveşte stelele. E adevărat că ele îţi dau un alt simţ al proporţiilor.

- Atunci opreşte maşina, îi sugeră Dan, şi arată-mi stelele tale.

Jo surâse gândindu-se la absurditatea situaţiei. Să admire cerul într-o noapte caldă de vară, pe un drum pustiu, în compania unui angajat al ei, era un lucru neobişnuit. Opri totuşi motorul şi lăsă tăcerea feerică să-i învăluiască încetul cu încetul.

- A trecut atâta timp... şopti ea într-un târziu. Nu-mi mai amintesc prea bine.

- Nu e grav. Cred că stelele nu se vor supăra pe noi dacă o să le stâlcim puţin numele.

- După cum spunea tatăl meu, în plină zi pare centrul pământului, dar noaptea e neînsemnată.

- Acolo cred că e Constelaţia Fecioarei, îi arătă Dan.

Spunând asta, îşi sprijini o mână de umărul ei. Atingerea degetelor calde, mai calde decât aerul acestei nopţi de vară, o tulbură.

- Ah, da, îmi amintesc, spuse ea după câteva clipe. Şi acolo e Ursa Mare, nu-i aşa? Dar tu de unde ştii? Fiindcă ai fost aviator?

- Nu, piloţii din armată au la dispoziţia lor aparate sofisticate ca să se orienteze. Am învăţat numele stelelor din cărţi. Pe vremuri citeam foarte mult.
- De ce... pe vremuri?
- Fiindcă nu prea am loc să-mi instalez o bibliotecă în elicopterul meu.
- Evident. Şi Karate tot din cărţi ai învăţat?
- Am urmat nişte cursuri de arte marţiale când eram adolescent. Mă săturasem să tot încasez la lovituri. Am centura neagră la Karate şi am practicat şi Tai kwan do... Dar cu Ken Zane, care e problema?
- Nu ştiu. E reprezentant al unei companii de seminţe şi îngrăşăminte, dar n-am impresia că e prea ocupat cu asta fiindcă toată ziua bântuie prin oraş. Şi n-a încercat niciodată să-mi vândă ceva. Mă întreb uneori dacă Pettigrew nu e unicul lui client din regiune, fiindcă îl vizitează destul de des.

Jo vorbea maşinal. Toată atenţia ei era absorbită de privirea strălucitoare a lui Dan şi de umbrele care dansau pe chipul lui. Era atât de aproape de ea încât ar fi putut s-o ia în braţe, lucru pe care Jo îl dorea cu ardoare. De fapt, singura ei dorinţă în acea clipă, era ca Dan s-o strângă în braţe.

- Nu prea voiam să te însoţesc în seara asta, îi mărturisi el. Nu-mi place aglomeraţia, dar graţie ţie am petrecut nişte momente plăcute.
- Mă bucur să aud asta.
- Eşti un om bun, Jo Tates. Şi o femeie bine. N-aş fi putut nimeri la un patron mai bun.
- Nu mi-a plăcut niciodată acest cuvânt: patron.
- Nici mie. Până acum...

Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o sărute. Ar fi fost suficient să nu ţină seama de distanţa de câţiva centimetri care-i despărţea şi să-i atingă buzele înainte ca Jo să protesteze. Dar era încă prea devreme.

Nu numai că nu era sigur dacă trebuia s-o facă, dar se temea să dea frâu liber dorinţei.

- Nu-mi place să mi se spună aşa... mi se pare prea autoritar pentru mine.
- Ceea ce nu e deloc cazul.

Avea chipul atât de aproape de al ei încât Jo îi putea urmări schimbările de expresie. îi ghicea dilema, între dorinţă şi îndoială asupra comportamentului pe care trebuia să-l aibă. Dar ştia că, la momentul potrivit, sărutul va fi divin.

Ascultând de acelaşi elan, se apropiară şi mai mult iar gurile lor se opriră

doar la câţiva milimetri una de cealaltă. Dorinţa lor era aproape palpabilă, la fel ca bătaia aripilor unui fluture de noapte.

Dar era prea devreme. împrejurările care-i aduseră pe acelaşi drum al vieţii se ridicau încă la fel ca nişte bariere între ei.

Fără nici o tragere de inimă, se îndepărtară unul de celălalt şi îşi feriră privirile.

Inima lui Jo bătea atât de tare încât se temea că Dan o să-şi dea seama. Se simţea extrem de tulburată, în timp ce dorinţa pentru acest bărbat se schimba în necesitate, devenind din ce în ce mai incontro- labilă.

Cum de un asemenea fenomen se produsese atât de repede? O săptămână fusese de ajuns ca s-o subjuge? Nu, imposibil...

Zgomotul făcu de motorul unei maşini puse capăt încurcăturii lor. Fascicolele farurilor măturară preria adormită şi jeep-ul lui Hank îi depăşi curând, însoţit de sunetul vesel al claxonului. Farurile din spate urcară apoi coborâră colina următoare, pe urmă rămaseră din nou singuri în noapte.

- Cred că ar fi timpul să mergem acasă, patroane, spuse Dan în cele din urmă.

- Spune-mi Jo, la fel ca toată lumea, îi zise ea în timp ce demară. Cred că trebuie să reluăm această discuţie într-o altă zi.

- Bună idee! într-o zi, când vom avea timp s-o terminăm.

- Timp, intimitate...

- Categoric. Intimitate, repetă el cu vehemenţă. O să-mi faci onoarea să-mi fii parteneră sâmbătă seara?

- Cu plăcere.

în timp ce coborau panta unei coline, Jo zări farurile din spate ale maşinii lui Hank, nemişcate pe versantul următoarei coline. Apropiindu-se, îl zări pe şeful ei de echipă stând în picioare pe marginea drumului.

- Trebuie să te previn în privinţa lui Hank, îi spuse atunci Jo. S-ar putea să se ia de tine, dacă vede că ne înţelegem prea bine amândoi. Câteodată îi place să provoace oamenii. Oricum va căuta să te pună la încercare într-un fel sau altul, pentru simplul motiv că eşti nou, dar şi dacă vede că avansezi prea repede în relaţiile cu... patroana lui.

- Asta e impresia pe care ţi-am făcut-o? Că avansez prea repede... în privinţa ta? Să ştii că nu asta este intenţia mea.

- Nu, spuse ea oprindu-se în spatele jeep-ului. Ştiu asta.

- Ai sosit la timp! spuse Hank cu un aer posomorât. Avem probleme!

- Cu vitele?

Jo şi Dan săriră din maşină şi se apropiară de el.

- Şi mai rău, îi anunţă el.

Jo tresări îngrozită descoperind ceea ce îl tulburase atât de mult pe Hank.

Corpul unui bărbat, cu faţa plină de sânge întoarsă spre cer, zăcea în iarbă într-o băltoacă roşie.

- E mort...

- Din cauza unui glonţ în cap, se pare, adăugă Hank. Nu l-am atins.

- îl cunoaşteţi? îi întrebă Dan îngenunchind lângă cadavru. Lucra pentru voi?

- Nu, răspunse Jo cu o voce pierită, nu lucra pentru noi. Este Norton Pettigrew.

Capitolul 5

Stând pe vine, Dan examină în lumina lunii corpul inert al lui Norton Pettigrew.

- Aveţi cumva o lanternă? îi mai întrebă el.
- Da, de ce? răspunse Jo.
- Cred că e în interesul tău să verific dacă n-a rămas nici un indiciu la locul crimei, îi explică el. Nu vrei să te duci să-l cauţi pe şerif, Hank? Cred că e mai bine să rămânem doi în preajma cadavrului.
- Da, răspunse şeful de echipă, ai dreptate. Mă duc. Nu cred că-mi trebuie mai mult de zece minute.
- Perfect, îi spuse Dan ridicându-se. Te aşteptăm.

Hank se urcă la volanul jeep-ului său, viră şi o luă din nou în direcţia oraşului. După ce-l văzu plecat, Dan o luă de mână pe Jo şi se urcară în Cadillac.

- I-ai pomenit lui Hank de convorbirile tale telefonice cu Pettigrew? o întrebă el.
- Da, cred că da... De ce?
- Aşa, ca să ştiu. Dacă n-ai fi făcut-o, te-aş fi sfătuit să păstrezi tăcerea asupra acestui lucru.
- Toată lumea ştie că eram la cuţite cu Norton Pettigrew. Dar nu eram singura în această situaţie.
- Dar o singură persoană a împins cearta mai departe, fără să mai treacă pe la tribunal.

Jo scoase o lanternă dintr-una din despărţiturile bordului şi i-o întinse în tăcere.

întorcându-se lângă cadavru, Dan mişcă fascicolul strălucitor al lanternei, luminând costumul prăfuit al bărbatului. Apoi se apropie şi examină mai îndeaproape şoldul stâng al lui Pettigrew.

Jo îngenunche lângă el ca să vadă ce îl interesa într-atât. Era portofelul mortului, care ieşea pe jumătate din buzunarul stâng al pantalonilor. Era vizibil, fiindcă, în cădere, haina lui Pettigrew se dăduse la o parte.

- Doar n-o să-i scotoceşti prin buzunare! exclamă ea. E ilegal!
- Ba da, o să-i scotocesc, replică Dan. Şi n-o să se supere pe mine din cauza asta. Uite, ia lanterna şi luminează ca să pot vedea mai bine.
- Nu, Dan, te rog...
- Criminalul a vrut precis să arunce vina pe tine, altfel nu l-ar fi omorât

pe Pettigrew pe pământurile tale. De aceea mi se pare mai rezonabil să verific dacă n-a lăsat vreo probă împotriva ta asupra victimei.

Jo tăcu şi lumină portofelul pe care Dan îl extrase din buzunar cu gesturi precise. Admira rapiditatea cu care el analiza situaţia şi acţiona în consecinţă. Proceda fără să tergiverseze sau să ezite şi asta îi plăcea lui Jo. în schimb, ideea de a fi surprinsă scotocind prin portofelul unui mort îi plăcea cu mult mai puţin.

Când Dan se alfa în sfârşit cu portofelul lui Pettigrew în mână, scoase un suspin de uşurare.

- Vreo două sute de dolari, şopti el, cărţi de credit, acte... Aha!

Ridică în aer câteva cărţi de vizită şi o bucăţică de hârtie împăturită.

- Priveşte mai bine aceste cărţi de vizită, spuse el arătându-i-le una după alta, şi opreşte-mă dacă remarci ceva anormal.

- Până acum, comentă ea, nu mi se pare nimic în neregulă. Comercianţi de seminţe, de îngrăşăminte, nutreţuri pentru vite... Aşteaptă! Adresa unuia este tocmai din New Jersey. Cam departe ca să-i furnizeze pesticide!

- Nu este vorba de un reprezentant, o corectă Dan, ci de un transportator de produse toxice. Cineva care se ocupă de transportul şi livrarea lor. Ia să vedem... James Trenton din New Jersey. Fără îndoială că reprezentantul acestei firme s-a rătăcit pe aici. Să încercăm să ne amintim de asta.

Puse cartea de vizită peste celelalte pe care le examinaseră deja şi despături bucata de hârtie. Era plină de numere de telefon.

- Să caut ceva de scris, spuse Jo.

- Am tot ce-mi trebuie, declară Dan scoţându-şi stiloul şi carneţelul din buzunarul blugilor. E jurnalul meu de bord.

Frunzări paginile carneţelului acoperite cu un scris des, până când dădu peste o foaie albă şi se grăbi să copieze numerele. Apoi, fără să mai piardă nici o clipă, împături la loc hârtia, o puse sub teancul de cărţi de vizită şi aranjă totul cu atenţie în portofelul pe care-l strecură cu grijă în buzunarul lui Pettigrew.

- Ce naiba! gemu Jo. N-am deloc sânge rece... Sunt gata să leşin.

- Şi eu, îi mărturisi Dan. Sper că şeriful din Oak River nu posedă echipament de luat amprente de ultimul tip. Fiindcă, cu amprentele pe care le-am lăsat peste tot...

- Crezi că o să ridice amprentele?

- Nu are rost să ne facem de pe acum probleme.

- Abia aştept să se întoarcă Hank cu şeriful, şopti Jo. Cadavrul ăsta nu

mă face deloc să mă simt în largul meu...

Se îndepărtară şi se sprijiniră de Cadillac.

Fără voia lor, privirile le erau atrase fără încetare de corpul care zăcea în iarbă.

Instinctiv, Jo se apropie de Dan. Un sentiment de siguranţă o cuprinse când el îi înconjură umerii cu braţul şi o trase spre sine, fără să scoată nici un cuvânt.

- Cine altcineva îl mai ura pe Norton Pettigrew? o întrebă el într-un târziu.
- Oh, dar eu nu-l uram. Pur şi simplu nu-l puteam suferi.
- Dar cine putea să-l urască atât de mult încât să-i dorească moartea?
- N-am nici cea mai vagă idee.
- Privind lucrurile dintr-un alt unghi, cine ar putea să fie atât de lipsit de scrupule încât să-l omoare pe Pettigrew, gândindu-se să arunce vina pe tine?
- N-am duşmani.
- în orice caz, o persoană din anturajul tău care poate fi considerată un duşman a fost omorâtă pe pământurile tale, la câteva zile după descoperirea a zece dintre vitele sale moarte pe aceleaşi pământuri. Există în asta destule motive ca să trezească bănuielile poliţiei, dacă nu cumva incidentul cu vitele poate fi trecut sub tăcere.
- Nici o şansă, îl asigură Jo. Evan Hollander, veterinarul, e unchiul şerifului.
- Deci şeriful a şi descoperit un motiv... Trebuie să iei legătura cu avocatul tău mâine dimineaţă.
- Dar de ce? N-am făcut nimic. Nici n-am fost aici în momentul crimei.
- Sigur, dar presupunând că eşti vinovată, puteai să-ţi trimiţi un om ca să-l execute pe Pettigrew.
- Nici unul din oamenii mei nu primeşte destui bani de la mine ca să accepte rolul de asasin plătit, obiectă Jo. Presupunând că vreunul dintre ei ar avea sufletul unui ucigaş.

-De acord, îi răspunse el cu blândeţe. Epti mai nevinovată ca un nou-născut şi nu ai de ce te teme. Optimismul e o trăsătură încântătoare de caracter, patroane, dar când poliția are nevoie de un vinovat... Nu vei fi în obiectivul lor pentru început, dar dacă nu găsesc pe nimeni, vor sfârşi prin a se interesa de tine.

-Dacă vom coopera cu şeriful, o să-l demascăm pe adevăratul vinovat. Probabil că nu există chiar atâţia suspecţi.

- Ceea ce îi va face probabil să te plaseze în capul listei. Eu personal îţi propun să facem propria noastră anchetă. Astfel vom fi cu un pas înaintea lor.

- Cred că e inutil, Dan. Andrew Hollander este un om inteligent. Cred că va privi lucrurile cu toată obiectivitatea.

-Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta... Şi cred că vom avea în curând ocazia să verificăm această ipoteză.

Jo îi urmări direcţia privirii şi zări o luminiţă roşie care clipea în depărtare pe drum. Şeriful conducea destul de repede ca să ridice un nor de praf vizibil chiar şi noaptea. Două alte vehicule îl urmau.

Dan strânse braţul lui Jo şi se îndepărtă înainte ca farurile să-i lumineze.

Şeriful îşi opri maşina în spatele Cadillac-ului, urmat în curând de maşina lui Hank şi de un al treilea vehicul, pe care Jo nu-l recunoscu de la început.

Şeriful, Andrew Hollander, coborî din maşină şi îşi ajustă centiro- mul pe şolduri înainte de a se îndrepta spre Jo şi Dan. Glen Wright, adjunctul său, ieşi din cea de a treia maşină şi se apropie, la rândul lui, de ei.

Se vedea de la o poştă că Andrew era şeful. Avea un mers sigur, o voce hotărâtă, în timp ce, prin toată atitudinea sa, Glen părea cantonat în rolul adjunctului pentru tot restul carierei sale. Totuşi, imediat ce se îndepărta de superiorul său, avea tendinţa să facă pe durul. Atitudinea lui ştearsă era atunci înlocuită de un exces de autoritate, nejustificată de funcţia sa. Aşa că, în absenţa lui Andrew, oamenii preferau deseori să aştepte decât să i se adreseze lui Glen. Jo se simţea deci extrem de uşurată să constate că şeriful se putuse deplasa în persoană.

- Bună seara, Jo! îi strigă el. Ai probleme?
- Se pare că da. Nu ştiu ce să cred despre ce s-a întâmplat...
- Să vedem... spuse el examinând corpul înainte să se întoarcă spre Dan. Şi dumneavoastră sunteţi...?
- Dan Fitzpatrick.
- Pilotul?
- Da.
- Hank a descoperit corpul? o întrebă Andrew, de data asta pe Jo.
- Da, la câteva minute după ce ne-a depăşit.
- L-ai găsit în această poziţie, Hank? continuă şeriful.

- Da, nu pare să fi fost deplasat.
- Bine. S-a atins cineva de cadavru?
- Nu, răspunse Hank.
- Ba da, eu, îl corectă Dan. Am vrut să mă asigur că este într-adevăr mort.
- Bună iniţiativă, îl aprobă şeriful.

Andrew îngenunche lângă cadavru şi îl exmină la lumina lanternei sale. Glen inspectă împrejurimile înainte de a reveni şi a se posta în spatele superiorului său, târându-şi picioarele.

- Tu şi Norton v-aţi certat de curând, Jo? se interesă Andrew.
- Da, dacă vrei să o iei aşa... în sfârşit, nu mai mult ca de obicei.

Deşi oarecum descumpănită de întrebare, se miră că răspunsese atât de calm. Nu se aşteptase ca şeriful să ridice atât de repede problema vitelor moarte, care o făcuse să se certe din nou cu Pettigrew.

- Norton l-a bătut toată săptămâna la cap pe unchiul meu ca să obţină rezultatele alea blestemate de la analize, îi explică Andrew. Aş putea să spun chiar că, dacă Evan ar avea o armă de vânătoare, ar putea fi suspectul ideal.

-O mulţime de oameni ar fi avut motive să-l omoare pe Norton, fără a fi trecut vreodată la fapte, observă Jo.

- De data asta cineva a făcut-o, oftă şeriful.
- Evan crede că vom avea rezultatele în curând? se interesă ea.
- în câteva zile. Nu v-aţi atins de portofel, nu-i aşa?
- Ba da, bineînţeles! replică Dan. I-am luat cincizeci de dolari ca să compensez şocul pe care mi l-a cauzat vederea lui.

-Gata cu circul ăsta! îl întrerupse Glen, înaintând spre el cu un pas ameninţător. Şeriful face o anchetă, în caz că nu ţi-ai dat încă seama de asta.

-Calmează-te, Glen, interveni Andrew. întrebarea mea a fost de rutină. Nimic serios, simplă rutină. Portofelul e expus vederii, există urme de paşi în jurul corpului, deci era un punct de verificat.

- V-am mai spus că am atins cadavrul, se apără Dan, dar am rămas pe partea asta. Şi cred că lovitura a venit din cealaltă parte.
- Şi aş putea şti cum ai dedus asta? îl persifla Glen.
- Din felul cum a ţâşnit sângele, îi explică Dan. Ar părea că asasinul se ascundea de cealaltă parte a drumului.
- Eşti cumva expert?
- Ştiu cum funcţionează un revolver. Nu trebuie să fii expert ca să pricepi asta.

- Da, asta cam aşa e, cedă Glen.
- Fără îndoială că ai dreptate, remarcă şeriful. După părerea mea, asasinul se găsea exact în locul pe unde adjunctul meu s-a învârtit adineaori.

Din acea clipă, Glen nu-l mai părăsi din ochi pe Dan, ca şi cum îi reproşa propria lui incompetenţă.

- Tu pe unde ai mers, Hank? îl întrebă şeriful.
- întâi m-am apropiat de picioarele lui Norton, pe urmă l-am înconjurat prin stânga, spuse el indicând locul unde îngenunchease şi Dan.

-Bine... Nu văd nici un motiv pentru a vă mai reţine aici. O să delimităm locul cu frânghii. Drumul va fi blocat o zi sau două, Jo. O să foloseşti alte căi de acces, de acord?

- Ne-am înţeles.
- Ei bine, puteţi pleca.
- Mulţumesc, şerifule, spuse Dan.
- Sunt bucuros că te-am întâlnit, în ciuda acestor triste împrejurări. Unchiul meu mi-a spus că e posibil să facă un tur cu aparatul tău.
- Bineînţeles. Te-ai mai urcat vreodată într-un elicopter?
- Nu.
- în acest caz, vom face împreună un tur de pomină! îi promise Dan.

*
* *

- Cred că şeriful mă place, comentă Dan pe drumul spre casă. Dar adjunctul lui mă detestă.
- Asta e şi impresia mea, recunoscu Jo. Dar Glen e rareori amabil. Şi e cam susceptibil.
- A cam încurcat lucrurile adineaori. E întotdeauna aşa neglijent?
- Habar n-am, mărturisi Jo. îi sare destul de des ţandăra, totuşi nu cred că e incompetent. Dar trebui să-ţi spun că era la bar, în seara asta.
- Un lucru care-i explică probabil stângăciile.

Jo parcă maşina în curtea fermei şi coborî. Dan rămase aşezat pe locul lui, cu un aer gânditor.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.
- Nu ştiu, îi mărturisi el cu un zâmbet. Probabil că nimic. Ceva mă nelinişteşte, dar nu ştiu exact ce...
- Vrei să intri puţin?
- Mi-ar plăcea chiar foarte mult, dar e mai bine să mă duc la culcare. Trebuie să dorm puţin.

-Ai dreptate, spuse ea ascunzându-şi decepţia. Odihneşte-te. Mâine dimineaţă o să adunăm vitele de pe pământurile din nord.

- Bine, patroane. Noapte bună!

Jo îl privi dispărând în noapte, ascultându-i sunetul paşilor în timp ce traversa curtea ca să ajungă la dormitoare. îl văzu reapărând în conul de lumină de pe verandă, apoi pătrunzând în clădire.

Abia atunci se hotărî să intre şi ea în casă.

O casă care i se păru ciudat de goală în acea noapte.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, cerul era de un albastru pur şi fără nici un nor. La ora nouă, căldura se răspândea în valuri prin prerie şi praful ridicat de copitele a mii de vite întuneca orizontul.

Jo îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă roşie, pe care o băgă apoi în buzunarul blugilor.

Călare pe armăsarul ei, urmărea din ochi cireada care traversa încet câmpia în direcţia Sud. în depărtare, prin valul de praf, zărea trei din cei patru cowboy care încadrau coada turmei, chemând la ordine vitele nedisciplinate.

Scopul operaţiei era de a le conduce spre păşunile pe care nu păscuseră încă anul acesta, unde râul le va asigura o sursă de apă mai sigură decât izvoarele sau mlaştinile care începeau să sece la acest sfârşit de vară.

Totuşi, această acţiune trebuia să se desfăşoare cu blândeţe, ceea ce însemna că Jo şi echipa ei urmau să petreacă o zi extenuantă în căldură şi praf.

Tocmai se apropia de turmă, când auzi elicopterul lui Dan apropiindu-se.

întorcându-se spre Sud, de unde provenea zgomotul, scrută orizontul, punându-şi mâna streaşină la ochi. Zări în curând un punct negru la Sud-Vest, care se mărea cu rapiditate, până când aparatul plană la vreo şaizeci de metri deasupra capului ei.

Aerul pus în mişcare de palele elicopterului culca ierburile înalte la pământ şi o făcu să-şi ţină pălăria cu mâna ca să nu-i zboare. Dar calul ei nu se sperie. Crescut în mijlocul atâtor maşini, primea această nouă apariţie fără să se tulbure.

Dan manevră elicopterul în aşa fel încât să se găsească în sensul de mişcare al cirezii, înainte de a urca din nou pe verticală. Se menţinu deasupra lui Jo şi ea îi auzi în curând vocea în receptorul agăţat de şa.

- Salut, patroane.
- Salut, helico-boy! Ai reperat vite... rătăcite?
- Nu, cireada este compactă aici. Unde vrei să mă duc?
- Plasează-te spre Nord pentru a o împinge spre Sud, dar cu blândeţe... Nu trebuie să le speriem.
- Doar nu insinuezi că am ajuns să sperii şi animalele...
- Am terminat, helico-boy, răspunse ea râzând. Facem pauză la ora zece. E o căldură înăbuşitoare aici.
- Lă înălţime de o briză plăcută.

- Inutil să încerci să mă tentezi. La muncă!
- Am înţeles.

Elicopterul execută un semiviraj strâns şi plecă în direcţia Nord, suficient de sus pentru a nu mai stârni curenţi de aer. După ce depăşi vitele, zbură mai jos. Din timp în timp o lua în picaj spre sol pentru a aduna cele câteva vaci care se îndepărtau de grupul încadrat în permanenţă de cowboy.

Jo remarcase că vitele se împrăştiau mai puţin de când începuse să folosească elicopterul. Dan le repera pe cele rătăcite mult mai repede decât călăreţii, aşa că în prezent cireada rămânea mai compactă. Singurul inconvenient important era prea marea rapiditate cu care era îndeplinită operaţiunea respectivă.

- Helico-boy! îl chemă ea prin radio.
- Aici helico-boy.
- Mai puţin repede. Nu arde nicăieri.
- De acord, patroane.

Luă puţină distanţă faţă de animale, în aşa fel încât ele să poată adopta un ritm mai lent. Jo surâse, clătinând din cap.

„Dan nu poate îndeplini această sarcină fără nici un ajutor”, gândi ea lansându-se în urmărirea unui grup care se aventurase la câteva zeci de metri de celelalte.

Vor fi întotdeauna necesari nişte cowboy călare pentru a conduce cirezile.

* * *

în aer, Dan făcea zigzaguri în spatele cirezii, încercând să menţină o altitudine potrivită pentru a nu contribui şi el la norul de praf ridicat de copitele vitelor. Ceilalţi bărbaţi îi expuseseră clar punctul lor de vedere în această problemă şi Dan le câştigase stima respectându-le dorinţa toată săptămâna.

Dădeau impresia că sunt foarte calmi. Hank era cel mai vorbăreţ dintre toţi şi totuşi nu-i auzeai prea des glasul. Formau într-adevăr o echipă bună.

Jay Westall, un lungan cu părul înspicat cu fire argintii, în vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani, se ocupa de cultivarea pământului. în cursul întâlnirii pe care o aveau în fiecare dimineaţă, el se legăna pe scaunul lui, mestecând tutun şi fără să scoată o vorbă.

David Burke, mezinul grupului la cei douăzeci şi cinci de ani ai lui, era blond şi corpolent. Semăna cu un urs. Aşezat pe marginea scaunului, părea să

aştepte prima scuză ca s-o şteargă afară.

Bill James era mic şi crăcănat. Nu-şi scotea aproape niciodată pălăria care-i ascundea începutul de chelie, şi îşi petrecea timpul la aceste întâlniri amestecând o pereche de cărţi de joc în vederea unei partide care nu începea niciodată.

Hank Driscoll completa echipa. De talie mijlocie, foarte musculos, acest cowboy cu părul roşcat nu era deloc lipsit de prestanţă. în ajun, îi ţinuse pe toţi cu sufletul la gură povestindu-le cum descoperise trupul neînsufleţit al lui Norton Pettigrew, şi rolul pe care-l avusese în aducerea şerifului la faţa locului.

- Imbecilul ăla de adjunct şi-a târşâit picioarele exact în locul unde probabil că se ascunsese ucigaşul, le explicase el. Andrew era exasperat, dar n-a arătat-o. E un tip bine şeriful ăsta.

- Eu, spuse Jay, n-am nici pic de încredere în Glen. Nu numai că e prost dar e şi încrezut. Tipii ca el n-ar trebui să poarte insignă.

- Dar are una! puse Hank punctul pe i. Şi cum probabil îşi va arăta mutra şi pe aici zilele astea, vă sfătuiesc să vă ţineţi pliscul. Nu avem nevoie de necazuri, nu-i aşa?

- Şi de ce am avea probleme? întrebase atunci Dan.

-E o poveste prea lungă ca să ţi-o spun acum, replicase Hank. Trebuie ca mâine în zori să fim în şa, în timp ce tu o să ne arunci praf în ochi cu ventilatorul tău.

- O să fiu atent.

- Sper! Suntem patru, Dan, îi reaminti el, şi n-o să poţi rămâne la infinit în aer.

Gândindu-se din nou la această discuţie, Dan se întreba ce conflict îi situa în tabere adverse pe cowboy şi adjunctul şerifului, Glen Wright. Regretă că timpul nu-i permisese să afle de aseară.

în aşteptare, pilotul trebuia să se concentreze asupra vitelor în general şi a eventualelor fugare în special. Bărbaţii le urmau călărind liniştiţi, îndemnându-le câteodată să încetinească ritmul.

Fiindcă băieţii păreau să se descurce foarte bine şi fără el în clipa de faţă, Dan făcu un mic ocol spre aripa de Vest a cirezii, de-a lungul unei râpe pe fundul căreia curgea un pârâu.

Când o luă din nou spre Sud, o sclipire îi atrase atenţia spre Vest. De la această altitudine, vizibilitatea era destul de relativă. Totuşi, era sigur că zărise ceva asemănător unui obiect metalic strălucind în soare şi dacă nu

verifica, acest amănunt risca să-l obsedeze toată ziua.

Se îndreptă din nou spre zona respectivă şi coborî în picaj.

în curând, survola solul la o înălţime de vreo treizeci de metri, sperând să-şi satisfacă astfel curiozitatea fără să piardă timpul. Ar fi trebuit să ia altitudine şi să zboare mai puţin repede, bineînţeles, dar îi plăcea la nebunie să se dedea la astfel de exerciţii când i se prezenta ocazia. în schimb, fu gata să nu vadă ceea ce căuta. Nu fiindcă zbura prea jos, ci datorită vitezei care-l împiedica să-l vadă când trecea pe deasupra lui.

Făcu imediat cu dibăcie o întoarcere şi se ridică la o înălţime de şaizeci de metri.

Un camion trăgând o cisternă cilindrică de culoare albă înainta încet pe un drum plin de hârtoape, îndreptându-se spre Nord. Camionul nu avea nici o inscripţie sau sigla vreunei firme, dar era acel tip de cisternă care putea transporta indiferent ce, de la benzină până la lapte.

După o clipă de gândire, Dan se îndreptă spre cireadă.

I se părea ciudat ca un camion s-o ia pe un asemenea drum, aproape impracticabil pentru un transport de un asemenea tonaj. Unde naiba se ducea?

Ajuns deasupra cirezii, Dan constată că un grup de vite se desprinsese şi se îndepărta cu repeziciune de aripa stângă a convoiului, ieşind din raza vizuală a călăreţilor. îşi consacră întreaga energie ca să convingă vacile să se întoarcă la celelalte şi nu mai avu timp să se gândească la camionul fantomă.

La ora zece când se opriră, parcurseseră o distanţă bunicică.

Lăsară vitele să pască la marginea unui râu în timp ce călăreţii, acoperiţi din cap până-n picioare de praf, descălecară şi căutară un loc umbrit ca să se odihnească puţin.

Dan ateriză pe o colină joasă, nu departe de cireadă, şi se alătură coechipierilor săi cu mersul nonşalant ce-i era caracteristic.

Singura umbră disponibilă era furnizată de panta colinei, aşa că toată lumea se întinse acolo ca să scape de razele arzătoare ale soarelui. Când acesta va ajunge la zenit, nu vor mai putea găsi nici această modestă protecţie. De aceea trebuiau să profite din plin de pauză. Următoarea va avea loc la ora paisprezece. Dar până atunci poate vor ajunge la noua păşune.

Dan se apropie de Jo care se lungise în iarba înaltă, acoperindu-şi faţa cu pălăria.

- Cum mă descurc, patroane? întrebă el lăsându-se pe vine lângă ea.
- N-ai avut până acum nici un accident. E un semn bun, nu-i aşa?
- Da, nu e rău... răspunse el, ştergându-şi fruntea de sudoare. Ce

căldură îngrozitoare!

Aruncă o privire de jur-împrejur şi adăugă:

- Aici însă e bine. Chiar plăcut. Trebuie să mărturisesc că betonul şi oţelul marilor oraşe nu prea îmi lipsesc.

- Şi în ce constă munca ta acolo?

- Trambalăm de colo-colo oameni importanţi, pentru diferite firme importante. Am mai făcut şi reportaje radiofonice asupra stării traficului la orele de vârf. Pe scurt, nimic foarte palpitant.

- Eu personal nu detest oraşul, dar cred că mi-ar fi greu să trăiesc acolo cu toate crimele alea de care tot auzi vorbindu-se la radio.

- Asta se datorează şi concentrării excesive de populaţie. O simplă chestiune de aritmetică.

Dan se aşeză alături de Jo şi lăsă privirea să-i rătăcească pe silueta întinsă în iarbă, înainte să se fixeze din nou asupra liniei orizontului.

Jo se ridică, sprijinindu-se în coate.

- M-am tot gândit la moartea lui Pettigrew, îi mărturisi ea. Nu-mi dau deloc seama cine ar fi avut cu adevărat motiv să-l omoare.

- Nu era implicat în nişte procese? Nu avea probleme de nerezolvat cu vecinii, în legătură cu vitele lui?

- După câte ştiu eu, nu. Şi nu era genul de om care ţine ceva secret. în general, tot comitatul ştia ce i se întâmplă.

- Nişte duşmani vechi? Nişte certuri care nu şi-au găsit o rezolvare?

- După câte ştiu eu, nu.

- Asta nu dovedeşte nimic. Dar la urma urmei, de ce era aşa de certăreţ?

-Chiar dacă Pettigrew ar fi posedat toate pământurile din acest comitat, nu s-ar fi simţit mulţumit. Aşa s-a născut. Invidios şi certăreţ.

- S-a instalat de mult timp în regiune?

-Oh, nu! Norton reprezintă a treia generaţie a familiei Pettigrew din acest loc. Familia lui a cumpărat terenurile cam pe la 1900, apoi a profitat de preţurile scăzute determinate de recesiune ca să-şi mărească proprietăţile. Au cumpărat chiar de la noi câteva hectare de teren. La origine, preriile din Vestul acestei regiuni aparţineau familiei Tates. Există chiar şi o carieră în zona de Nord-Vest, de unde s-a extras nisipul care a servit la fabricarea mortarului cu care e construită casa noastră.

- Şi cu primele două generaţii de Pettigrew, întrebă Dan, era mai uşor de trăit?

-Se pare că se înţelegeau bine cu vecinii. Norton e singurul din familie care caută râcă cu tot dinadinsul. Şi părinţii mei vorbeau despre asta. Când tatăl lui Norton a murit, el a adus prea multe vite pe pământurile sale. în primii doi ani, a realizat mari profituri din vânzarea lor, dar pe urmă animalele lui aproape au murit de foame. A fost nevoit să-şi închirieze terenurile la vecini, care şi-au dat seama cu această ocazie ce fel de om este. Şi a comis aceeaşi greşeală şi acum câţiva ani.

- Era singurul lor fiu?

- Nu. A pierdut un frate în Coreea. Cred că a fot logodit, dar nu s-a căsătorit niciodată... Vrei să rezolvi singur această afacere, helico-boy?

Dan ridică din umeri fără să răspundă. Dacă Pettigrew n-ar fi fost găsit pe pământurile lui Jo, nu s-ar fi sinchisit nici o clipă de toată povestea asta. Dar lucrurile păreau să ia o întorsătură proastă pentru Jo, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca tânăra femeie să aibă necazuri. în ceva mai mult de o săptămână, începuse să aibă pentru ea un sentiment protector pe care nu-l mai simţise pentru nimeni. Era un lucru surprinzător pentru el, dar împotriva căruia nu putea face nimic.

-Să zicem că nu vreau să mă las depăşit de evenimentele locale, îi explică el. La urma urmei, acum locuiesc aici şi mă simt acasă în acest loc.

- Adev'rat?

- Da. îmi place aici şi îmi plac şi oamenii care trăiesc aici.

Timp de o clipă, doar o singură clipă, privirile li se încrucişară şi îşi transmiseră ceva ce cuvintele n-ar fi putut s-o facă. Poate că nici nu existau cuvinte pentru asta.

Se înţeleseră instantaneu. Apoi îşi feriră imediat privirile, fiind conştient fiecare că nu era nici locul nici momentul de a exprima ceea ce simţeau.

- Pettigrew creştea vaci de lapte? reluă Dan, amintindu-şi de camion.

-Nu, răspunse ea, vizibil uşurată de schimbarea subiectului. Nu avem pe aici iarbă pentru vaci de lapte. E prea fină. De ce?

- Am văzut un camion-cisternă pe pământurile lui. O cisternă albă, fără nici o inscripţie vizibilă.

- Fii mai exact, unde l-ai văzut?

- Aş zice la vreo trei kilomeri spre Vest, pe drumul acela nepietruit şi prost întreţinut.

- Drumul ăla nu duce nicăieri, sau mai bine-zis duce spre cariera aceea veche despre care ţi-am pomenit. Probabil că întâlneşte pe undeva traseul obişnuit. în orice caz, nu ajunge în nici un loc cunoscut şi nu există

nici o scurtătură.

- Cred că şoferul s-a rătăcit.
- Probabil. Cisternele pentru lapte nu sunt făcute de obicei din oţel inoxidabil?

-Poate că da... Dar cisterna pe care am văzut-o era albă. Am presupus că era vorba de lapte fiindcă nu avea nici o inscripţie. în cazul transporturilor de produse toxice, ar fi existat simbolurile corespunzătoare.

-Să nu ne mai gândim la asta, declară Jo. Probabil că o fi vreun şofer tânăr care s-a înşelat asupra drumului şi n-a putut să întoarcă ditamai maşina.

Abandonară subiectul, dar nici unul nu se mulţumi cu acest răspuns. Un misterios camion-cisternă care traversa pământurile lui Pettigrew la atât de puţin timp după moartea lui, era un lucru destul de ciudat. Probabil că exista vreo legătură...

Dar pentru moment această legătură le scăpa. Aşa că se mulţumiră să se bucure în tăcere de briza uşoară care bătea dinspre Est.

în cele din urmă, Jo şi restul echipei săriră în şa, în timp ce Dan se îndreptă spre elicopter.

*

* *

Camionul-cisternă rula încet pe drumul desfundat. Şoferul, un bărbat roşcat, cu un vultur tatuat pe braţul stâng, schimbă câteva fraze laconice cu cineva prin radio.

- Zbura foarte jos, spuse el în microfon.
- Dirijează vitele, îi răspunse o voce.
- Ce naiba! Ele sunt la vreo trei kilometri de aici.

-Sper pentru tine că era în căutarea unor vaci rătăcite. Fiindcă aproape am terminat. Şi nu e momentul să avem un nou accident.

- Ocupă-te tu de el. De aia te plătesc ei aşa de bine.
- Nu-ţi mai băga nasul unde nu te priveşte. Nu scot banii ăştia din buzunarul tău! Fă-ţi treaba şi tacă-ţi pliscul!

Şoferul închise microfonul şi îşi continuă drumul spre vechea carieră. încă două încărcături şi vor dispărea fără să lase nici o urmă.

Dacă trebuia să-l omoare pe pilot ca să nu aibă probleme, nu se va jena câtuşi de puţin s-o facă. Şi dacă vreodată această mică crescătoare de vite va avea proasta inspiraţie să caute necazuri cu tot dinadinsul făcând nişte

cercetări pe cont propriu, ei bine, se va ocupa şi de ea.

Capitolul 1

Pe la ora patru, cireada era instalată pe noua păşune.

Temperatura trecuse de treizeci de grade. Căldura forma ca un fel de halou în jurul călăreţilor care se întorceau la fermă.

Dan îi urmă până când clădirile apărură în raza lui vizuală. Apoi acceleră ca să aşeze elicopterul în apropierea rezervorului de carburant, aflat în curtea din spatele dormitoarelor.

Tocmai verifica nivelul lichidului din rezervor, când Jo şi ceilalţi cowboy sosiră şi ei la fermă.

David Burke sări din şa şi fugi să-şi ude capul cu furtunul din apropierea adăpătorii cailor. Scoase un strigăt de satisfacţie când apa rece începu să-i curgă pe pielea înfierbântată. Apoi îndreptă furtunul spre Jay Westall care venea spre el.

- Opreşte apa! urlă Jay înşfăcând furtunul. Ce naiba, Davy! Voiam doar să beau câteva înghiţituri!

- Potoleşte-te, Jay! spuse David căutându-şi viitoarea victimă. Ar trebui să fii mulţumit de o asemenea primire!

- Dacă mă uzi, te omor! îl preveni Jo când îl văzu apropiindu-se de ea.

David consideră preferabil să nu întindă prea mult coarda şi se întoarse spre Bill James care o luă la goană, traversând curtea. Dan tocmai îşi făcea apariţia din spatele dormitoarelor când Bill trecu fugind pe lângă el. Presimţind pericolul, se lipi de perete şi aşteptă. Când David ţâşni pe lângă el, Dan apucă furtunul şi făcând o mişcare bruscă, îl aruncă pe tânărul cowboy la pământ.

David râdea în hohote. Dan luă furtunul, bloc' cu degetul apa şi îi ieşi în întâmpinare lui Jo.

- Oamenii de pe aici sunt amatori de asemenea mici distracţii? întreba el cu nevinovăţie.

- Din cauza căldurii, presupun că da, răspunse ea ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

- Probabil că e destul de neplăcută căldura asta când eşti acoperit de praf...

Văzându-l că zâmbeşte, Jo înţelese soarta care o aştepta. Se dădu înapoi cu un pas, dar deja puternicul jet de apă ţâşnise şi o udase toată, spre marea veselie a bărbaţilor care-i înconjurau.

Jo scoase un strigăt, apoi începu să râdă.

- Cine vrea o zi de concediu în plus luna asta, să-l prindă pe banditul ăsta! strigă ea.

Imediat, patru perechi puternice de braţe îl prinseră pe Dan de încheieturile mâinilor şi de glezne şi îl duseră aşa până la adăpătoare, legănându-l deasupra ei.

- Nu, îi rugă Dan, scuturat de un râs nervos. Asta nu! Scoateţi-mi măcar portofelul din buzunar. Hei, băieţi, nu fiţi lipsiţi de inimă!

îi dădură drumul şi el plonjă în adăpătoarea plină-ochi.

Dan reveni imediat la suprafaţă.

- Gata cu râsul! declară Jo. Mor de foame. Cine pregăteşte cina în seara asta?

- Eu, spuse Jay. Va fi gata la ora şase.

Dan ieşi din adăpătoare. Apa şiroia din hainele lui, dar îi privi zâmbind pe bărbaţii care se îndepărtară alene.

„Se pare că a lucra cu tipii ăştia e o adevărată plăcere..." gândi el. Dar va veni rândul lui şi nu pierdea nimic aşteptând. într-o bună zi se vor urca în elicopter. Şi atunci va veni şi rândul lor...

*
* *

Din cauza căldurii care-şi făcuse de cap toată ziua, meniul propus de Jay nu fu primit cu prea mult entuziasm.

- Un chili bun cu carne! anunţă el. Nimic nu poate fi mai potrivit după o zi toridă... Nu-i aşa, texanule?

- Cu cât mai condimentat, cu atât mai bun, îl aproba Dan. Dar al tău nu prea pare aşa... Văd că lingura nu s-a coclit în el.

- Secretul p

entru a prepara un chili bun cu carne, continuă Jay pe un ton doct, e de a nu-l lăsa prea mult pe foc. Dacă fierbe ore întregi, carnea îşi pierde din savoare. Metoda mea e o preparare rapidă şi simultană a tuturor ingredientelor...

- Eu aş prefera să fiu servit, îl întrerupse David. Gust şi pe urmă spun dacă-mi place. Mai simplu de atât nu se poate...

- Oricum nu-mi pasă ce crezi tu, replică Jay. Minţi întruna!

- Hai, băieţi, interveni Jo, până aici i-aţi făcut o impresie bună lui Dan. Nu mi-ar plăcea să se deterioreze atât de repede. O să sfârşească prin a crede că nu sunteţi decât o bandă de puştani deghizaţi în cowboy.

- Oh, dar asta o ştiu deja, afirmă Dan. în schimb, am unele îndoieli

asupra talentelor lor culinare.

- Eu mă descurc, declară David. Şi Jay face faţă destul de onorabil. Dar Bill... numai rateuri.
- Doar o cină... bodogăni Bill. A fost de ajuns o singură cină să capăt o asemenea reputaţie. Fără să mai spun că totul ar fi fost perfect dacă v-aţi fi întors la timp la fermă!
- Am fost obligaţi să mergem până în oraş ca să mâncăm ceva, spuse David nemilos.
- în curând va fi din nou rândul meu, nu-i aşa? se băgă Dan în vorbă, ca să-l scape pe Bill de gura lor.
- Nici o grabă, Bill, replică David. Nu devii bucătar bun decât cu efort şi o dată cu trecerea timpului.

-Şi ţinând cont că tu n-ai obiceiul să faci eforturi... spuse Jay rânjind, ca să se răzbune.

- N-am chef să mor de tânăr din exces de zel! îi asigură David.
- Nu rişti deloc să ţi se întâmple aşa ceva, mormăi Bill. Şi dacă vrei să-ţi petreci zilele sus la răcoare, privind cum oamenii transpiră pe pământ, n-ai decât să-ţi iei o autorizaţie de pilot.
- întâi trebuie s-o obţii, spuse Dan zâmbind fără supărare.
- Aşteptăm să te vedem călare! exclamă David.
- Nu conta pe asta, spuse Dan. Eu nu călăresc.
- Imposibil! Ai angajat un tip care nu ştie să urce pe cal, patroane?
- N-a spus că nu ştie, îl corectă ea, ci că nu se urcă.

-E acelaşi lucru, replică Bill râzând. Ai dat peste un cowboy de oraş. Dar îl formăm noi, îţi promit solemn.

- Reuşim noi patru, îl susţinu şi David.
- Dacă am vorbi despre un subiect mai serios? le propuse Jo. Ştiţi că şeriful o să ancheteze moartea lui Pettigrew. Dar e probabil ca noi să avem de-a face cu Glen.
- Poate dăm o mică petrecere în onoarea lui? sugeră Bill. Doar cât să băgăm spaima în canalia asta.

-Nici nu se pune problema! Nu vreau nici un incident, ne-am înţeles?

- Am înţeles, patroane.
- Care e problema cu adjunctul ăsta? se interesă Dan. E chiar atât de rău?
- E un idiot, decretă Hank. Pe care statul îl lasă să se joace cu arme de foc.

Continuară să cineze, flecărind verzi şi uscate, abandonând curând subiectul morţii lui Norton, pe şerif şi pe adjunctul lui.

*
* *

Jo şi Dan admirau cerul care părea incendiat de soarele ce cobora spre apus.

Dan nu se dusese cu băieţii în oraş, sub pretextul că vrea să se odihnească. Aşezat pe ultima treaptă a verandei, se întreba care e cea mai bună cale de urmat cu Jo. în public se arăta atât de distantă faţă de el, încât nu mai ştia dacă poate îndrăzni să o sărute.

-Glen Wright face viaţa dificilă tuturor, spuse ea. E o brută fără suflet. Din fericire, nu are destul curaj ca să treacă la fapte...

-Am crezut că observ o ostilitate mai „personală” decât atât, remarcă Dan. Băieţii îl detestă cu adevărat.

- O merită.

Instalată pe leagănul de lemn făcu de bunicul ei cu cincizeci de ani în urmă, Jo bea cu înghiţituri mici dintr-un pahar cu ceai rece.
Dan îşi sprijini un picior de treaptă şi îşi întinse celălalt picior.

Jo îi admira profilul frumos. Şi îl preţuia pentru uşurinţa cu care-şi găsise locul în echipă. Era genul de om capabil să se adapteze indiferent cărei situaţii, şi dădea impresia că se află aici de când lumea. Inteligent, plin de viaţă, bărbatul ăsta era prea frumos pentru a fi real. Şi totuşi, se afla aici în faţa ei.

- Cum s-a întâmplat aşa ceva? o întrebă el.

- Vino aici, îi propuse ea, bătând cu mâna perniţele de lângă ea. Leagănul acesta a fost construit pentru doi.

Dan se execută imediat, de parcă abia îi aştepta invitaţia.

- De aici, priveliştea e mult mai frumoasă, îi explică ea.

Dar acum, când el se afla atât de aproape, se simţea timidă şi şovăia, lucru care nu-i displăcea, deşi nu-i stătea deloc în fire.

Iar Dan nu avea nici un chef să vorbească despre crimă sau despre adjunctul şerifului. Singurul mister care-l interesa în acea clipă, era cel întrezărit în ochii acestei femei splendide care stătea lângă el.

De fapt, nu avea chef să vorbească deloc. Prefera să asculte vocea dulce şi melodioasă a lui Jo. Sau pur şi simplu să fie aici, lângă ea, în tăcerea serii. Poate că şi ea avea aceleaşi gânduri şi dorinţe? Poate că nici ea nu reuşea să dea uitării scânteia magică dintre ei, din noaptea trecută?

Jo îl privi o clipă, apoi surâse. Chiar dacă se simţea nesigură, avea obiceiul să acţioneze. Ceea ce şi făcu. Vorbi chiar înainte de a reflecta la ce urma să spună.

- De ce nu m-ai sărutat aseară? îl întrebă ea pe neaşteptate.
- De ce...? repetă el în şoaptă, stupefiat.
- Probabil că le săruţi pe toate, continuă ea ironică. Şi presupun că asta devine la un moment dat obositor.
- Nu, dar nu eram sigur că o să accepţi...
- înţeleg, şopti ea.

Jo îşi dorea acest sărut. Voia să simtă buzele lui Dan punând stăpânire pe ale ei şi braţele lui înlănţuindu-i trupul. Cum de el nu înţelesese încă asta? Poate nu era atât de inteligent cum îl credea ea... Sau poate avea nevoie de un mic semn de încurajare.

înainte chiar să fie pe deplin conştientă de hotărârea ei, Jo puse paharul cu ceai şi se apropie de Dan. îşi aplecă apoi capul şi îi atinse buzele cu un sărut fugar.

Apoi, cufundându-şi privirea într-a lui, descoperi în ea aceeaşi capitulare în faţa logicii şi a raţiunii.

Şi când el se aplecă pentru a-i întoarce sărutul, Jo se agăţă de gâtul lui. El o sărută îndelung, plin de patimă. Nimic nu mai conta în afară de gura lui Dan, de trupul lui, de dorinţa nestăpânită care o cuprinsese.

Apoi, el îi acoperi chipul cu sărutări şi îi şopti cuvinte de dragoste la ureche, înainte de a-şi lăsa buzele să rătăcească pe decolteul dezvăluit cu îndrăzneală de bluza subţire.

Fiecare sărutare, fiecare cuvânt al lui Dan o duceau încetul cu încetul pe Jo în derivă. El puse din nou stăpânire pe gura ei, plin de patimă, strângând-o cu putere la piept. Răsfirându-i părul cu vârful degetelor, ameţită de dorinţă, Jo răspundea sărutărilor lui cu aceeaşi pasiune.

Simţea că inima îi bate într-un ritm îndrăcit. Şi n-o să-şi găsească liniştea până când dorinţa care o răvăşea nu va fi satisfăcută. Ca să nu înnebunească, trebuia să trăiască din plin această dragoste arzătoare care-i dăduse viaţa peste cap.

Un scrâşnet de pneuri pe pietriş îi despărţi cu brutalitate.

Dan o lăsă, se ridică şi se aşeză pe balustrada verandei, în timp ce Jo îşi netezea bluza cu o mână şi părul cu cealaltă.

Amândoi afişară o nonşalanţă care n-ar fi înşelat probabil pe nimeni. încercară totuşi să-şi regăsească suflul şi să-şi înăbuşe pasiunea care le

înflăcărase trupurile.

Când maşina se opri în faţa casei, nu se putură împiedica să izbucnească în râs.

- Am impresia parcă părinţii mei m-ar fi prins asupra faptei, rosti Jo.

-Vă jur, domnule Tates, că n-am făcut nimic rău! spuse Dan, imitând vocea unui adolescent.

- Jo! strigă Bill coborând din maşină. David e la zdup. Trebuie să-i plăteşti cauţiunea!

Capitolul 8

Cu chipul întunecat de vestea pe care o auzise, Jo se ridică.

- Cum s-a întâmplat? îl întrebă ea.
- Glen s-a luat puţin de el, răspunse Bill, şi David a reacţionat. Nu l-a lovit de fapt, dar asta i-a fost intenţia.

Furioasă, Jo le întoarse spatele şi intră în casă. Bill şi Dan o urmară până în biroul ei.

- Glen bea ceva cu Ken Zane, îi explică Bill. Ken îl tot provoca pe David şi acesta a sfârşit prin a-i răspunde. Glen s-a aşezat între ei şi i-a ţinut o predică, acuzându-l că s-a îmbătat într-un loc public. Ce naiba, doar David nu băuse decât două beri! Şi alcoolul îl adoarme întotdeauna, nu-l face certăreţ.
- Şi Hank unde este? se interesă Jo, scoţându-şi carnetul de cecuri.
- La închisoare, probabil. Nu era cu noi la bar, fiindcă altfel ar fi intervenit la timp.
- Hank nu e dădaca voastră! îi replică Jo supărată foc. Şi tu ai fi putut lua atitudine în vreun fel.
- Ştiu că ar fi trebuit s-o fac, admise Bill, dar mă cunosc prea bine... n-aş fi făcut decât să agravez situaţia. Zane ăsta merită o chelfăneală zdravănă, Jo.
- Poate, dar ăsta nu-i un motiv să taberi pe adjunctul şerifului, obiectă Jo.
- Şi ce tot trăncănea Zane? îl întrebă Dan.
- Aproape că o acuza pe Jo că l-a ucis pe neisprăvitul ăla de Pettigrew. în mod clar, căuta cearta cu lumânarea.
- Şi Glen îl lăsa să spună aşa ceva?
- Ăştia doi sunt ca degetele de la o mână. De fapt, Glen e primul care râde de prostiile pe care le debitează Zane.
- Bine, puse Jo punct discuţiei lor, hai să-l recuperăm pe David.
- Să luăm elicopterul, le sugeră Dan, o să ajungem mai repede.
- Noaptea?! protestă ea. Nici gând.
- Riscurile sunt mai mici în aer decât pe drum.
- Dar îţi imaginezi ce mutră va face Glen când ne va vedea debarcând din elicopter? îi ţinu isonul Bill.

La această idee, Jo îşi regăsi curajul.

- Haideţi, spuse ea. Dar fără acrobaţii acolo sus, ne-am înţeles?
- Fără acrobaţii, promit.

* * *

Jo era încântată de frumuseţea peisajului nocturn. De acolo de unde se afla, stelele păreau să strălucească şi mai intens. Un covor de umbre albastre şi negre se derula sub aparat, fluid ca un râu.

- Nu regret că am venit cu tine, spuse ea în microfon.
- Ştiam că o să-ţi placă, veni imediat răspunsul lui Dan.
- în afară de zgomotul elicei, efectul este remarcabil.
- Ia casca de la picioarele tale şi priveşte prin ochelari. E un aparat cu vedere în infraroşu.
- Cum de ţi-ai putut permite aşa ceva?
- L-am cumpărat din magazia armatei. Când îşi reînnoiesc echipamentul, vând pe mai nimic vechiul material de luptă.

Jo îşi puse casca. Era prea mare pentru ea, ceea ce o făcea să i se mişte pe cap, dar reuşi totuşi să lase jos ochelarii şi să-i menţină în faţa ochilor.

Ceea ce văzu depăşea orice aşteptare. Brusc solul încetă să fie un joc de umbre şi deveni o zonă de o incredibilă claritate, în verde şi alb. Geografia terenului era la fel de vizibilă ca în plină zi.

- E fantastic! se extazie ea.
- Nu-i aşa? Ne apropiem de oraş, Jo. Unde vrei să aterizez?
- Există o parcare în faţa închisorii.
- Bine, dar... unde e închisoarea?
- E o clădire pătrată din cărămidă, aflată la capătul străzii unde am băut aseară un pahar.

Jo îşi scoase cască şi privi Oak River apropiindu-se. Intrară în oraş prin partea sa nordică; începură coborârea urmând First Street până când ajunseră la câţiva metri deasupra firelor telefonice care mărgineau străzile. Rarele persoane care mai erau pe afară la această oră târzie îşi ridicară capetele sau se dădură jos din maşini ca să se uite la elicopter, cu gura căscată şi un aer perplex.

Dan o luă de-a lungul străzii până în centru, apoi în momentul când ea îi indică parcarea, viră ca să aducă elicopterul deasupra careului de asfalt înainte de a începe manevra de aterizare.

Glen Wright ieşi din biroul şerifului exact în momentul când atingeau solul. Traversă în grabă strada, repezindu-se la ei furios foc.

- Ar trebui să vă arestez pe amândoi! răcni el.
- Ai băgat la închisoare pe unul din oamenii mei, replică Jo îndrep-

tându-se spre clădirea închisorii fără să-i arunce nici măcar o privire. Cât este cauţiunea?

- Nu ştiu! gemu Glen alergând în spatele ei. A agresat un reprezentant al legii.

- Ceea ce a făcut nu mă interesează. Vreau doar să-l scot de aici. Unde e şeriful?

- Doarme.

Dan îi urma de la o oarecare distanţă, amuzat de spectacolul pe care-l oferea tânăra plină de mândrie care-l obliga pe adjunctul şerifului să fugă după ea ca un căţeluş. Nu era lipsită de tupeu, dar Dan se întreba dacă nu punea cumva gaz pe foc tratându-l astfel pe Glen.

- Atunci, telefonează-i, îi ordonă ea. Dacă nu cumva preferi să-i telefonez eu judecătorului? El, cel puţin, îmi va putea spune la cât se cifrează cauţiunea. Mi-ar plăcea să rezolv fără întârziere problema, Glen.

Intră, îşi puse carnetul de cecuri pe birou şi aşteptă. Hank se ridică atunci de pe scaunul pe care stătea tolănit, lângă poarta de acces spre celule.

- Salut, Jo! spuse el. Nu l-a luat la pumni pe prizonier, sunt martor pentru asta. Deşi... n-am fost aici tot timpul.

- Perfect, comentă Glen. De fapt, Jo, nu sunt de serviciu în seara asta. Trebuie să aştepţi întoarcerea lui Gaelle.

- Si ea unde este?

- îşi face rondul obişnuit pe la barurile de noapte din oraş. Probabil că va ajunge aici peste câteva minute.

-Bine, se pronunţă Dan, măcar aşa vom putea sta de vorbă cu cineva competent.

- Aha! Tu vorbeşti? se răsti Glen întorcându-se spre insolent. Cine te crezi ca să vii în oraş cu aparatul tău? Există zone care trebuie respectate, dacă nu mă înşel. Locul unde ai aterizat nu seamănă deloc cu un aeroport.

- E o parcare, nu-i aşa? Aveam nevoie de un loc unde să opresc, asta-i tot.

- O parcare pentru maşini. Ar trebui să te arunc şi pe tine în închisoare, ca să nu mai faci pe vulturul!

-Dan e pilotul meu, interveni Jo. Dacă există vreo problemă cu locul unde i-am cerut să aterizăm, spune-o imediat.

- Bun, să lăsăm asta, bombăni Glen aşezându-se la biroul lui ca să consulte o carte. Nu... nu văd o cauţiune corespunzătoare infracţiunii comise. Să loveşti un agent văd că nu înseamnă nimic pentru ei.

- Dar nu te-a lovit, îl contrazise Hank.
- Ascultă, sunt mai în măsură să judec faptele.

-Să judeci! repetă Hank scârbit. Toţi care erau în bar la acea oră vor susţine contrariul. în locul tău n-aş îndrăzni să mă lansez într-un asemenea proces.

- Abuz de putere, căpătă Jo curaj să spună, o plângere pe care un judecător nu o tratează cu uşurinţă.
- Menţin ceea ce am spus, îi asigură Glen. Am un martor.
- Ah, da! Ken Zane... îl luă Hank peste picior.

Gaelle Winston sosi exact în acel moment şi se opri în pragul uşii, cu un aer obosit. La cei treizeci şi şase de ani ai ei, această tânără mamă a trei copii îşi căpătase o reputaţie solidă şi binemeritată în cursul celor zece ani de activitate în poliţie. De fiecare dată când era nevoie de un arbitru pentru a pune capăt unei certe, ei i se adresau
locuitorii din Oak River.

- Care e problema? oftă ea, aşezându-se pe scaunul din faţa biroului ei. Dacă aţi venit să plătiţi cauţiunea pentru David, să punem imediat lucrurile la punct. Mai am ceva de lucru în seara asta.

- Şi eu aş vrea să terminăm repede, replică Jo. Dar Glen nu ştie la cât se cifrează cauţiunea.
- Oh, Glen! gemu Gaelle. Cunoşti totuşi destul de bine principiul lui Andrew! Cinci sute de dolari pumnul, ăsta e tariful!
- Dar a lovit un reprezentant al le...

- Nu erai de serviciu, Glen. Pentru mine e vorba de o ceartă obişnuită dintr-un bar.

- Cinci sute de dolari, repetă Jo deschizându-şi carnetul de cecuri, cred că nu reprezintă o problemă pentru mine.

Cinci minute mai târziu, membrii echipei de la Bar T se aflau pe trotuar, în faţa biroului şerifului.

-Hank, îi spuse Jo, du-te să-l cauţi pe Jay şi împreună cu David întoarceţi-vă la fermă şi dormiţi bine. Mâine avem multă treabă.

- Bine, patroane.
- îmi pare rău, Jo, începu David cu o mutră vinovată. Dar tipii ăştia doi te denigrau şi eu...
- Ceea ce trăncănesc ei nu mă interesează, David, îl întrerupse Jo cu severitate. N-ar fi trebuit să te iei la ceartă.
- Da, Jo.

-Acum toată lumea merge acasă, spuse ea şi cei doi cowboy se îndepărtară grăbiţi.

- Te joci deseori „de-a mămica” cu angajaţii tăi? o întrebă Dan. Cred că ai destulă bătaie de cap.

- E adevărat că mă simt responsabilă pentru ei, îi mărturisi Jo. Dar nu-mi pot permite să pierd nici un singur om.

- Şi Glen? Nu mi-ai explicat încă ce e între tine şi el.

- Chestii vechi... Să zicem că a primit prea multe refuzuri la cererile lui în căsătorie. Şi de atunci ferma mea e pe lista lui neagră.

- Am impresia că e o listă destul de încărcată.

- Da, recunoscu Jo. Necazul e că noi ocupăm primul loc.

*
* *

în acea noapte, Dan petrecu un timp îndelungat în faţa ferestrei dormitorului, privind spre casa lui Jo. Văzu luminile stingându-se una câte una, apoi mai rămase câteva clipe scrutând întunericul, incapabil să se mişte.

Cei cincizeci de metri care-l despărţeau de ea nu i se păreau de netrecut. întreruperea momentului lor de intimitate fusese atât de brutală... Dar poate că era mai bine aşa. Poate că fără scandalul cu David, ar fi mers prea departe.

Dan oftă. îi venea greu să se convingă. De fapt, distanţa dintre ei nu-l lăsa să doarmă. Departe de ea, avea impresia că pierde clipe preţioase din viaţa lui. O iubea, asta era. Făcea deja parte din el.

Fiindcă nu voia să se complacă în această stare de melancolie, gândurile lui se îndreptară spre Glen, adjunctul şerifului.

Evenimentele serii îl tracasau. Era cumva vorba de o lovitură pusă la cale? Se părea că Glen şi Ken Zane îi întinseseră o cursă tânărului cowboy. Dar de ce? Ce interes aveau să-l vadă pe David în spatele gratiilor? Voiau să scoată pentru un timp din joc echipa de la fermă? Să scape de ei, într-un fel sau altul?

- Sper că nu eşti şi somnambul? bogodăni Hank.

Traversă camera în vârful picioarelor ca să se apropie de Dan. Şeful de echipă împărţea camera vecină cu Bill şi David, astfel că Dan se instalase împreună cu Jay, rămas singur după plecarea altor doi angajaţi. Hank vorbea pe un ton scăzut, ca să nu-l trezească pe Jay care adormise deja.

- Ai face mai bine să bei un whisky, îi sugeră el lui Dan. Trebuie să dormi ca să fii în formă mâine.

- Nu sunt mare amator de alcool... Spune-mi, Hank, ce crezi despre

mascarada de astă-seară? Adjunctul şerifului nu l-a provocat puţin pe David?

- Faptele lui Glen îi depăşesc adeseori intenţiile. Şi e obligat după aceea să dea înapoi ca să repare lucrurile.

- Era beat?

- Nu, după câte am văzut. Zane în schimb întrecuse măsura. David l-ar fi putut pune cu uşurinţă la pământ, dar asta n-ar fi făcut decât să-i agraveze situaţia. Glen i-a făcut probabil un serviciu intervenind.

- Poate... Nu, nu cred.

- Glen e un imbecil. Nu te gândi prea departe.

- Nu crezi că a încercat să se răzbune pe Jo, folosindu-se de David?

-Poate... şopti Hank zâmbind. O iubeşti pe patroană, nu-i aşa, helico-boy?

- E simpatică, răspunse prudent Dan.

-Da, aşa e, spuse Hank bătându-l prieteneşte pe umăr. Şi tu îmi faci impresia unui băiat simpatic, Dan, deci îţi urez noroc. Dar te previn, Jo Tates nu e o femeie ca celelalte.

- De ce? Fiindcă a refuzat să se mărite cu Glen Wright?

- Nu... Nici o femeie nu s-ar mărita cu Glen Wright. Dar Jo ştie exact ce vrea, asta e problema. I-a dat papucii şi şerifului.

- S-ar zice că nu i-au lipsit propunerile.

- N-aş zice că nu... şi presupun că după ce un bărbat a cunoscut-o pe ea, îi vine detul de greu să-şi mai oprească apoi privirile asupra alteia.

- Şi tu? îl întrebă Dan pe neaşteptate.

-Eu n-am cerut-o niciodată pe Jo în căsătorie, răspunse Hank zâmbind cu amărăciune. în primul rând fiindcă îmi cunosc lungul nasului, ceea ce e valabil pentru orice bărbat de pe aici.

- Şi pe urmă, tu oftezi după Mary.

- Poate, dar asta e problema mea.

- Mi s-a părut că te sfida aseară, continuă totuşi Dan. Te privea tot timpul pe furiş, în timp ce juca teatru cu mine. Aştepta de fapt reacţia ta.

- Ei bine, a avut-o! Trebuie să-ţi mărturisesc că l-am văzut pe Ken intrând în bar. Ar fi trebuit să te previn.

-Bănuiam. Din locul unde erai aşezat, nu se putea altfel. Dar te înţeleg...

- Am greşti, recunoscu Hank. Câteodată îmi vine să-mi dau singur palme.

Dan îl fixa cu un aer gânditor. Apoi, fără voia lui, se întoarse cu faţa spre fereastră, privind spre clădirea întunecată aflată în cealaltă parte a curţii. Se

uita la ea cu atâta intensitate, de parcă voia să vadă prin ziduri.

- Deci aşa stau lucurile... constată Hank. Ei bine, presupun însă că asta te priveşte. Jo este o femeie minunată, Dan. Noi am face orice pentru ea.
- Chiar să ucideţi?
- Chiar să ucidem. Mai ales pe Pettigrew.
- Şeriful ar avea deci motive să vină să-şi bage nasul pe aici?
- Poate, recunoscu el, dar nu aveam nici unul vreun motiv valabil să-l suprimăm pe Norton Pettigrew. Nici un cowboy nu trage asupra unei vaci tâmpite care refuză să iasă dintr-o râpă. Găseşte el vreun subterfugiu sau îi leagă o frânghie în jurul coarnelor ca s-o tragă afară.
- Poate că cineva s-a săturat şi a tras totuşi, îi sugeră Dan.
- Posibil. Dar nu Jo, nici cineva de pe aici. Nici unul dintre noi n-ar comite vreun gest care ar risca să-i aducă necazuri patroanei. M-ai înţeles?

-Perfect, Hank. Nu-ţi face griji. Nici eu n-aş face nimic care i-ar putea aduce necazuri.

*
* *

întinsă pe pat, Jo fixa plafonul încercând să-şi alunge din minte orice gând neplăcut. Muncise dur astăzi şi ar fi trebuit să adoarmă fără nici o dificultate. Dar în seara asta nimic nu era normal.

Ar fi putut să pună insomnia pe seama lui David, care cedase tentaţiei de a se lua la harţă cu Glen Wright. Din fericire, tânărul cowboy nu era prea înzestrat pentru violenţă. Dacă l-ar fi lovit într- adevăr pe ajutorul de şerif, i-ar fi fost într-adevăr greu să-l scoată de la închisoare. Noroc că era Gaelle de serviciu, fiindcă altfel ar fi trebuit probabil să aştepte până a doua zi pentru a rezolva problema cauţiunii lui David.

Tânărul nu constituia totuşi principala preocupare a lui Jo, şi nici moartea lui Pettigrew de altfel. Dacă nu reuşea să-şi găsească somnul, era din cauza lui Daniel Fitzpatrick.

Gura ei păstra încă gustul buzelor lui, la fel cum trupul îi păstrase căldura braţelor lui puternice. Această adevărată invazie de senzaţii era un fenomen nou şi surprinzător. Nici unul din bărbaţii pe care-i cunoscuse în trecut n-o făcuseră să se simtă atât de împlinită.

Le lipsise întotdeauna ceva, un lucru pe care n-ar fi ştiut să-l definească, ştiindu-l totuşi indispensabil. Dar nu la fel stătea cazul cu Dan şi ştiuse acest lucru aproape din prima clipă.

Şi iată că acum îşi pierduse somnul!

Jo îşi repetă vorbele pe care le spusese şi lucrătorilor ei: mâine îi aştepta o zi grea de muncă. Totuşi, munca avea o strălucire destul de palidă în comparaţie cu acel sentiment magic pe care îl descoperea abia acum. Şi chiar dacă va adormi, tot pe Dan îl va visa.

Jo nu dormea acoperită decât cu un cearşaf, dar tot îi era cald. Cămaşa de noapte din saten i se lipise de piele.

îşi spuse că august nu era cea mai bună lună pentru a se îndrăgosti. Era deja destul de greu să-ţi găseşti somnul pe o asemenea căldură. îşi plimbă mâinile pe trup şi fu dintr-o dată conştientă de asprimea palmelor sale.

„Nişte mâini de cowboy” gândi ea îngrozită.

Folosea o cremă hidratantă, fără a reuşi însă să combată efectele muncii în aer liber şi ale frâielor de piele. întotdeauna se legănase cu gândul că nişte bătături erau un preţ destul de mic pentru tot ceea ce-i oferea această viaţă. Dar, brusc, nu mai era atât de sigură de asta... Nu-şi dorea ca un bărbat să n-o considere destul de feminină. Nu acest bărbat, în orice caz.

Ştia că şi chipul ei era marcat de aerul rece sau de orele nenumărate petrecute în arşiţă. Şi dintr-o dată, cele mai mici imperfecţiuni cauzate corpului ei de muncile aspre de la fermă luară nişte asemenea proporţii încât nu le mai văzu decât pe acestea.

Aşa erau efectele dragostei asupra unei femei? Era normal să se îndoiască de toate şi mai ales de ea însăşi?

Era prea târziu însă să se eschiveze. Primise lovitura drept în inimă, înainte chiar să-şi dea seama de pericol...

* * *

Nişte zgomote înfundate o treziră pe Jo. Trase cu urechea, gândind că singurul lucru care ar putea să-i intereseze pe oamenii ei la acea oră din noapte era frigiderul.

Zgomotul reîncepu...

Jo se dădu repede jos din pat şi îşi trase pe ea blugii şi cămaşa. îşi pierdu puţin echilibrul când îşi puse cizmele şi lovi podeaua cu un zgomot uşor. Acesta fu imediat urmat de o repliere rapidă de cealaltă parte a uşii.

Se repezi pe culoar, exact la timp pentru a zări o siluetă care se strecura afară pe uşa de la intrare.

- Opreşte-te! urlă ea, lansându-se în urmărire de-a curmezişul curţii.

Văzând că îi scapă, sări fără să se mai gândească la volanul jepp-ului şi începu să caute pe pipăite sub mocheta de la picioare dublura cheii de contact.

Văzu o lumină aprinzându-se în dormitor, dar o ignoră şi ţâşni în plină viteză în urmărirea hoţului nocturn.

Când ieşea din curte, intrusul se aventură deja pe pământurile accidentate de dincolo de ţarcuri, acolo unde albia veche a unui râu săpase adânc în pământ. Dispăru apoi în spatele unei ridicături de pământ, înghiţit de întuneric.

Jo îl urmări totuşi.

îl zări curând pe intrus căznindu-se să se caţere pe cealaltă parte a râpei. Reuşi să ajungă la calul său, cu greu însă din cauza terenului şi împiedicat de obiectul lung pe care-l ţinea în mână.

Jeep-ul escaladă marginea râpei şi rămase câteva clipe în suspensie, înainte de a cădea greoi pe pământ. Cauciucurile din faţă se înfundară în pământul moale, stopând brusc înaintarea vehiculului şi proiectând-o pe Jo afară.

Rămase năucită o clipă, în timp ce stelele începură să-i danseze în faţa ochilor. Când vederea îi redeveni clară, văzu bărbatul sărind în şa. O rază de lună făcu să strălucească patul armei pe care o agita ameninţător în mână.

Capitolul 9

îndoindu-se că va reuşi să-şi găsească somnul, Dan se culcase fără să se dezbrace, scoţându-şi doar bascheţii din picioare. Şi imediat ce auzi strigătul lui Jo, se repezi în curte.

Fără să ţină seama de pietrişul care-i rănea tălpile, fugi din instinct spre ţarc, trecu peste barieră şi sări pe primul cal la îndemână.

- Hai, frumosule! îl încurajă el lovindu-l uşor cu călcâiele în coaste. Calul îşi luă avânt, făcu o dată înconjurul ţarcului, înainte de a galopa spre barieră pe care o sări cu uşurinţă şi eleganţă.

Când Dan ieşi din curtea fermei, jeep-ul dispăruse deja în spatele unei coline. Se agăţă cu toate puterile de cal, gândindu-se numai la Jo. Luminile din spate nu se vedeau, semn că ea era probabil în dificultate.

*

* *

Imediat ce văzu arma fugarului, Jo se aruncă la pământ, se rostogoli, apoi sări din nou în picioare. Dar năucită de căzătură, privi colina dându-şi seama că nu va reuşi să se caţere pe ea. Şi oricare ar fi fost direcţia pe care o va alege ca să fugă, era o ţintă uşoară în lumina lunii. Bine că nu simţea încă arma necunoscutului înfiptă în spate.

în acea clipă îl văzu pe Dan Fitzpatrick apărând în goana calului pe coama colinei. Opri brusc calul, descoperind jeep-ul răsturnat pe pantă.

- Dan! urlă ea. Dan!

El coborî imediat coasta abruptă şi, trecând pe lângă ea, se aplecă întinzând braţul şi o săltă cu un gest puternic şi îndemânatic. O aşeză în faţa lui, îndemnând apoi calul uşor cu călcâiele ca să alerge mai repede.

Câteva minute mai târziu, erau în afară de orice pericol. Dar hoţul dispăruse şi el, luând-o spre Vest.

*

* *

Când ajunseră la fermă, găsiră curtea în mare agitaţie. Oamenii se sculaseră şi ieşeau din dormitoare îmbrăcându-se pe apucate.

Dan şi Jo săriră la pământ. Apoi, el îi înconjură umerii cu braţul şi o privi drept în ochi.

- E totul în regulă? o întrebă el. Nu eşti rănită?

- Doar puţin năucită, îl asigură ea. Nu conduc prea repede aşa că n-am păţit nimic. Dar tu? Ai făcut un adevărat tur de forţă pentru cineva care nu se urcă pe cal.

- Hei, Jo! îi strigă Hank. Aminteşte-ţi... Nimeni n-a zis că nu ştie să urce, ci numai că nu vrea. Diferenţă de nuanţă.

Toată lumea izbucni în râs. Apoi oamenii o înconjurară pe patroana lor plină de praf din cap până-n picioare, curioşi să audă toată povestea.

în timp ce ea le spunea ceea ce se petrecuse, Jo remarcă faptul că Dan se uita cu un aer perplex la calul pe care-l călărise. Semăna cu un somnambul trezit brusc şi dezorientat să descopere pe unde umblase.

* * *

Deschizând ochii a doua zi de dimineaţă, Jo se simţi şi ea câteva clipe dezorientată. Chiar îl urmărise ea pe bărbatul care se furişase azi- noapte în casa ei? Era adevărat că Dan o salvase urmărind-o călare? Primele mişcări pe care le făcu, cam ţepene, îi risipiră imdiat îndoielile.

îşi aminti de ora petrecută împreună cu oamenii ei, scotocind prin toată casa ca să vadă ce dispăruse. Dar nimic nu lipsea şi ei se declarară învinşi fără să aibă nici cea mai mică idee asupra lucrului pe care intrusul venise să-l caute aici.

Luase totuşi ceva. Jo îşi amintea de obiectul alungit care îi îngreunase mişcările şi-l împiedicase să fugă mai repede spre calul său.

Ar fi trebuit să-l sune pe Andrew Hollander şi să-l informeze asupra incidentului, dar fără nici un obiect dispărut de reclamat, ancheta va fi repede clasată. Din acest motiv hotărâseră aseară să nu avertizeze imediat poliţia.

Astăzi oamenii ei vor face înconjurul ţarcurilor, ca să repare gardurile stricate. Jo şi Dan erau scutiţi însă de data asta. Dan, fiindcă asta nu intra în atribuţiile lui de pilot, iar Jo fiindcă îşi putea permite să se odihnească puţin când voia.

Spaimele nopţii dispărură brusc şi zâmbi la gândul că va fi singură cu Dan până diseară.

Soarele care intra în valuri pe fereastră promitea o altă zi fierbinte şi prăfoasă, dar asta n-o supăra din cale-afară. Pentru ea ziua se anunţa frumoasă.

Intrând în bucătărie, tânăra femeie îl găsi pe David spălând vasele după micul dejun.

- Bună, Jo, îi spuse el vesel. Cum te simţi în dimineaţa asta?

- Nu prea rău, îi răspunse ea surâzătoare. Eşti destul de vesel pentru cineva asupra căruia planează acuzaţii criminale.

- Hmm! Sunt probabil prea prost ca să mă las doborât de ele. Şi pe

urmă, nici măcar nu l-am atins pe neisprăvitul ăla!

- Nu acelaşi lucru susţine şi el.

- Ei bine, minte. Dar nu zic că nu mi-ar fi plăcut s-o fac...

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea turnându-şi un pahar cu suc de portocale. Nu eşti un papă-lapte de obicei.

- Din cauza lui Ken Zane! îi răspunse el cu o mutră dispreţuitoare. Povestea în gura mare că ne-ai pus pe unul dintre noi să-l împuşcăm pe Pettigrew din cauza vacilor moarte. Zicea că tu... Pe scurt, nu era prea politicos. Dar se pare că şi tu ai avut o seară destul de agitată.

- Spune-mi, David, insistă Jo, n-ai putea să fii mai precis asupra a ceea ce înţelegi tu prin... nu prea politicos? Nu e genul tău să cauţi ceartă. Mi-ar plăcea să aflu ce a putut să spună ca să te scoată astfel din sărite.

- Nimic, nimic... se eschivă tânărul, vizibil jenat. Probabil că băusem un pahar în plus.

- Nu asta mi-a spus şi Hank. Ce a zis Zane?

- Ei bine, că eşti probabil la... ciclu, ceea ce te face nervoasă, şi că asta te-a determinat să-l pui pe unul din noi să încheiem conturile cu Pettigrew.

- Şi Glen l-a lăsat să spună aşa ceva?

Se căznea să-şi păstreze calmul, dar dacă Ken Zane ar fi îndrăznit să-i spună în faţă asemenea prostii, probabil că ar fi încercat şi ea să-i rupă mutra aia antipatică.

- Nu l-a contrazis, remarcă David. De fapt, părea chiar să se distreze.

- Nici nu mă miră asta. îţi mulţumesc că ai vrut să-mi aperi onoarea, David, dar data viitoare numără până la zece înainte de a te băga într-un asemenea viespar.

- îţi promit, Jo! O să încerc...

- Bine, acum ai face mai bine să pleci ca să-i prinzi din urmă pe ceilalţi. Eu rămân acasă ca să mă ocup de hârţoage.

David îşi luă pălăria.

- Ia te uită... Mai avem un somnoros în casa asta! spuse el. Salut, helico-boy! Dar de acum încolo putem să-ţi zicem cowboy... Ne-ai luat faţa, Dan! Un adevărat cascador!

- Bună, David, îi răspunse Dan bine dispus. Salut, patroane!

- Bună, îi întoarse Jo salutul, numai zâmbete. Pentru că am ratat amândoi micul dejun, o să pregătesc eu ceva.

David ieşi imediat şi Dan se apropie de Jo.

- Pot să te ajut, se oferi el. Cum te simţi?
- Bine. Mă doare puţin spatele, nimic altceva.
- Eşti sigură?

El îi puse o mână pe umăr şi îi examină chipul cu o deosebită atenţie.

- Da, sunt sigură. Dar regret că nu ştiu ce voia tipul ăla. Dacă era un hoţ, ar fi ales ziua ca să opereze, atunci când casa este goală.
- I-ai telefonat şerifului?
- Da. Nu era acolo, dar i-am prezentat pe scurt situaţia unuia din ajutoarele lui care era de serviciu.
- Perfect. Hank mi-a spus că azi repară gardurile. Eu ce am de făcut, în cazul ăsta?
- Poţi să verifici amplasamentul cirezilor din elicopter, dar asta mai târziu. Acum o să mâncăm ceva.
- Eşti întotdeauna atât de grijulie cu noii angajaţi?
- Poate nu chiar întotdeauna, rosti Jo înroşindu-se. Doar când aceştia sunt nişte cavaleri în adevăratul sens al cuvântului. David a avut dreptate în privinţa talentelor sale de cascador. Unde ai învăţat asta?
- La clubul de echitaţie din Dallas. Participam la rodeo şi la tot felul de chestii de genul ăsta şi am prins o mulţime de trucuri.
- Adevărat? Şi totuşi nu vrei să călăreşti? Cum e posibil?
- Am căzut o dată zdravăn şi de atunci nu m-am mai urcat niciodată pe cal... A trecut atât de mult timp de atunci, încât nici nu mai ştiam dacă sunt în stare.
- Ei bine, acum ştii că poţi.
- Nu sunt convins... Nu fără un motiv foarte serios.
- Sunt sigură că băieţii vor reuşi să te determine să te urci iar în şa, într-o bună zi. Până atunci, spune-mi: vrei nişte ochiuri?
- îmi plac chiar foarte mult, îi răspunse el. Jo, aseară, eu...
- Regreţi că m-ai salvat?
- Bineînţeles că nu.
- Atunci regreţi că m-ai sărutat?
- Nu, deloc. De fapt, dacă-mi reamintesc bine, tu eşti cea care m-ai sărutat prima.
- Asta e adevărat, recunoscu ea. Şi te deranjează?
- Nu, dar eu...
- Ţi-e teamă că mă înşel asupra intenţiilor tale? Poate că nu ai aceleaşi... sentimente pe care le încerc eu la adresa ta?

- Nu, eu... Oh, şi în fond... uite ce simt.

Dan o trase de umăr, obligând-o să se întoarcă spre el, o strânse în braţe şi-i căută gura. O sărută cu patimă, ţinând-o strâns lipită de el cu ajutorul unei mâini, în timp ce cu cealaltă îi mângâia şoldurile.

- Nu eşti prea tare la telepatie, nu-i aşa? îi şopti el. îţi mai dau o şansă. Care sunt gândurile mele în acest moment?
- Să vedem... Mi se pare că vrei să amâni pe mai târziu micul dejun.
- Faci nişte progrese uluitoare... Iar eu citesc în ochii tăi că eşti de acord. Am dreptate sau nu?
- Da.

Buzele lor se contopiră într-un alt sărut pătimaş. Jo îi cuprinse chipul în mâini, ca pentru a se asigura că bărbatul pe care îl sărută nu e un simplu vis. Apoi, ca şi el, începu să-i descopere trupul orbeşte, cu ajutorul mâinilor.

Niciodată nu simţise această ameţeală plăcută, acest vârtej de senzaţii. Nu mai avea nici o grijă, iar corpul ei părea ieşit dintr-o lungă hibernare.

Când Dan îşi strecură mâna sub cureaua blugilor ei, o căldură plăcută i se răspândi prin tot corpul, îmbătând-o parcă. Aţâţată de ploaia de sărutări fierbinţi, fără să se mai gândească, trase de cămaşa lui Dan.

Grăbiţi, împleticindu-se, trecură din bucătărie în salon, dezbrăcându-se reciproc. Jo trebui să se oprească pentru a-şi scoate cizmele dar, din cauza nervozităţii, s-ar fi împiedicat dacă Dan n-ar fi susţinut-o. El îngenunche pentru a-i scoate cealaltă cizmă, apoi se ridică şi-i scoase bluza şi în cele din urmă sutienul.

Jo simţi că o trece un fior când el o sărută pe gât. Apoi Dan îşi ridică puţin capul şi privirea ochilor lui verzi îi tăie răsuflarea.

- Te iubesc, îi şopti el, parcă uluit de această revelaţie.
- Şi eu te iubesc, murmură ea aproape neauzit.

Dan o ridică şi o purtă aşa prin casă. Cu faţa ascunsă la umărul lui, ea îl muşcă uşor de ureche în timp ce el îi săruta cu timiditate sânii.

Restul lumii dispăruse pentru Jo. Singura realitate se limita la gura lui Dan pe sânii ei, la mâinile lui pe trupul ei.

în momentul când intrară însă în dormitor, sună telefonul.

- Oh, nu! gemu ea în timp ce se prăbuşeau pe pat.
- E probabil şeriful, bombăni Dan. N-ai robot?
- Ba da, dar nu-l conectez când sunt acasă, oftă ea.
- Şi insistă fiindcă ştie probabil că eşti acasă.
- Mă tem că da. Mă duc...

Dan îi dădu drumul şi o privi mişcându-se prin cameră, fascinat de cel mai mic gest al ei.

Era atât de frumoasă, încât nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmplă era adevărat. O femeie atât de perfectă nu-şi putea pierde timpul cu el... Şi totuşi! Dar în timp ce o admira, mulţumind norocului că dăduse peste el, văzu chipul lui Jo întunecându-se încetul cu încetul.

- Nu mă aşteptam să aveţi rezultatul atât de repede, doctore, declară Jo la telefon. Sunteţi sigur de asta?

în mod vizibil, răspunsul n-o mulţumi, fiindcă se lovi cu pumnul peste coapsă, într-un gest de exasperare. Apoi, sprijinindu-şi receptorul de umăr, se încheie la blugi. După aceea luă aparatul în mână şi începu să-şi caute bluza în jurul ei. Amintindu-şi de situaţia în care se afla, îi adresă un zâmbet resemnat lui Dan.

- Foarte bine, doctore, reluă ea, o să fiu gata... Nu, nu ne-am atins de carcase. Foarte bine, mulţumesc.

-Ei? o întrebă Dan imediat ce puse receptorul în furcă. O veste proastă?

- Foarte proastă, chiar. îmi pare rău, Dan, spuse ea îngenunchind ca să-l sărute. Ne-a căzut o mare belea pe cap...

- Avem tot timpul, Jo. Doar n-o să-mi iau zborul.

-Adevărat? şopti ea privindu-l cu intensitate. N-o să te urci în elicopterul tău ca să pleci pentru totdeauna?

- Niciodată, îi promise el. Sau cel puţin, nu atâta timp cât voi avea un loc aici.

- Ai unul pentru totdeauna.

îl mai sărută o dată ca să păstreze gustul buzelor lui şi se ridică, fericită că se află în faţa lui pe jumătate goală la lumina zilei.

-Deci, reluă Dan, ce s-a întâmplat cu vitele?

-Produse chimice, îi explică ea în timp ce se întorceau în salon adunându-şi hainele. Vacile au fost otrăvite cu un produs care are un nume imposibil de pronunţat şi care nu avea nici un motiv să se afle în aceste locuri. După părerea lui Hollander, e vorba despre derivatul unei hidrocarburi, care a fost deversat aici.

-O stocare clandestină a unor produse toxice?

-Da, dar ne găsim în plin mister.

- Şi ce trebuie să facem în cazul ăsta?

-Serviciile sanitare vin să ridice carcasele. Eu trebuie să le indic locul unde se află. Şeriful va veni şi el, dar mai târziu.

- Ce instrucţiuni ai pentru mine?
- Poţi să deplasezi cireada aflată cel mai aproape de pământurile lui Pettigrew. Du vitele cât mai departe, de-a lungul râului spre păşuni.
- Aş prefera să rămân cu tine.
- Şi eu, dar trebuie să salvăm vacile, Dan. Nu le grăbi prea mult. E cel mai mare serviciu pe care mi l-ai putea face. Trebuie să-mi îndepărtez vitele de proprietatea lui Pettigrew, fiindcă dacă există o deversare de produse chimice pe undeva, acolo e, precis.
- Te gândeşti la cisterna pe care am văzut-o ieri?
- Da... Presupun că are de asemenea legătură cu cartea de vizită pe care am găsit-o în portofelul lui Pettigrew. Ne întâlnim la prânz?
- S-a aranjat.

Dan o conduse până în prag şi o privi urcându-se în jeep-ul rablagit, pe care Hank îl scoase din râpă şi-l lăsase lângă ţarcuri. După ce Jo părăsi curtea fermei, el se îndreptă spre dormitoare cu un pas hotărât şi intră în camera lui.

îşi întinse pe comodă şi pe marginea ferestrelor tot conţinutul buzunarelor, udat în timpul băii pe care o făcuse în ajun în adăpătoarea vitelor. îşi luă carnetul de bord, care mai avea unele pagini umede şi lipite, dar o regăsi în stare destul de bună pe cea unde notase numerele de telefon găsite în portofelul lui Pettigrew. O rupse şi o băgă în buzunarul de la piept al cămăşii pe care de data asta o închise grijuliu cu nasturele.

Apoi ieşi, îndreptându-se grăbit spre elicopter. Avea de lucru.

Pentru început se va duce să arunce o privire în jurul vechii cariere, situată la capătul drumului unde zărise camionul-cisternă.

Apoi se va ocupa de vite.

Capitolul 10

în drum spre locul unde fuseseră descoperite primele cadavre, Jo zări norii groşi de praf ridicaţi de vehiculele serviciilor sanitare. Se părea că acestea rulau în plină viteză, ca şi cum li se încredinţase o misiune urgentă.

Bineînţeles că era cazul. Vitele muriseră după ce înghiţiseră un compus chimic foarte toxic, aflat mai la locul lui în laboratorul unei rafinării decât în stomacul unei vaci din Montana. O otravă care nu putuse ajunge singură până aici. Trebuia ca cineva s-o fi transportat şi deversat aici.

Subsolul din Montana era destul de bogat în lignit, din care cea mai mare parte era folosită pentru producerea unui carburant de proastă calitate, rafinat la rândul lui pentru obţinerea altor derivate. Dar nici o mină nu se află în apropierea fermei Bar T, iar de o rafinărie nici nu putea fi vorba, aşa că ipoteza unei contaminări naturale sau accidentale putea fi de la bun început tăiată de pe listă.

Vitele fuseseră contaminate pe pământurile ei, aşa că Jo ştia că ea va fi prima persoană suspectată de anchetatori. Iar faptul că cercetările se vor extinde apoi pe pământurile lui Pettigrew constituia o destul de slabă consolare, fiindcă o anchetă de acest gen putea dura luni întregi. De altfel, produsul incriminat prezenta un pericol atât de mare, încât nu va fi în stare să-şi pună vitele la adăpost atâta timp cât sursa de contaminare nu va fi identificată şi pusă sub control. Deşi Jo se ştia nevinovată, evenimentele riscau să aibă consecinţe dezastruoase asupra afacerilor ei.

Ceea ce complica şi mai mult situaţia era faptul că pământurile statului erau probabil şi ele contaminate. Fermele familiilor Tates şi Pettigrew erau învecinate la Nord cu păşuni parcelate şi închiriate astfel de către stat. Era deci plauzibil ca vitele să fi fost otrăvite pe aceste terenuri înainte să vină să moară la ea. în acest caz, ancheta Ministerului Mediului o va completa pe cea făcută de FBI.

O certitudine i se impuse lui Jo: până mâine, situaţia risca să se degradeze mult. Falimentul putea să se abată asupra ei, fără să poată face nimic. Şi dacă ancheta dura prea mult, putea chiar să piardă ferma.

*

* *

Elicopterul zbura destul de jos asupra pământurilor presărate ici- colo de câte o colină cu pante blânde, la cincisprezece metri deasupra ierbii şi crângurilor culcate la pământ de aerul biciuit de elice.

Dan zburase întâi deasupra aripii vestice a cirezii, pentru a o împinge

spre Est. Apoi luase direcţia Nord-Vest, trecând de graniţa care separa pământurile celor două familii, Tates şi Pettigrew. Invizibil oricărei priviri, cu excepţia cowboy-lor, el se îndrepta spre drumul de ţară care ducea spre Nord.

Când ajunse la el, viră spre Nord şi îşi continuă zborul la mare altitudine. Dacă se deda la asemenea chestii îndrăzneţe, nu era pentru a-şi manifesta virtuozitatea în executarea figurilor învăţate în armată, ci doar cu simplul scop de a face traseul fără a fi văzut. Montana îi oferea vaste orizonturi şi cu cât zbura mai sus, cu atât risca mai puţin să fie reperat.

Drumul era în linie dreaptă, întrerupt din loc în loc de câteva curbe menite să înconjoare diferitele forme de relief. Zări în curând o breşă imensă săpată pe panta unei coline. Era în mod sigur cariera cu pricina, în mod vizibil părăsită, chiar dacă urmele adânci de cauciucuri lăsate în pământ indicau trecerea recentă a unor camioane grele prin acest loc.

Dan mai luă altitudine, cu scopul de a avea o vedere panoramică a locurilor. Urmele de pneuri furnizau nişte indicii foarte clare. Ele indicau drumul folosit de camioane pentru a sosi, apoi pentru a da înapoi până la marginea unei gropi negre. Deşeurile fuseseră deversate, nu mai încăpea nici o îndoială.

Dan ateriză, coborî din aparat şi se îndreptă spre locul unde urmele de roţi păreau a dispărea.

Un miros de petrol impregna atmosfera, deşi nu prea puternic, împrăştiat probabil de curenţii de aer. De aici, de aproape, deco- lorarea nisipului era abia vizibilă. Dan îngenunche şi luă puţin între degete. îl frecă apoi în podul palmei, până când nu-i mai rămase pe piele decât un reziduu gros. Nu se mai îndoia acum că o substanţă fusese deversată în acest loc.

Reveni spre elicopter, cu intenţia de a lua o punguţă în care să pună un eşantion de nisip. Dar trebui să-şi modifice rapid planurile. Trei călăreţi se îndreptau spre el.

„Iată un lucru care pune capăt carierei mele promiţătoare de spion” îşi spuse el. Cântărind rapid lucrurile, se decise că avea interesul s-o ia din loc mai bine decât să răspundă unor întrebări indiscrete. Având în vedere viteza cu care se apropiau de el cei trei călăreţi, părea evident că îl reperaseră deja, aşa că nu mai avea rost să-şi piardă timpul ascunzându-se.

Dan se repezi spre elicopter, urcă la bord şi porni motorul. Se afla deja în înaltul cerului când călăreţii sosiră în locul unde aterizase adineaori.

Pilotul ajunse în curând din urmă cirezile pe care le conduse, aşa cum fusese stabilit, de cealaltă parte a fermei, acolo unde solul nu fusese

contaminat.

Un lucru îl sâcâia pe Dan în privinţa descoperirii pe care tocmai o făcuse. Nu simţise niciodată ca vacile să răspândească vreun iz de petrol, oricât de uşor ar fi fost acesta. Or, dacă ele traversaseră păşunile contaminate, copitele lor ar fi trebuit să se impregneze cu acest miros atât de pătrunzător. Acest lucru însemna oare că se află pe o pistă greşită?

Un produs toxic fusese deversat în această carieră, fapt incontestabil, dar poate nu acesta era cauza necazurilor? Poate un camionagiu alesese acest loc ca să scape de el. Chiar dacă era un lucru de blamat, el nu avea nici o legătură cu problema de care se ocupau. Dar fără nişte teste, nu vor putea fi siguri.

în clipa de faţă, Dan trebuia să deplaseze vitele pe o distanţă respectabilă, apoi să încerce numerele de telefon pe care le găsise în portofelul lui Pettigrew.

Dar mai întâi, găsi preferabil s-o informeze pe Jo despre descoperirile făcute.

- Helico-boy către Jo, anunţă el în microfon. Mă auzi?

Un minut se scurse fără să primească nici un răspuns, aşa că fu nevoit să-şi repete apelul.

- Jo la aparat, răspunse ea în sfârşit. Ce s-a întâmplat?

- Vitele înaintează pe drumul stabilit, îi comunică Dan. Am aruncat o privire la carieră, Jo. Sunt urme de petrol acolo. Şi de camioane grele.

- Ce tot vorbeşti? îl întrebă ea cu o oarecare asprime în voce.

- Am vrut să văd cu ochii mei, asta-i tot. Ah, uitasem! Trei bărbaţi călare m-au văzut plecând de acolo... Poate vei primi un telefon de la vreunul din ei.

- De acord, Dan. Ne întâlnim la fermă pentru masa de prânz.

- De acord.

îşi îndreptă apoi toată atenţia asupra valului brun care se mişca jos, prin iarba prăfuită, condus de zgomotul şi curentul produs de pasărea de metal care-l gonea din urmă.

*

* *

în timp ce Dan îşi vedea de treabă, un bărbat aflat la volanul unei camionete vechi închise receptorul radio şi bătu cu nervozitate cu pumnului în bordul maşinii. Era prea târziu acum să ascundă petrolul din carieră, dar grăbindu-se mai putea încă să orienteze pe o pistă greşită bănuielile lu Jo Tates.

Guvernul îşi va trimite în curând anchetatorii şi trebuia să se asigure că vor găsi ce căutau exact pe pământurile fermei Bar T.

Va face tot ce trebuia chiar în seara asta.

* * *

- Cireada a ajuns aproape de noile păşuni, departe de pământurile lui Pettigrew, îi spuse Dan aşezându-se la masa din bucătărie cu un sandviş în mână.
- Şi vizita de la carieră? îl întrebă Jo. De ce te-ai aventurat până acolo?
- O intuiţie... Nu semăna totuşi cu petrolul şi nu cred că vacile s-au dus să pască pe acolo.
- Nici eu, mai ales că după părerea doctorului Hollander, ele au murit destul de repede. Iar cariera este departe de locul unde am descoperit cadavrele.
- Ceea ce mă face să cred că produsul respectiv a fost deversat mult mai aproape de tine.

-Şi eu cred asta, spuse ea gânditoare. Chiar mă întreb dacă ar trebui să menţionez ferma lui Pettigrew când vor sosi anchetatorii. Cu logica lor, te pomeneşti că bănuielile se vor îndrepta asupra mea.

- Ai dreptate, o aprobă Dan. Care vor fi consecinţele unei anchete lungi asupra fermei tale?
- Dezastruoase. Trebuie să vând vitele la timp ca să înapoiez împrumuturile. Presupun că mai am destui bani în bancă pentru a face faţă un timp, dar nu chiar atâţia pentru a hrăni un număr atât de mare de animale întreaga iarnă... Dacă aşa vor sta lucrurile, o să dau faliment până în primăvară.
- Dacă produsul e atât de toxic precum se spune, nici o vacă contaminată nu va supravieţui atât de mult timp ca să poată ajunge la târgul de vite. Aşa mi se pare logic.
- Sigur, dar noi vorbim aici de o anchetă guvernamentală, Dan. Deci logica nu intră la socoteală. De altfel, nu ştim dacă nu cumva a mai fost deversat şi un alt produs nociv. Fără a mai ţine seama că ideea de a furniza o carne infectată mi se pare inacceptabilă.
- în acest caz, nu mai putem aştepta. Trebuie să luăm iniţiativa.
- Te gândeşti la numerele de telefon, nu-i aşa? ghici Jo. E probabil cea mai bună strategie de urmat. Le ai aici?
- Poftim, spuse Dan punând foaia pe masă între ei. Ştim deja că

primul număr e cel al unui transportator de produse chimice. Apoi trebuie să le încercăm şi pe celelalte. Deci cine va face treaba asta?

- Eu, se oferi Jo. Pot să pretind că sunt secretara cuiva, dacă mi se pun întrebări încuietoare.

Şi luând lista cu numere, se îndreptă spre telefon. După ce o studie puţin, formă numărul corespunzător statului New Jersey.

- Alo! răspunse o voce de femeie.
- Bună ziua, cine este la aparat, vă rog? se miorlăi Jo.
- Aici e biroul domnului James. Eu sunt secretara.
- Oh, vă rog să mă iertaţi, credeam că m-am înşelat asupra numărului. Sunteţi firma James, specializată în produse toxice, nu-i aşa?
- Da, dar aţi format numărul direct al domnului James.
- încă o dată vă rog să mă iertaţi. Dar poate că-mi daţi o mână de ajutor. Caut o firmă specializată în ridicarea deşeurilor toxice. Vă ocupaţi de acest lucru pe tot teritoriul Statelor Unite?
- Nu, nu operăm decât în trei state. De unde sunaţi? Aş putea să vă recomand un transportator local.
- Foarte bine... de ce nu? Telefonez din Montana.
- Staţi să mă uit... Montana... Cred că Transports Great Sky v-ar putea ajuta. Aveţi cu ce nota un număr de telefon?
- Da... Foarte bine, am notat. încă o dată vă mulţumesc.

Imediat ce puse receptorul jos, Jo îi relată conversaţia purtată cu secretara domnului James.

- E ciudat, adăugă ea, dar acest nume de Great Sky mi se pare familiar.
- Multe firme folosesc denumirea de sky în titulatura lor.
- Da, probabil. O să încerc să le...

Se întrerupse din cauza sosirii lui Hank. Acesta se îndreptă imediat spre frigider.

- De ce trimiţi vacile pe capul nostru? o întrebă el. Suntem obligaţi să reparăm gardurile în mare viteză ca să nu rămână pe afară.
- îmi pare rău, Hank, îi răspunse Jo. Ar fi trebuit să te previn, dar doctorul Hollander ne-a comunicat rezultatele de laborator şi am crezut că e mai bine să le duc cât mai departe de pământurile lui Pettigrew.
- Chiar atât de rău stăm?
- S-a găsit un reziduu toxic în cadavre, un produs derivat din gudronul de huilă. Se pare că cineva a deversat nişte deşeuri chimice în prerie.

-Pettigrew... bombăni Hank. Imbecilul ăla ar fi făcut orice ca să câştige uşor nişte bani.

- Aşa m-am gândit şi eu. A avut fără îndoială nevoie de bani în timpul recesiunii economice. Ştiu că s-a îndatorat pe la bănci, dar credeam că pe urmă a reuşit să iasă la liman prin mijloace cinstite.

-Poate nu era la curent, interveni Dan. Toate astea s-ar fi putut petrece noaptea, fără ştirea lui.

- Dacă se putea scoate bani dintr-o combinaţie, curată sau necurată, obiectă Hank, fii sigur că Pettigrew era părtaş la ea.

- Da, dar poate că a fost omorât fiindcă a descoperit acest trafic.

- Sau a cerut o bucată mai mare din prăjitură, remarcă Jo.

- întotdeauna a avut dinţii lungi, o susţinu Hank.

-De acord, cedă Dan în faţa argumentelor lor. Dar de ce şi-ar fi otrăvit propriile pământuri?

- Mirajul sau mai bine zis momeala câştigului, îl asigură Jo. Pettigrew şi-a petrecut viaţa speculând. Probabil că avea în acest moment o nevoie disperată de bani lichizi. Poate că reuşesc să culeg nişte date, pe căi mai puţin ortodoxe, despre tranzacţiile financiare în care era implicat acum.

- De ce să-ţi dai atâta osteneală? se miră Hank. E treaba şerifului.

- Dar cine ştie în cât timp o s-o ducă la bun sfârşit? Iar noi trebuie să câştigăm timp, Hank. Dacă ancheta se împotmoleşte, guvernul poate să blocheze vânzarea vitelor pe timpul iernii, aşteptând să primească toate răspunsurile necesare finalizării anchetei.

- Şi dacă le-ai vinde acum? îi sugeră Dan.

- Am pierde o mare parte din beneficii. Ar trebui să le vindem la un preţ de industrie, pe când noi scoatem o mare parte din profit de pe urma faptului că vacile noastre sunt crescute în aer liber. Şi pe urmă, nici n-aş vrea să vând vitele ştiind că există un risc de contaminare. Prefer falimentul în locul acestei variante. Nu. Singura soluţie este de a accelera cursul anchetei.

-De acord, o aprobă Dan. Atunci care e următoarea mişcare? Să telefonăm la Transports Great Sky?

- Great Sky? repetă Hank. Nu e firma pentru care lucrează Ken Zane?

- Asta e! exclamă Jo. Iată de ce mi se părea cunoscut acest nume.

- Şi în ce constă munca lui? întrebă Dan.

- Zane e reprezentantul lor pentru îngrăşăminte, seminţe şi hrană pentru vite. O groază de treabă, deşi nu prea se mişcă. Cea mai mare parte a timpului trage barca pe uscat prin oraş, dar e adevărat că l-am văzut de multe

ori discutând cu Pettigrew.

- în acest caz, am face mai bine să nu telefonăm. Presupunând că sunt amestecaţi în afacerea asta şi că Zane e reprezentantul lor...

-Mi se pare mai înţelept aşa, îşi dădu Hank părerea. Dar de ce trebuie să ne temem de ei?

Jo şi Dan îl puseră la curent cu informaţiile pe care le adunaseră, mărturisindu-i ca fapt divers că scotociseră prin portofelul lui Norton Pettigrew în noaptea când fusese descoperit cadavrul. Şeful de echipă îi ascultă cu cea mai mare atenţie, frecându-şi bărbia nerasă, cu un aer gânditor.

-Presupun că nu vreţi să-i pomeniţi şi şerifului despre numărul acesta de telefon? se interesă el.

- Nu, replică Jo, dar va urma în mod sigur şi el această pistă.

- Da, fu şi Dan de acord, dar el se va prezenta ca fiind şeriful acestui oraş şi ei îi vor răspunde pur şi simplu că nu au clienţi în această zonă. Mă îndoiesc că-i vor spune şi lui despre Transports Great Sky.

Brusc, se făcu auzită sirena de la una din maşinile poliţiei, ceea ce le întrerupse discuţia.

Traversară împreună salonul şi ajunseră în pragul casei exact când două maşini de patrulare şi două vehicule obişnuite se opriră în faţa verandei.

- Ocupă-te de vite, împreună cu băieţii, Hank, îi porunci Jo. Dacă ţi se prezintă ocazia, trage-i de limbă despre Ken Zane, dar vezi să nu-ţi scape ceva. De acord?

- Am înţeles.

Şeful de echipă îşi îndesă pălăria pe cap şi coborî treptele fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Andrew Hollander care-i tăie calea. Şeriful nu părea prea mulţumit, spre deosebire de Glen Wright care mergea surâzând în urma lui.

- Bună, Jo, spuse Andrew. Am un mandat de percheziţie a fermei. Uite, ţi-l înmânez în mod oficial.

- Percheziţionează, Andrew, îi replică foarte calmă Jo. Ţi-ai mai angajat oameni?

- Sunt de la FBI, îi explică el. Ministerul Mediului trebuie să trimită şi el în curând o echipă. FBI-ul se află aici fiindcă s-ar putea ca nişte produse toxice să fi fost deversate şi pe pământurile federale.

- S-ar putea, Andrew. în orice caz, ştiu că nimic nu a fost deversat pe pământurile mele.

- Foarte bine, Jo, foarte bine. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva,

mă îndoiesc că ai fi ştiut.

- Atunci, ce cauţi aici?

- Probe privind deversarea produselor chimice şi posibilele legături cu moartea lui Norton Pettigrew.

Un bărbat în costum gri şi cu ochelari cu lentile negre se apropie de ei şi-i adresă lui Jo un zâmbet rece.

- Vă solicităm cooperarea în această afacere, domnişoară Tates.

-Bineînţeles, replică ea înainte de a se întoarce spre Dan. Am impresia că voi fi prinsă aici pentru moment. Poţi să deplasezi singur restul vitelor?

-Bineînţeles, patroane, răspunse el întorcându-se spre agentul FBI. Presupun că faptul că un necunoscut a intrat aici azi-noapte şi a ameninţat viaţa domnişoarei Tates nu prezintă nici un interes pentru ancheta dumneavoastră?

-Se urmăreşte şi această pistă, Dan, răspunse Andrew. Dar, ia spune-mi... am avut o plângere împotriva ta. Nu mai survola pământurile lui Pettigrew.

- Cum?! exclamă Dan înfuriat. Sunt şi proprietarii cerului, cumva?

-Nu, dar în împrejurările actuale, trecerea unui pilot de la ferma Tates pe deasupra proprietăţilor lui Pettigrew poate trezi bănuieli.

- Nu sunt echipat ca să deversez deşeuri toxice pe proprietatea lor, şerifule, dacă asta te îngrijorează.

-Păstrează distanţa. Şi nu mai ateriza nici în oraş. Inutil să-ţi agravezi situaţia.

- O să încerc, şerifule.

Dan se întoarse să plece, dar fu rândul agentului FBI să-l oprească.

- Elicopterul e al dumneavoastră?

- Da. Nu l-am furat.

- E un elicopter din dotarea armatei. Pentru a pilota un asemenea aparat trebuie anumite acte. Sper că ale dumneavoastră sunt în regulă.

- Sunt, afirmă Dan.

- E în interesul dumneavoastră. în caz contrar, suntem obligaţi să vă confiscăm aparatul.

-Aşteptaţi să aveţi un mandat beton înainte să încercaţi asta, replică imperturbabil Dan. Pot să fac un slalom prin jurisdicţia dumneavoastră, de nici nu vă puteţi închipui.

- Jurisdicţia federală e totuşi destul de severă.

- Care e numele dumneavoastră? îl întrebă Dan. Cred că nu l-am auzit bine.

- Agent special James Harden.
- Ei bine, Jimmy, poţi să vii să-mi verifici actele oricând ai chef. Dar acum am de lucru.

Se îndreptă spre elicopter, se urcă şi-i puse motorul în funcţiune.

înainte să decoleze, avu totuşi grijă să controleze dacă toate documentele necesare se găsesc în caseta de la bord. După ce se asigură, plecă să-şi vadă de treabă.

Dacă agenţii federali îşi puneau în cap să-i caute nod în papură, el putea oricum să facă apel, în ultimă instanţă, la unele din rudele lui bine situate. Familia lui nu juca pe degeaba un rol important în cercurile politice din Texas de peste o sută de ani. Şi la ce bun să ai un unchi în Congres dacă nu-i puteai solicita protecţia din când în când?

*

* *

Jo îi invită pe anchetatori să intre în casă, tot gândindu-se la schimbul de cuvinte dintre Dan şi agentul Harden. Pilotul reacţionase ca un adevărat bărbat din Far-West în faţa unui abuz de autoritate. Şi ea avusese chef să se împotrivească, dar probabil că n-ar fi fost bine să se opună unui mandat de percheziţie.

Unul câte unul, bărbaţii intrară în micul ei birou.

- Am dori să consultăm toate dosarele din ultimii ani, domnişoară Tates, îi spuse agentul Harden. Oamenii mei cunosc contabilitate. Vor avea nevoie de această încăpere ca să lucreze. Dacă aveţi nevoie de carnetul de cecuri sau de altceva pentru operaţiunile curente, vă rog să luaţi totul acum. Nu veţi mai avea acces aici până la sfârşitul percheziţiei.
- în propriul meu birou! exclamă ea indignată. Mă daţi afară din propriul meu birou?
- Da, îi răspunse el cu răceală. Nu trebuie să vă dăm posibilitatea să falsificaţi probele. Există şi riscul ăsta.
- Cât timp va dura ancheta?
- Nu mai mult de o săptămână.

-O săptămână... repeta ea consternată, înainte de a se întoarce spre Andrew. Ai trimis o echipă la Pettigrew?

- Nu, recunoscu el. Ferma este în curs de expertiză pentru testament. O echipă de contabili se află deja acolo. Ne vom servi de rezultatele lor.

- Nu avem nici o dovadă împotriva lui Pettigrew, adăugă agentul federa. Dacă ni se furnizează vreuna, vom studia şi această posibilitate.

- Şi împotriva mea ce aveţi? se interesă ea.
- Probe indirecte, replică el laconic.

-Andrew! se apără Jo. Insinuezi în mod serios că am deversat produse chimice pe propriile mele pământuri? E o nebunie!

-Nu, spuse şeriful, ştiu că nu ai face cu bună-ştiinţă aşa ceva... După cum a spus şi agentul Harden, nu avem decât o probă indirectă. Dar una foarte importantă, fiindcă e vorba de o crimă.

-Care se dovedeşte legată de afacerea noastră, continuă Harden. Acum, domnişoară, vă rog să vă luaţi tot ce aveţi nevoie şi să ne lăsaţi să lucrăm

- Dar ce vă face să credeţi că eu l-am omorât pe Norton Pettigrew? îl întrebă ea cu o voce lipsită de vlagă.
- Nu pot să-ţi spun, Jo, îi răspunse Andrew vizibil încurcat. Nu am deschis nici o anchetă împotriva ta, deci nu sunt obligat să-ţi comunic dovezile pe care le deţin.
- Cum să mă apăr dacă nu ştiu ce probe deţii împotriva mea?
- Calmează-te, Jo, nu eşti încă acuzată de nimic şi probabil nici nu vei fi. Lasă-ne pur şi simplu să ne facem treaba şi totul va fi în curând gata.

-E un adevărat coşmar... şopti ea. Şi cu vitele mele ce-o să se întâmple?

-Experţii trimişi de Ministerul Mediului şi cei de la Controlul farmaceutic vor veni aici ceva mai târziu. Vor pune sechestru pe vite până când vor fi siguri că nu sunt contaminate.

- Şi eu ce fac în timpul ăsta?
- Ceea ce faci de obicei: munceşti. N-ai ce face altceva.

Uşor de zis, greu de făcut! Cu o armată de agenţi federali care-i ocupaseră biroul şi îşi vor băga nasul peste tot în casa ei, va fi destul de dificil să-şi vadă de treburile zilnice. Totuşi, în loc să cadă în cea mai neagră disperare, Jo se înfurie. Doar nu era să stea cu braţele încrucişate şi să se uite la tipii ăştia care îi invadaseră ferma şi-i dădeau ordine! Nu făcuse niciodată aşa ceva şi nu avea de gând să înceapă de astăzi.

Nu, n-o să aştepte cu mâinile în sân ca guvernul să-i fabrice un dosar. Jo Tates n-o să se predea fără luptă.

Capitolul 11

Jo îşi lansă calul în galop, oferindu-şi faţa vântului, nerăbdătoare să pună cât mai repede distanţă între ea şi fermă. Nu îşi încetini goana decât când trecu de primul deal care ascundea acum vederea casei. Fiindcă era furioasă, nu trebuia să se răzbune pe cal şi să-i scoată sufletul pe o asemenea căldură.

Nu exista nici o probă tangibilă împotriva ei şi totuşi autorităţile pretindeau contrariul. Asta însemna că cineva încerca să îndrepte bănuielile spre ea şi, chiar mai rău încă, poate că va fi următoarea victimă a ucigaşului. Chiar dacă el nu-i rezerva o soartă atât de tragică precum a lui Pettigrew, uneltea pe ascuns împotriva ei dorindu-i pieirea.

Dar cine putea s-o urască atât de mult?

Era gata să creadă că Zane îl ucisese pe Pettigrew, dar nu vedea cum ar fi putut lăsa o probă credibilă care s-o incrimineze pe ea. Dacă nu cumva... Nu. Glen nu putea fi chiar atât de ticălos încât să colaboreze cu un ucigaş pentru a o băga pe ea la apă. Nici chiar el nu putea fi atât de rău.

Dar Andrew nu venise personal la ea acasă şi privind-o drept în ochi o acuzase că este o criminală? Ştia prea bine că poziţia şerifului era neplăcută şi că oricum el nu credea în povestea cu probele FBI, dar oricum...

Apropiindu-se de animale, Jo auzi bâzâitul îndepărtat al elicopterului. Dan survola partea aripii vestice a cirezii şi după cât putea vedea, se descurca foarte bine. Se uită cu admiraţie cu câtă dexteritate îşi îndeplinea treburile.

Simţi că mânia i se mai potolise şi surâse gândindu-se că Dan îi devenise indispensabil. îl cunoştea de ceva mai mult de o săptămână şi nu mai putea să se gândească la un viitor fără el.

Cu un bărbat ca Dan Fitzpatrick alături de ea, i se părea că lucrurile nu vor putea merge rău prea mult timp.

împreună vor ridica vălul aşternut asupra morţii lui Pettigrew şi problemei cu deversarea deşeurilor toxice. împreună vor trece peste indiferent ce obstacol.

Şi pentru început, acela al dragostei... Brusc, o dorinţă violentă o cuprinse, o dorinţă mai puternică decât cea care-i aruncase unul în braţele celuilalt azi-dimineaţă.

Se gândi atunci că dragostea era câteodată destul de complicată. Se întrebă cu un zâmbet obosit dacă FBI-ul avea de gând să-i interzică accesul în propria ei cameră. Apoi luă microfonul de la radioul portabil fixat pe şa şi-l chemă pe Dan.

- Salut, patroane, răspunse el imediat. Cobor imediat.

Pasărea metalică se învârti şi se aşeză în vârful celei mai apropiate coline. Dan ridică uşa elicopterului şi sări jos. Apoi, cu un surâs vesel, o luă pe Jo de mână şi o trase din şa drept în braţele lui.

Puse imediat stăpânire pe gura ei cu o asemenea patimă încât Jo simţi că trupul îi răspunde imediat cu aceeaşi înflăcărare. Nimic nu i se mai părea imposibil când simţea braţele lui Dan cuprinzând-o.

Pilotul o puse jos continuând s-o îmbrăţişeze cu pasiune. Fiindcă refuza să-i dea drumul măcar pentru a-şi recăpăta suflul, fără voia ei Jo sfârşi prin a se îndepărta de el.

- Prefer puţină discreţie, Dan, îi spuse ea. Riscăm să fim văzuţi de oamenii mei.

- Există mii de vaci între ei şi noi, îi reaminti el.

- Au binocluri.

- Oricum o să-şi dea seama într-o bună zi, nu-i aşa? Iar eu nu ştiu dacă-mi voi mai putea asunde multă vreme sentimentele pe care le nutresc faţă de tine. De fapt, am chef să mă caţăr în vârful unei coline şi să urlu vestea cât mă ţine gura.

- Oh, Dan! Şi eu... nu-mi mai pot imagina viaţa fără tine.

Se aplecă spre ea şi o mai sărută o dată, un sărut mai tandru şi mai respectuos de data asta, ca pentru a pecetlui mărturisirile pe care şi le făcuseră reciproc.

-Ca să-mi spui asta ai aterizat? îl întrebă Jo.

-Da, îi mărturisi Dan mângâindu-i mâna, dar m-am gândit şi la faptul că discuţia prin radio e lipsită de intimitate. FBI-ul e capabil să intercepteze frecvenţele noastre de transmisie. Cred că ar trebui să comunicăm cifrat atâta timp cât sunt prin zonă.

- Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. De altfel, s-ar putea ca şi asasinul lui Pettigrew să ne recepţioneze convorbirile.

- Ar fi mai bine să nu vorbim decât despre vite în timpul transmisiunilor. Mai ai ceva să-mi spui?

-Da. Voiam să te rog să faci un mic ocol şi să dai o raită pe deasupra fermei lui Pettigrew ca să vezi ce se întâmplă pe acolo. fBi- ul nu anchetează încă şi acolo. Şi-au concentrat toate eforturile asupra mea. Pretind că au o probă care mă implică în uciderea lui Pettigrew.

-Sunt nebuni! exclamă Dan. Dar ce vrei să caut la Pettigrew?

- Nu ştiu nici eu exact. Poţi să zbori destul de sus ca să nu fii obser-

vat, dar să vezi ce se petrece jos? ^

- Da, am un binoclu puternic. în schimb, nu am pilot automat şi e destul de greu să pilotez în timp ce scrutez pământul.

-Da. Crezi că Clint mă va aştepta aici câteva minute?

-Clint?

-Calul meu, spuse ea mângâind cu dragoste botul animalului. Clint Eastwood.

- Nu zău! Nu l-am întâlnit niciodată până acum pe Clint Eastwood în carne şi oase...

- Ei bine, uite că ţi s-a întâmplat! Mergem? Că dacă mai aştept mult, risc să mă răzgândesc...

*
* *

Zburau foarte sus. Dar binoclul lui Dan era atât de puternic încât Jo distingea siluetele oamenilor printre construcţiile fermei lui Pettigrew.

- Nimic suspect, îl anunţă ea. Totul pare normal.

- Nici un camion-cisternă în curte?

- L-ar fi putut ascunde în hambar, dar în acest caz ar fi trebuit să scoată un alt vehicul.

- Dar nu mai există şi alte clădiri în afara fermei? Chiar mai departe de ea?

- Sunt câteva adăposturi, dar nici unul destul de mare ca să poată ascunde un camion.

Urmând instrucţiunile lui Jo, Dan survolă în curând o clădire pierdută în prerie, care servea probabil drept magazie de unelte agricole. Jo nu remarcă acolo nici un semn de viaţă.

Cea de a doua construcţie pe care o survolă, mult mai departe de clădirile fermei, era animată şi camionul-cisternă zărit de Dan era parcat lângă unul din ziduri.

- Ia te uită! exclamă Jo. Un camion-cisternă. Oh, Dan! Iată dovada noastră!

- Nu ne mai rămâne decât să chemăm echipa.

- N-aş conta pe asta. Clădirea nu se află decât la trei kilometri de pământurile guvernului şi la câteva minute de şoseaua naţională. Dar e la o oră de drum de Oak River.

- Da, să alertăm autorităţile pentru nimic ar face impresie proastă... Ar trebui să-i prindem cu mâţa-n sac, sau să găsim un mijloc să aducem agenţii

federali mai repede aici.

- Nu va fi totuşi destul de repede, obiectă Jo. Uite că cineva se urcă în camion...

Jo văzu apoi camionul luând-o pe unul din drumurile pietruite care se îndreptau spre Est. Timp de o jumătate de oră urmăriră vehiculul care se apropia încet de ferma Bar T a familiei Tates. Ajunse în curând pe drumul îngust pe care Dan îl mai văzuse o dată. Aici îl aştepta o camionetă rablagită.

Cele două vehicule o luară apoi spre Nord. La o bifurcaţie, şoferul camionului coborî din cabină şi urcă în camionetă, care-şi continuă drumul spre Sud.

- Ce naiba fac? întrebă Dan.

- Abandonează camionul-cisternă, spuse ea. Mă întreb ce... Aşteaptă! Nu e decât un kilometru şi jumătate de ferma mea. Dacă cisterna e descoperită, voi putea fi cu uşurinţă acuzată că eu am ascuns-o aici...

- Şi poate e plină de produse chimice, îi continuă Dan ideea. Şi vor să pună capăt acestei mascarade, dezvăluind autorităţilor care este sursa otrăvii. Pun ceva la cale...

- Ai dreptate. Cred că vor face o ieşire în noaptea asta, ca să recupereze camionul-cisternă. Vor deversa deşeurile toxice pe pământurile mele, în apropiere de locul unde au fost descoperite primele vite moarte, ca lucrurile să se lege cât mai bine. Sunt obligaţi să acţioneze cât mai repede, dacă vor să atragă atenţia autorităţilor.

- Suntem într-adevăr pe o pistă bună. Cu înscenarea asta, autorităţile vor crede pe bună dreptate că Pettigrew a descoperit ceva şi că tu l-ai suprimat ca să-i închizi gura pe vecie.

- O să-i suprim pe toţi cei care se distrează otrăvindu-mi vitele! îl asigură ea cu vehemenţă.

- Cam expeditiv ca metodă, o ironiză Dan. Şi destul de nepotrivită cu o asemenea concentrare de agenţi FBI prin preajmă... Ce naiba, Jo! Ştiu ce avem de făcut... Ai o cameră video?

- Da...

-Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult, bombăni el. E posibil să fixez o cameră în vechiul suport al mitralierei. Ne va fi de ajuns să plonjăm puţin când îi vedem şi proba apare în direct.

- Nu credeam că mai există armament pe elicopterul tău...

- Aşa e, dar mai există mecanismele care dirijează totul. Proiectoarele sunt şi acum montate pe suporţii rotativi în vechile vizoare, în aşa fel încât pot

să le orientez încotro am nevoie.

- Deci, putem să fixăm o cameră şi să-i filmăm în seara asta?
- Bineînţeles, patroane! Cu puţin noroc, o să-i vedem în spatele gratiilor mâine dimineaţă.
- Cu mult noroc, îl corectă ea. Acum ai face bine să mă duci pe pământ. O să mă întorc la fermă cu Clint şi o să iau camera video. Te găsesc pe aici.
- De acord, spuse el executându-se imediat. Poate ar trebui să le pomeneşti agenţilor federali despre ce am văzut?
- Categoric nu! Şi te previn că nu are rost să vii acasă. Mi-au interzis accesul în propriul meu birou. Ne putem aştepta la orice din partea lor. Prefer să nu le stârnesc bănuielile tembelilor ăstora. Ar fi capabili să confişte elicopterul şi să ne strice planurile.

Jo se apropie de Clint care păştea nu departe de cireadă şi îl privi pe Dan decolând.

El descrise în aer câteva bucle pentru a readuce spre cireadă vitele rătăcite, înainte de a se îndrepta spre fermă. Jo urcă în şa, simţindu-se mai liniştită. Dacă ghiciseră corect intenţiile ticăloşilor, îi vor prinde în cursă chiar în seara asta.

Lumea îi păru dintr-o dată mai vibrantă şi mai plină de viaţă, semn că natura îşi reintra în drepturi. Vântul şi apa perpetuau ciclul vieţii, după cum o făcuseră întotdeauna. Şi când se gândea că acum o săptămână nici măcar nu-i trecuse prin minte că toate astea ar fi putut fi ameninţate. Fusese de ajuns să apară un om rău- intenţionat, împins de lăcomie, ca să otrăvească pământul. Dragostea nemăsurată faţă de bani, lipsa totală de conştiinţă, şi iată că răul fusese făcut.

O descoperire revoltătoare pentru Jo. Nu-şi putea imagina ca cineva să fie capabil de o asemenea rea-voinţă, nici măcar Norton Pettigrew. Totuşi dragostea de bani îl împinsese să devină complicele unor oameni fără scrupule. Egoismul lui îl făcuse să otrăvească acest pământ care-i hrănea pe toţi. Dar Norton fusese în cele din urmă omorât de propria lui lăcomie. Cum de se ajunsese la asta, poate nu va afla niciodată, dar ce importanţă mai avea?

Acum trebuia ca ea şi Dan să stăvilească valul otrăvitor care se revărsa din toată această maşinaţie infernală. Nu erau în joc numai reputaţia lui Jo sau libertatea ei. Era însăşi supravieţuirea acestor pământuri.

„Dacă nu avem grijă de pământ, spunea tatăl ei, nu valorăm mai mult decât o bandă de maimuţe care nu-şi dau seama de preţul lui şi profită de pe

urma lui fără să facă nimic”.

Jo nu va lăsa pe nimeni să-şi bată joc de pământ.

- Am găsit ceva care ne intrigă, domnişoară Tates, declară agentul Harden imediat ce Jo intră în casă.
- Despre ce e vorba? întrebă ea, alarmată de tonul rece al agentului.
- Veniţi în birou şi o să vedeţi.
- Acum am dreptul să intru?
- Poftim.

Trei bărbaţi erau instalaţi în jurul biroului tatălui ei. Unul din ei lucra la calculator, în timp ce ceilalţi doi îi examinau actele. Agentul Harden o conduse în faţa unui dulăpior lipit de perete, deasupra căruia erau agăţate mai multe fotografii înrămate ale părinţilor ei. O foaie de carnet era pusă la vedere pe dulapul cu acte.

- Aţi văzut hârtia asta? o întrebă Harden.

Jo întinse mâna ca s-o ia şi s-o examineze, dar gestul ei fu oprit de agent.

- Probele nu se ating. Aţi putea pretinde că amprentele de pe ea au apărut abia astăzi.

Jo se apropie şi citi cele câteva rânduri, aşternute cu un scris lăbărţat pe o hârtie mototolită.

„Ne întâlnim la noapte la răscrucea de pe şoseaua care duce spre Sud. Sunt sigur că nu doreşti ca această discuţie să fie auzită de urechi indiscrete. Te aştept la ora unsprezece.

Norton Pettigrew”

- Ce-i asta? îl întrebă Jo.
- N-aţi văzut niciodată biletul ăsta?
- Nu! Altfel, de ce v-aş întreba?
- L-am găsit pe jos, între acest dulăpior şi coşul de hârtii. Ca şi cum l-aţi fi aruncat acolo, după ce aţi luat cunoştinţă de conţinutul lui.
- Sau mai degrabă persoana care a făcut înscenarea.
- Posibil... Dar cine ar fi putut face aşa ceva?
- Vizitatorul necunoscut din noaptea trecută, de exemplu, îi sugeră ea. Poate ăsta e motivul prezenţei sale aici.
- Dacă a existat cu adevărat un „Vizitator”.
- Am martori, insistă Jo.
- Toţi sunt angajaţii dumneavoastră, ceea ce nu le conferă deloc credibilitate. Nu mai există nici o persoană care ar fi putut să plaseze aici mesajul?

- Nimeni. Dacă nu cumva Glen Wright, adjunctul şerifului, dacă s-a aflat cumva în acest birou azi...
- Insinuaţi că un reprezentant al legii ar încerca să arunce asupra dumneavoastră responsabilitatea morţii lui Norton Pettigrew?

-Dacă ţineţi să-i daţi acest titlu de reprezentant al legii lui Glen Wright, da, exact asta am spus. Dar eu nu l-am văzut intrând aici. Sunteţi mai în măsură decât mine să ştiţi dacă a venit sau nu aici.

- Este o acuzaţie foarte gravă, domnişoară Tates.
- Nu şi dacă îl cunoşti pe Glen. Ascultaţi, pentru moment nu acuz pe nimeni. Tot ceea ce spun este că e singurul care ar fi putut avea acces în biroul meu ca să ascundă acest bileţel.
- Care ar fi mobilul lui?
- Am de mult probleme cu Glen. Şi în orice caz, nu scrupulele l-ar reţine să comită acest act. Dar vă asigur că n-am văzut niciodată acest mesaj până acum.
- O să-mi extind ancheta şi asupra adjunctului şerifului, dar până la probe contrare, ne vom continua cercetările presupunând că acest mesaj vă este adresat. O să analizăm scrisul.
- Seamănă cu cel al lui Pettigrew, admise Jo.
- Bine, spuse Harden. Să ştiţi că dirijez această anchetă cu multă minuţiozitate, domnişoară Tates. Nimeni nu caută să v' bage în vreun necaz dacă sunteţi nevinovată, vă rog să mă credeţi. încercăm pur şi simplu să fim cât mai meticuloşi posibil.
- înţeleg, agent Harden, dar n-am făcu nici un rău şi nu-mi vine să cred că mi-aţi luat la puricat dosarele, când ştiţi prea bine că cineva care se bagă într-o astfel de combinaţie nu-şi trece niciodată banii primiţi în registrele de conturi.
- Nu în cele oficiale, dar în dosarele personale e altceva. Aţi fi surprinsă dacă aţi afla câţi oameni nu rezistă tentaţiei de a-şi ţine socoteala câştigurilor ilicite pe o bucată de hârtie sau pe calculator, şi pe urmă uită de ele.
- în acest caz, de ce vă concentraţi eforturile asupra mea? De ce nu studiaţi şi conturile lui Norton Pettigrew?
- După cum v-am mai explicat, registrele lui sunt examinate în prezent de nişte experţi contabili. în plus, domnişoară Tates, pe pământurile dumneavoastră s-au contaminat vitele şi a fost găsit cadavrul lui Pettigrew. Şi acum, mai dăm şi peste mesajul ăsta... Ar trebui să fim idioţi ca să nu ne

îndreptăm atenţia în primul rând spre dumneavoastră.

- Şi o să păreţi şi mai idioţi când veţi descoperi că această înverşunare nu vă va conduce la nimic.

Şi de data asta, Jo era dată afară din propriul ei birou. Dar acum nu se mai simţea neputincioasă în faţa procedurii necruţătoare. De data asta, avea propria ei anchetă de făcut şi, când o va termina, îi va da cu tifla agentului Harden.

Capitolul 12

Hank Driscoll şi ceilalţi muncitori ai fermei ascultau cu atenţie planul expus de Dan. Se dusese după ei în prerie după ce fixase camera pe elicopter cu ajutorul lui Jo.

- Trebuie să evităm transmisiunile radio, le explică el stând în picioare lângă elicopter. Nu ştim cine ne ascultă şi e mai bine să nu riscăm inutil.

-Nimeni nu ne ascultă, obiectă Hank, şi Andrew n-o va aresta pe Jo sub pretextul că FBI a găsit împotriva ei o probă pe care o ţine în mare secret. Tu şi Jo aţi devenit paranoici.

-Totuşi, cineva a pus acel mesaj în biroul lui Jo. Şi cred că nu suntem deloc paranoici, având în vedere împrejurările.

- Ce naiba! strigă David. Bileţelul ăla e încă una din manevrele murdare ale lui Glen. Ştie toată lumea de ce e în stare. Singura lui plăcere este de a-i complica viaţa lui Jo. De când i-a dat papucii acum doi ani, nu ştie decât să ne face neîncetat necazuri.

- Dovedeşte asta, replică Dan. Nu-ţi va fi uşor. în ciuda a tot ce ar putea crede sau gândi, băieţii de la FBI ţin să-şi facă datoria aşa cum ştiu ei şi nu vor renunţa la procedura obişnuită doar la cererea principalului lor suspect. Nouă ne revine sarcina să dovedim că Jo este nevinovată. Chiar dacă avertizăm autorităţile că aici se petrec lucruri necurate, nu se va interveni atât de repede pe cât am dori noi. Şi cel mai probabil lucru e ca banda lui Zane să deverseze o altă cantitate de produse toxice în seara asta. Astfel, produsul va avea timp să-şi facă
efectul şi să atragă atenţia specialiştilor de la Ministerul Mediului.

- Mi se pare riscant să bântuim călare noaptea prin acel loc, remarcă Hank. Şi nici nu vom afla nimic... Nu, planul tău nu-mi place, helico-boy. Poate ai dreptate, dar toate astea nu-mi miros a bine.

Şeful de echipă îl privi drept în ochi pe Dan, fără a-şi ascunde neîncrederea.

Pilotul înţelese atunci că el şi Jo comiseseră o gravă greşeală. Bineînţeles că asta era. Lui Hank nu-i plăcea planul fiindcă fusese pus la cale fără el. Oamenii din echipă erau gata să facă orice pentru patroana lor, dar nu-l considerau încă pe Dan unul de-al lor.

- E vorba de un plan elaborat împreună cu Jo, argumentă Dan. Şi pe urmă, la lumina lunii, caii vor găsi uşor drumul. Tot ceea ce vă cerem e să vă postaţi în apropierea locului unde au fost descoperite cadavrele vacilor, pentru a putea interveni dacă va fi cazul.

-Dar unde, exact? se interesă Bill. Sunt două puncte de contaminare, la treizeci de kilometri distanţă unul de celălalt.

-Pariez că vor alege un loc pe la jumătatea drumului. Probabil într-o râpă aflată într-un loc discret dar uşor accesibil.

-Există într-adevăr un mic curs de apă, spuse Bill. E secat în momentul de faţă, dar primăvara are un debit puternic. Iarba care creşte pe malurile lui este foarte bună.

- Pare un loc ideal.

- Da, admise Hank, mai ales că izvorul e pe pământurile lui Pettigrew. Asta ar putea explica de ce o ura atât de mult pe Jo. Şi dacă a ameninţat-o, în ochii unui ofiţer de poliţie concluzia e limpede: Jo s-a supărat şi l-a omorât.

- Aşa e, îl aprobă Dan, mobilul e perfect.

Hank capitulă de data asta.

- Bine, în acest caz sunt gata de acţiune. Dacă vor să se folosească de camioneta aia veche în noaptea asta, vor profita de clarul de lună. Or, luna nu va fi la zenit înainte de miezul nopţii. Aşa că eu cred că vor acţiona pe la unu, unu şi jumătate.

- Trebuie deci să mergem să ne odihnim până atunci, propuse Bill.

- Bună idee, îl aprobă Hank, mai ales că în seara asta avem şi o mică ieşire, aşa, între băieţi.

- Ceea ce ne aşteaptă la noapte e mult mai important, interveni Dan.

- Sigur, dar nu putem totuşi să ne schimbăm obiceiurile, nu-i aşa? Dacă nu ne facem apariţia în seara asta, riscăm să le trezim bănuielile.

- Dar nu vă duceţi la bar în toate serile!

- Nu, dar Glen Wright l-a arestat aseară pe David. Toţi cei care ne cunosc se aşteaptă să ne vadă debarcând în seara asta acolo, aşa, măcar ca să-l sfidăm pe Glen. Spune-i lui Jo că cinăm în oraş. Ea o să înţeleagă.

- Şi nu puteţi lăsa de data asta la o parte regulile voastre de cowboy? întrebă Dan, enervat de ceea ce întrevedea de pe acum ca o sursă în plus de

necazuri.

- Nimeni nu poate acuza pe degeaba pe unul din membrii echipei noastre şi să scape nepedepsit, afirmă Bill. Hank are dreptate. Fără a mai ţine seama că toată lumea se aşteaptă să ne vadă apărând în seara asta ca să reglăm conturile cu Glen... sau cel puţin să ne comportăm ca nişte cowboy obişnuiţi timp de câteva ore.
- în acest caz, spuse Dan, încercaţi să vă odihniţi puţin înainte de a pleca în oraş. Şi mai ales să nu puneţi o picătură de alcool în gură! Asta e foarte important.
- Da, mămico, răspunse David râzând.
- Ştiu eu ce e important, interveni Hank foarte serios. Noi vom fi acolo jos ca să încasăm gloanţele, în timp ce tu vei fi în înaltul cerului, departe de foc.
- Va trebui să mă apropii foarte mult ca să obţin o imagine bună, sublinie la fel de serios Dan, şi îţi spun din experienţă că eu risc să fiu primul atins.
- Atunci... planul tău nu e poate chiar atât de prost, admise Hank.

*

* *

Dan se afla singur în dormitor.

îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, făcea o serie de mişcări de Tai kwan do, executând lovituri cu picioarele şi pumnii până când transpiraţia făcu să-i lucească torsul gol. Exerciţiul, care consta dintr-o înlănţuire de gesturi violente şi poziţii rituale de echilibru, îl ajuta să-şi regăsească totdeauna calmul spiritual prin exersarea corpului. Această disciplină îi permitea o concentrare fizică şi spirituală. De aceea practica aceste mişcări de fiecare dată când trebuia să se confrunte cu o situaţie dificilă.

Descoperise artele marţiale în adolescenţă, când se refăcea după căzătura care-i marcase atât de crud corpul. Ele îi redăduseră tonusul şi încrederea în propriile forţe, care-i lipseau după o atât de lungă convalescenţă.

Dan era acum posesorul centurii negre la Karate şi Tai kwan do, atribuind succesele obţinute până în prezent forţei interioare căpătate datorită practicării acestor două discipline. Ele îl învăţaseră în mod special că cel mai bun mijloc de a evita un conflict era de a avea suficientă încredere în sine pentru a se sustrage.

Bineînţeles că, o dată ce adversarul său îi aplica o lovitură, trebuia să facă tot posibilul ca să nu mai primească şi altele. Acest fapt îi dictase

comportarea din noaptea trecută. S-ar fi lipsit bucuros să se dea în spectacol în public dar, în faţa agresiunii lui Zane, Dan căutase să-şi neutralizeze adversarul.

Din fericire, până acum, capacitatea celeilalte persoane de a se apăra fusese destul de redusă. Astfel că mica lor altercaţie nu stârnise prea multă emoţie. Faptul că Zane avea reputaţia unui scandalagiu fusese de asemenea în favoarea lui Dan.

Brusc, o scândură scârţâi în spatele lui.

Se întoarse imediat spre uşă, luând poziţia de gardă. Jo îi surâse din prag, înainte de a-i adresa un mic semn de încurajare în timp ce intra şi se trântea pe fotoliul cel mai apropiat.

- Nu te ocupa de mine, spuse ea. Stau şi eu un pic aici.
- Aproape am terminat, îi răspunse el. Nu m-am antrenat de câteva zile.
- Ce-i asta? Karate?
- Nu, Tai kwan do, îi explică el executând o nouă serie de lovituri.
- Un fel de Karate, nu-i aşa?

Jo îi privea fiecare gest în parte, fascinată de muşchii care jucau sub pielea lucioasă din cauza transpiraţiei. Ar fi dorit să-l poată atinge.

- Tai kwan do este de origine coreeană, îi răspunse el, în timp ce Karate este japonez.
- Şi e o mare diferenţă între ele?
- Pentru coreeni şi japonezi, da. Tai kwan do foloseşte mai mult picioarele şi este mai stilizat decât Karate, în care se utilizează mai mult mâinile. Uite!

După câteva minute îşi întrerupse mişcările şi luă un prosop ca să-şi şteargă faţa. Apoi se apropie de Jo şi-i mângâie obrazul.

- Ar trebui să fac un duş dacă nu vreau să te fac să o iei la fugă, îi spuse el rapid.
- în acest caz, replică Jo, poate ai nevoie de cineva să te spele pe spate.
- Şi ne-am putea face împreună siesta înainte de marea aventură.
- E o idee... nu prea cuminte.
- Cred că e mai bine să folosim duşul, îi sugeră Dan. Băieţii îşi vor face în curând apariţia aici pentru a se pregăti înainte de mica lor escapadă în oraş.
- Ies în seara asta?

- Da, Hank m-a rugat să-ţi transmit că nu vor cina acasă. Am înţeles că e vorba să apere onoarea fermei, după scandalul de aseară cu Glen.
- Aşa e, recunoscu ea, ar părea ciudat să nu se arate în oraş în seara asta. Şi atâta timp cât nu fac ceva ca să fie arestaţi, presupun că nu e nimic rău în asta... Şi apoi, asta înseamnă că nu-şi vor pierde timpul pe la fermă diseară, nu-i aşa?
- Fără a mai vorbi de agenţii federali care ne-au scutit de prezenţa lor peste noapte.
- Deci avem casa la dispoziţie doar pentru noi!
- Atunci ce mai aşteptăm?

Jo plecă imediat, în timp ce Dan îşi luă repede hainele curate pe care şi le pregătise înainte de antrenament.

Abia ieşise din dormitor, că Jo îşi şi scotea cizmele în salonul casei.

Când o ajunse din urmă, trecură de panglica galbenă pe care poliţia o întinsese pentru a bloca uşa biroului, fără să le pese câtuşi de puţin ce reprezenta ea, şi traversară în fugă mai multe încăperi până în baie. Nu se mai gândeau decât la pasiunea care îi consuma şi care-i aruncă unul în braţele celuilalt sub jetul de apă caldă.

Fidelă cuvântului ei, Jo îl săpuni şi-l frecă pe spate pe Dan, între-rupându-se din când în când să-l sărute. Aşa şiroind de apă şi plini de patimă, gesturile lor senzuale se transformară într-un fel de balet,
mâinile şi buzele lor promiţându-le clipe fierbinţi de dragoste.
Scântei de dorinţă electrizară trupul lui Jo sub mângâierile lui Dan.

Era o experienţă minunată, o potrivire perfectă a gesturilor şi amândoi aveau sentimentul că senzaţiile lor sunt împărtăşite. Dar înainte de a merge mai departe, Dan dorea un alt cadru decât duşul, oricât de mare şi luxoasă era baia. Dragostea lor avea nevoie de spaţiu şi timp pentru a atinge acea clipă de comuniune a simţurilor pe care şi-o doreau cu atâta patimă.
Jo închise robinetul, luară prosoapele şi se şterseră reciproc.

Apoi Dan o luă în braţe şi o duse aşa până în dormitor unde se rostogoliră pe pat, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pasionată. Jo îl trase spre ea cu un gest hotărât. Când el se răsuci deasupra ei, ea se strecură sub trupul atletic, cu braţele încolăcite în jurul lui, cu gura întredeschisă, gata să-i primească sărutările. El o pătrunse încet şi profund, copleşind-o cu forţa şi puterea lui, făcând-o să ţipe de plăcere şi dorinţă.

Aceste clipe de fericire reuşiră să alunge dintr-o dată toată tensiunea acumulată în timpul zilei.

Jo îşi simţea întreaga fiinţă abandonându-se unei împliniri necunoscute până acum. în câteva secunde acest bărbat îi devenise cel mai apropiat om din univers. Dar această împlinire, de care se simţea copleşită, dădu naştere unei dorinţe şi mai puternice în ea. Se rostogoliră din nou pe pat. Jo se aşeză deasupra lui şi îl conduse spre un nou moment de extaz.
în sfârşit, pe deplin satisfăcuţi, rămaseră unul în braţele celuilalt, gândindu-se că această dragoste ivită pe neaşteptate va dura veşnic.
*
* *

Jo ieşi de sub duş şi, înfăşurată într-un prosop mare, traversă camera ştergându-şi părul.

în birou, Dan admira etajerele cu trofee, aflate alături de dulapul cu arme. Părea în largul lui, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor şi pieptul gol, pe care mai lucea încă apa. Părea atât de la locul lui, încât Jo nu-şi putea dori decât ca Dan să n-o mai părăsească niciodată.

- Ce colecţie! exclamă el admirativ.

Arătă cu mâna spre numeroasele insigne şi trofee care împodobeau în întregime un perete. Era colţul favorit al tatălui ei, unicul loc din casă unde îşi primea în mod constant musafirii.

- M-am descurcat destul de bine, admise ea cu modestie, încercuindu-i talia cu braţul. Tatăl meu avea o manie destul de jenantă pentru mine. Arăta dovezile isprăvilor mele oricui trecea pragul acestei case pentru prima dată.

- Trebuie să recunosc că avea de ce să fie mândru... Şi nu numai pentru felul cum te descurci călare şi cu puşca în mână.

-Recunosc că mândria unui tată e destul de părtinitoare dar îţi merge drept la inimă.

-Oh, da! o aprobă Dan. Al meu este foarte eficace în ceea ce priveşte munca, dar dotat cu un simţ al umorului destul de deosebit. într-o zi a invitat nişte somităţi politice la o mare petrecere dată în grădina unchiului meu. Muzică, grătar şi aşa mai departe... în acea zi efectuam un zbor împreună cu un coleg de la universitate şi nu ştiu ce m-a apucat, dar văzând toţi acei oameni aliniaţi împrejurul meselor cu câte o farfurie în mână, am avut chef să-i văd cum o să reacţioneze dacă trec razant pe deasupra capetelor lor.

- Doar n-ai îndrăznit să...

-Ba da! Am traversat grădina la trei metri distanţă de sol. Un act prostesc... Ar fi trebuit să-i vezi pe toţi tipii ăia la patru ace băgându-se la iuţeală pe sub mese.

- Şi tatăl tău ce-a zis?
- Ei bine, întâi mi-a tras o săpuneală zdravănă. Dar în timp ce mă făcea cu ou şi cu oţet în faţa invitaţilor, am zărit o luminiţă amuzată în fundul ochilor lui. Câţiva ani mai târziu, mi-a mărturisit că n-a văzut niciodată ceva mai caraghios decât tipii ăia plini de ei aruncându-se cu burta pe iarbă.
- Asta dovedeşte că are simţul umorului.
- în orice caz, nu m-a lăsat niciodată la greu. Accidentul de cal pe care l-am avut mi-a cauzat un grav traumatism. Am rămas o săptămână în comă şi mi-am petrecut următoarele trei luni în spital. Ei bine, de fiecare dată când mă trezeam din somn, el era acolo. Nu citea, nu lucra, stătea pur şi simplu acolo ore întregi privindu-mă şi aşteptând să deschid ochii ca să-mi surâdă... De fapt, cred că acrobaţia mea aeriană l-a emoţionat profund. Nu mai voiam să urc pe cal, dar nu-mi pierdusem pasiunea pentru risc şi nici curajul.
- Nu te-ai mai urcat apoi niciodată în şa?
- Nu, până aseară. Un blocaj... în timp ce agonizam în salonul de spital, îl aveam mereu în faţa ochilor pe bietul cal care mă lovea cu copitele din cauza durerii. A trebuit să-l împuşte până la urmă. Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta.
- Te iubesc, Dan.

-Şi eu te iubesc, spuse el luându-o în braţe. Cred că ne-au mai rămas câteva minute. Eşti atât de frumoasă, domnişoară Tates.

-Puţină ţinută, domnule Fitzpatrick! Ne aflăm în biroul tatălui meu, şi dacă ne-ar putea vedea...

Brusc, Jo se întrerupse şi fixă pe deasupra umărului lui Dan, dulapul cu armele tatălui ei.

-Dan, şopti ea, ştiu ce probă deţin împotriva mea. Arma! Arma tatălui meu nu mai e la locul ei...

Capitolul 13

- Tatăl meu avea două puşti şi o carabină, îi explică Jo. Carabina a dispărut. Priveşte, se vede urma pe care a lăsat-o patul armei pe perete.

Tânăra căută ceva pe pipăite pe mobilă şi găsi repede o cheie care deschise uşa. îi indică lui Dan urma pe care un obiect de formă ovală o desenase în praf.

- Au trecut ani de când n-am mai deschis acest dulap, continuă ea. Şi tatăl meu le scotea destul de rar de aici.

-Pariez că a fost motivul vizitei făcute de vizitatorul nostru nocturn, se pronunţă Dan. încerca să pună carabina la locul ei.

- Sigur că da. Las casa deschisă în cea mai mare parte a timpului. A putut s-o fure indiferent când, dar a avut mai puţin noroc când a fost vorba s-o pună la loc. Este obiectul pe care l-am zărit într-o apărătoare pe când fugea.

- în orice caz, acum ştiu ce dovadă au împotriva ta, şi mai ştiu că nu valorează mare lucru. Nu cred că vor găsi un juriu în vreun colţ al ţării care să te condamne pe baza unei asemenea probe.

- Poate, recunoscu Jo, dar până atunci anchetatorii urmează o pistă greşită.

- Ar trebui să-i telefonezi şerifului.

- E precis la curent cu asta. Nu merită osteneala să-l sun.

- Dar cel puţin asta le va permite să dateze descoperirea ta. Dacă se ajunge la tribunal, va exista consemnat la dosar şi faptul că l-ai sunat.

Părăsiră biroul tatălui lui Jo şi se întoarseră în cameră. Dar, înainte de a apuca să ridice receptorul, soneria de la uşa de la intrare se făcu auzită.

-Ce naiba! bombăni ea, punându-şi repede halatul şi trecându-şi mâna prin păr. O să scap imediat de musafirul nepoftit, îi promise ea.

- Te aştept aici.

Totuşi, când Jo recunoscu vizitatorul prin fereastra salonului, înţelese că nu va scăpa atât de repede. Andrew Hollander, îmbrăcat în uniformă, cu un aer grav, stătea în prag.

Jo îşi mai acordă câteva clipe ca să-şi pună ţinuta în ordine, trase aer în piept şi abia apoi deschise.

-Bună, Andrew, spuse ea calmă. Tocmai voiam să-ţi telefonez şi cred că ştii deja de ce.

- Nu, răspunse el surprins, de ce?

- Carabina tatălui meu a dispărut. Asta e dovada voastră, nu-i aşa?

-Da, mărturisi el, am găsit-o pe drumul unde a fost descoperit cadavrul.

-Dar unde mi-era capul în seara aia! exclamă Jo, prefăcându-se consternată. Cum de am putut fi atât de neatentă încât să las arma crimei în apropierea cadavrului?

- Ştii bine că eu nu te cred vinovată, Jo.

- Şi de aceea ai preferat să mă laşi baltă?

- Nu! Dar nu voiam să par un idiot în ochii agenţilor FBI, asta-i tot. Legea trebuie să fie imparţială, Jo, şi tu ştii asta.

- De acord, admise ea. Până atunci, îţi aduc în mod oficial la cunoştinţă dispariţia carabinei, Andrew. Tocmai am constatat acest fapt. Presupun că tipul care m-a călcat noaptea trecută, încerca s-o pună la loc şi eu l-am

deranjat. Dar ce vânt te aduce aici?

- îl caut pe Dan Fitzpatrick. Ştii unde e?
- Ce treabă ai cu el? se interesă ea, imediat în alertă. N-a făcut nimic rău.
- Nu ştiu, Jo. E vorba de anchetă şi nu-ţi pot spune nimic în plus.
- Iar ai început! Eşti specialist în păstrarea secretelor. Cum vrei ca acuzaţii să se apere, dacă nu ştiu ce li se pune în cârcă?
- Opreşte-te, Jo. Am agenţii federali pe capul meu...
- Iar eu m-am săturat până peste cap de metodele voastre, Andrew. Eu sunt patronul lui. Şi în fond, poate n-am chef să-ţi spun unde este.
- Fii atentă, pot să te ridic pentru obstrucţionarea justiţiei. Cred că nu vrei asta.
- Nu, vreau să ştiu de ce îl cauţi pe Dan.
- N-o să-ţi spun, nu se dădu bătut şeriful.

-Atunci spune-mi mie, interveni Dan făcându-şi apariţia. Ca să terminaţi odată.

Se îmbrăcase, dar văzându-i părul umed, Andrew păru să înţeleagă ce se întâmplase. îi privi cercetător câteva clipe pe amândoi.

- Aha, aşa stau lucrurile... spuse el.

Pentru o clipă ochii lui părură lipsiţi de viaţă, ca şi cum scânteia de speranţă pe care o întreţinuse în privinţa lui Jo Tates dispăruse în această clipă. Transformarea subită nu-i scăpă tinerei femei, care avu o strângere de inimă.

- Da, aşa, repetă Dan înconjurând cu un braţ protector umerii lui Jo.
- Nu vă cunoaşteţi decât de vreo săptămână, constată Andrew. Sper că nu vă grăbiţi.
- Ştiu ce vreau, Andrew. Am avut tot timpul să mă gândesc la asta.

Tânărul şerif îi privi un moment strângând din buze. Tensiunea se mai prelungi puţin, apoi, cu un zâmbet timid, tot el o rupse. îi întinse mâna lui Dan.

- Eşti un tip norocos, rosti el în sfârşit.
- Absolut, replică pilotul. îţi mulţumesc.

-Ca să revenim la obiectul vizitei mele, reluă Andrew, aş dori să ştiu de ce ai scotocit prin portofelul lui Norton Pettigrew. E plin de amprentele tale.

- Fiindcă... ne plictisisem aşteptându-te.
- Aşteptându-mă pe mine? repetă Andrew. Trebuie să deduc din asta

că şi Jo... ?

- Mărturisesc că da, recunoscu ea cu o mutră vinovată.

-Dar ce naiba a fost în capul vostru?! exclamă Andrew. Crezi că dacă eşti proprietara pământurilor poţi să faci ce vrei, încălcând legea? E vorba de o crimă, Jo! Chiar nu pricepi?

- Bineînţeles, eu... începu Dan.

- Puţin îmi pasă ce înţelegi tu! îl întrerupse Andrew. Eu pentru Jo îmi fac griji. Şi ce aţi avut de câştigat buzunărindu-l pe Pettigrew?

- Câteva numere de telefon, asta-i tot, răspunse Jo, dar ele ne-au permis să ne facem o părere asupra ansamblului problemei. Ai avut timp să suni şi tu la numerele respective?

- Eu? N-am sunat pe nimeni. Cu anchetatorii ăştia de la Ministerul Mediului pe capul meu, nu mai petrec un minut în birou. Mă aleargă tot timpul te miri unde. Ar fi trebuit să vă gândiţi că din cauza morţii suspecte a vacilor, afacerea o să intereseze FBI-ul. Ai fost în armată, Dan. Ar fi trebuit să ştii că agenţii federali îţi vor identifica amprentele cât ai zice peşte.

- Speram că nu se vor gândi şi la portofel, mărturisi Dan.

- Nici eu! Pettigrew nefiind jefuit, eu personal n-aş fi dat atenţie la asta. Dar FBI-ul nu lasă nimic la o parte. Aşa că ai intrat într-o mare încurcătură, băiete.

- De acord, Andrew, interveni Jo. Ne cerem scuze. Ascultă, mă duc să mă îmbrac şi o să putem sta jos şi să ne continuăm discuţia în faţa unei ceşti de cafea. îţi convine, sau vrei neapărat să ne ridici?

- N-am instrucţiuni în privinţa modului de desfăşurare a discuţiei. Şi o ceaşcă de cafea mi-ar conveni de minune.

- Foarte bine. Te las pe tine s-o pregăteşti, Dan. Mă întorc într-un minut.

Cei doi bărbaţi se duseră în bucătărie. Andrew se aşeză călare pe un scaun, ceea ce permitea ca revolverul atârnat de centiron să fie la vedere. îl privi pe Dan umplând cafetiera, măsurând patru doze de cafea, şi îl aşteptă să termine ca să vorbească din nou.

- Deci tu şi Jo... începu el cu un suspin să-ţi sfâşie inima. Ce să-i faci, asta e. Dar te previn, dacă-i faci vreun rău, te omor.

- Eşti al doilea care-mi spune asta, replică fără să se tulbure Dan.

- Poate, dar eu sunt serios. O cunosc din colegiu, şi o iubesc de destul timp ca să n-o privesc suferind, stând cu braţele încrucişate.

- Nu o să-i fac nici un rău. Dar tu poţi s-o ajuţi, şi încă foarte mult.

îndreaptă cercetările agenţilor federali pe calea cea bună înainte ca toate dovezile s-o copleşească. Pettigrew a deversat deşeurile toxice.

- Nu există nici o probă împotriva lui, Dan! oftă şeriful. Ce naiba? Dacă asta n-ar depinde decât de mine, aş fabrica una!

- Te cred, şerifule, dar nu trebuie să ajungi până aici. Urmează pista numerelor de telefon găsite în portofelul lui Pettigrew. O să găseşti astfel toate probele de care ai nevoie. Noi am putut trage nişte concluzii edificatoare!

- Ce-i cu numerele astea de telefon?

- Avea cartea de vizită a unui transportator de produse chimice din New Jersey şi o listă de alte numere de telefon, printre care linia directă a unui director de la această firmă.

- Noi n-am găsit decât bani şi cărţi de credit.

- Nimic altceva?! exclamă Jo făcându-şi apariţia.

- A fost poate un noroc că mi-aţi descoperit amprentele, şerifule, spuse Dan, fiindcă altfel aţi fi ignorat mult timp această pistă.

- Eşti sigur de tot ce mi-ai spus?

- Absolut sigur.

-Deci ancheta a luat-o de la bun început pe un drum greşit, observă calm Andrew.

- Din cauza lui Glen Wright, spuse pe un ton acuzator Dan.

- Poate... Aţi face mai bine să-mi spuneţi amândoi tot ce ştiţi.

Jo şi Dan începură să-i povestească tot ce-au făcut după ce scotociseră prin buzunarele lui Pettigrew, până la descoperirile care decurseseră de aici. Şeriful îi ascultă cu atenţie, notă numerele de telefon şi le mai puse câteva întrebări.

- Asta-i tot? întrebă el în cele din urmă. Deci e vorba de o firmă aflată tocmai în New Jersey?

- Dar această firmă, îi explică Jo, ne-a recomandat să ne adresăm unei societăţi de transport, Great Sky, pentru care lucrează Ken Zane.

- Eşti sigură?

-Da, Hank şi-a amintit de asta. Când Zane şi-a făcut apariţia în regiune, a vizitat toate fermele ca să-şi prezinte produsele. Reprezintă mai multe firme.

- N-am avut niciodată impresia că vinde mare lucru, admise Andrew. Nu face decât să bea şi să caute ceartă cu lumânarea...

-Dacă nu trăieşte din vânzări, înseamnă că are ceva mai rentabil. Va rămâne pe aici până când vor scăpa de toate deşeurile, apoi se va îndrepta

spre altă regiune.

- E adevărat că se înţelege foarte bine cu Glen, adăugă şeriful. Sper că imbecilul ăsta nu s-a lăsat antrenat într-o asemenea afacere murdară... Era deja să-şi piardă postul de vreo două ori până acum. Dar dacă ipoteza voastră se confirmă, ultima lui zi în acest oraş se apropie cu repeziciune.

- După părerea ta, şerifule, îndreptă Dan discuţia spre ce îl interesa mai mult, e posibil ca o nouă operaţiune să se desfăşoare în noaptea asta?

- Da, dacă vor ca anchetatorii de la Ministerul Mediului să descopere ceva. De mâine în toată zona vor mişuna experţii administraţiei, aşa că ar fi prea târziu.

- Ne-am gândit că vor acţiona în apropiere de cele două zone de contaminare.

- După câte mi-a spus unchiul Evan, le preciză Andrew, vacile n-au putut merge prea departe după ce au înghiţit otrava, fiindcă aceasta omoară în circa o jumătate de oră.

- Deci vii cu noi în seara asta? se interesă Dan cu sufletul la gură.

- Sigur că e mai bine să fiţi „păziţi”, spuse Andrew râzând. Ne întâlnim înainte de miezul nopţii, ca să fim gata când luna se va ridica pe bolta cerului.

- Perfect, spuse Jo. Până atunci echipa mea se va da în spectacol în beneficiul scumpului tău adjunct.

- Nu mă mir! rânji Andrew ridicându-se. O să le spun eu să se întoarcă devreme... Iar în privinţa agentului Harden, prefer să nu ştie nimic pentru moment. Poate să încurce lucrurile din prea mult zel. în fond ancheta se petrece într-un loc aflat sub jurisdicţia mea. Şi o să vin singur, ca să evit ca ceilalţi adjuncţi ai mei să-l pună pe Glen la curent.

- Deci ne întâlnim la miezul nopţii, spuse Jo privind pendula. Asta înseamnă peste două ore. Doamne, ce mult am stat de vorbă!

- Plec, îi anunţă Andrew. Şi pe curând...

*

* *

Jo şi Dan rămaseră singuri. Dar momentele de pasiune trecuseră. O tensiune nervoasă teribilă se instală între ei, din cauza evenimentelor care-i aşteptau. Ştiau totuşi că acţionează în numele dragostei lor, pentru a-şi salva viitorul şi libertatea.

Capitolul 14

în timp ce şeriful se îndrepta spre Oak River, Hank Driscoll accepta paharul plin cu whisky pe care i-l întindea barmanul. împiedicase o ciocnire între Glen şi David în timpul cinei. Apoi, păstrase controlul asupra situaţiei, până la sosirea lui Mary Montgomery însoţită de Ken Zane.

Zane trecuse prin faţa lui Hank arborând un surâs posesiv, împingând tupeul până într-acolo încât îi făcu complice cu ochiul. Apoi alese o masă din mijlocul barului şi de atunci se purtă fără nici un pic de consideraţie faţă de partenera lui.

Hank asista la manevrele lui fără să poată face nimic. Nu era momentul să rişte inutil. în noaptea asta, doar Jo conta în ochii lui.

îndura totuşi un adevărat chin. Bruta asta cu zâmbetul lui idiot şi portofelul doldora de bani o trata pe Mary ca pe o otreapă. în ciuda distanţei, Hank putea vedea chipul necăjit al tinerei femei, în timp ce Ken glumea cu grosolănie, destul de tare ca toată lumea din sală să poată auzi.

„La urma urmei, gândi Hank, Mary l-a ales pe tipul ăsta...” Şi mai comandă un whisky. Personal ştia tot ce se putea şti despre dragoste şi spectacolul nu-l privea câtuşi de puţin.

După trei pahare cu whisky şi o bere, Hank aruncă o privire peste umăr ca să-i vadă din nou. Alcoolul îi aţâţase mânia. Dacă Jo şi pilotul puteau fi fericiţi împreună, de ce nu şi el cu Mary? Şi chiar dacă şansele lui cu Mary erau minime, nu merita ea ceva mai bun decât Ken Zane?

Hank nu se mai gândi atunci că, dacă lucrurile se vor petrece bine la noapte, mâine pe vremea asta Ken Zane se va afla în spatele gratiilor. Cu pumnii strânşi se îndreptă spre masa lor.

- Zane, mormăi el, cred că a sosit timpul să te pun la punct.

Ken izbucni în râs, arătându-şi dinţii sclipitori de albi sub lumina neonului din sală. Dinţii lui erau prea frumoşi. Fără să mai aştepte nici o secundă în plus, Hank îl lovi peste gură şi-l făcu să se răstoarne pe spate.

O durere ascuţită străbătu imediat braţul lui Hank. îşi dădu seama că-şi tăiase degetele şi îşi rupsese o falangă în dinţii lui Zane. îşi studie mâna strâmbându-se de durere, în timp ce celălalt se ridică.

- Aşa, cowboy, demolează-mi portretul, îl provocă el golăneşte.

- Nu, Hank! interveni Mary sărind în picioare. Pleacă de aici!
- Tu să taci! se zborşi Zane la ea, împingând-o cu atâta brutalitate pe Mary, încât aceasta căzu pe podea.

Lui Hank i se urcă sângele la cap. Se repezi la Zane fără să mai vadă nimic înaintea ochilor de furie... şi sfârşi prin a întâlni pumnii lui Zane şi genunchiul lui. Şeful de echipă rezistă vitejeşte, dar fu repede pus jos şi nu scăpă de la o bătaie zdravănă decât datorită intervenţiei echipei de la Bar T, care ţâşni realmente din toate colţurile sălii.

îl scoaseră din mâinile lui Zane, dar Hank era deja desfigurat de pumnii acestuia.

Ken izbucni în râs, văzându-i pe cei trei bărbaţi de la fermă instalându-l pe Hank pe un scaun şi înconjurându-l îngrijoraţi.

- Hai, Mary, spuse el. Mergem.
- Nu, făcu ea dându-se înapoi, lasă-mă în pace.
- Ţi-am spus să vii cu mine.

Schiţă un gest spre ea, dar de data asta fu întrerupt de echipa de la Bar T, decisă să sfârşească treaba începută de şeful ei. îi căzură drept în spate, David lovindu-l cu pumnii în timp ce ceilalţi doi îl puseră jos.

O voce autoritară se ridică atunci deasupra vocilor surescitate ale mulţimii şi Glen Wright îşi făcu apariţia, cu revolverul în mână.

- Vă arestez pe toţi! urlă el. Lăsaţi-l în pace pe omul ăsta.
- îl ajutam să se ridice, obiectă Bill.
- Da, susţinu şi David, tocmai căzuse.
- O să vedem noi! replică adjunctul. Urmaţi-mă toţi la post. Aţi făcut destul scandal aici. O să vă fac să petreceţi noaptea la răcoare!
- Oh! Tacă-ţi fleanca, Glen! îi strigă Hank scos din fire.

Şi înşfăcând o sticlă goală de bere de pe masa de lângă el, îi arse una în cap lui Glen, care căzu lat pe podea.

- Şi acum, băieţi, s-o întindem repede! le ordonă Hank.

în acest timp, Ken Zane se ridicase cu greutate. Se întoarse spre oamenii din sală care asistaseră la toată scena, clătinându-se şi ţinân- du-se cu mâinile de burtă.

- De ce nu-i opriţi? îi întrebă el indignat. M-au agresat, doar aţi văzut cu toţii! Şi au făcut K.O. un reprezentant al ordinii. Faceţi ceva, ce naiba!

Unul după altul, bărbaţii şi femeile care căscau gura la ei îi întoarseră spatele şi-şi reluară discuţiile, în timp ce echipa de la Bar T se retrăgea liniştită.

- Ah! oftă David. Ce bine era! Chiar că era bine.

- Andrew o să ne jupoaie mâine, remarcă Bill. Dar recunosc că a fost destul de plăcut.

- Cum se numeşte acest dans nou, băieţi? Mi-au plăcut figurile pe care le-aţi repetat adineaori.

Cei patru cowboy se întoarseră brusc şi se treziră nas în nas cu şeriful, aşezat pe pervazul unei ferestre a barului. Se încruntă la ei, clătinând din cap.

-Care e problema, şerifule? se interesă Hank, fără să-şi piardă deloc cumpătul.

- Nu sunt sigur, răspunse Andrew ridicându-se, dar am impresia că dansaţi un dans destul de ciudat cu Glen. Sper că nu asta e ultima modă. Mi se pare destul de obositor.

- Da, răspunse David râzând. Glen e epuizat.

- Dispăreţi înainte ca cineva să mă oblige să vă arestez.

Şi şeriful intră în bar.

- Sunt sigur că totul era pus la cale! exclamă David când coborâră din maşină în curtea fermei, în faţa clădirii care adăpostea dormitoarele lor. Ken trebuia să provoace scandal pentru ca Glen să ne poată aresta.

-Bineînţeles că era un aranjament! fu de acord şi Hank. Dar au dat-o în bară.

- Ce bară? întrebă Jo care apăru exact în acel moment.

Se repezise în întâmpinarea lor imediat ce auzise motorul maşinii. Era aproape miezul nopţii şi îi aştepta cu Dan în hol de aproape două ore.

- Un mic diferend, nimic mai mult! spuse Hank cu o mutră spăşită.

-Nimic mai mult! repetă David entuziasmat. Jo, ar fi trebuit să-l vezi pe Hank cum i-a ars una în cap lui Glen cu sticla, de l-a pus jos.

- Aţi băut, sau aţi înnebunit cu toţii?

- Beţi nu, răspunse Bill, dar nebuni probabil că da.

- în mod sigur da, fiindcă numai nişte nebuni s-ar fi putut bate cu adjunctul şerifului într-o seară ca asta, spuse Jo supărată. Ce naiba te-a apucat, Hank, să-l faci K.O. pe Glen? Chiar vrei să înfunzi puşcăria?

-N-am avut de ales, se apără şeful de echipă. Voia să-i aresteze fiindcă se băteau cu Ken Zane.

- Deci asta e, şopti Jo. Zane e în centrul acestei afaceri... E ultima persoană de care ar fi trebuit să vă apropiaţi în seara asta!

- Ne-am gândit că ar trebui să sărim în ajutorul lui Hank, îi explică Jay. Zane îi cam şifonase mutra.

- Ce?! strigă Jo fulgerându-l pe Hank din priviri. Spune-mi, Hank, eu te pun să fii cu ochii pe ceilalţi ca să nu facă vreo ispravă, şi tocmai tu eşti cel care stârneşti scandalul? Chiar ai înnebunit, de nu te mai poţi stăpâni deloc?

îi întoarse spatele înainte ca el să fi putut avea timpul să se apere, şi se apropie de Dan care o aştepta, sprijinit cu nonşalanţă de balustrada verandei.

- Vă previn, îi ameninţă ea, că aveţi interesul să vă treziţi rapid. Am nevoie de nişte bărbaţi în formă, gata să intervină! Dacă o picătură din această otravă cade pe pământul familiei mele, vă jur că vă concediez pe toţi şi ştiţi că am obiceiul să-mi ţin promisiunile. Deci, mare atenţie la ce faceţi de acum încolo. Hank, ce ai la mână? Oh, dar în fond ce-mi pasă mie! îngrijeşte-te şi apoi pune şaua pe cal. Şi pregăteşte unul şi pentru Andrew. Ne însoţeşte.

Toţi îi urmară ordinele fără să crâcnească. Chiar euforia belicoasă a lui David se topise ca zăpada la soare în faţa furiei lui Jo. Fiindcă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit cu toţii era ca tânăra lor patroană să aibă necazuri.

Jo îşi sprijini capul de umărul lui Dan şi el îi încercui talia cu braţul.

- Gata de zbor? o întrebă el.

- încep să mă obişnuiesc, admise ea suspinând. Uite-l pe Andrew!

îl lăsă pe Dan şi coborî treptele verandei ca să-l întâmpine pe şerif în curte.

O clipă mai târziu, Andrew cobora din maşină, aranjându-şi pălăria cu boruri largi pe cap.

- Ar trebui să-ţi mai temperezi oamenii, Jo, fură primele cuvinte pe care le rosti. Glen vrea să-i linşeze.

- O să-şi mai schimbe gândurile la închisoare, răspunse ea. Suntem gata de plecare?

- Doar o clipă, o rugă Andrew înainte să strige: Ei, băieţi. Ia veniţi aici ca să punem la punct ultimele detalii. Vă numesc adjuncţii mei astă-seară. Dar să nu vă faceţi iluzii din cauza asta! E vorba doar să ducem la bun sfârşit o mică expediţie pe deplin legală, nu să vă investesc cu puteri depline ca să puneţi jos tot ce mişcă în jurul vostru. Ne-am înţeles?

Toţi dădură din cap în semn că da.

- Bine. Ridicaţi mâna dreaptă. Şi tu, Jo... Acum o să-mi juraţi că o să respectaţi legea şi nu o să acţionaţi în mod iresponsabil.

- Jur, răspunseră ei în cor.

- Perfect. Iată-vă adjuncţi de şerif, dar numai pentru noaptea asta. în zori, totul va lua sfârşit. Aveţi arme?

- Două puşti şi o carabină, răspunse Bill.

-Mai împuşcăm şi noi câte un coiot din când în când, preciză David.

-E foarte bine aşa, spuse Andrew. Altfel, cine ştie de ce aţi fi în stare. Le luaţi cu voi dar nu le folosiţi decât la ordinul meu. Acum cred că putem pleca.

* * *

La câţiva zeci de metri de sol, Jo şi Dan se ţineau aproape. Jos, cariera apărea ca o pată de culoare închisă şi de formă neregulată în prerie. Stăteau pe poziţie de vreo oră, fără ca vreo lumină să semnalizeze prezenţa vreunei maşini.

Dan menţinea aparatul aproape imobil în aer. Vorbeau puţin, bruiaţi de zgomotul elicei.

- Ar trebui să acţioneze în curând, remarcă brusc Jo. Dacă operează în grabă şi rămân împotmoliţi pe drum, afacerea lor s-a dus naibii.

- Da, admise Dan, ar trebui să-şi facă apariţia.

Totuşi, jos nu se întrezărea nici o mişcare.

Aşteptarea se prelungea.

Jo luă binoclul care permitea vederea nocturnă şi studie împrejurimile cât mai minuţios posibil, în ciuda uşoarei vibraţii a elicopterului. O scânteie fugară rupse întunericul nopţii. Probabil că Bill îşi aprinsese o ţigară. Fu singurul semn de viaţă din cursul următorului sfert de oră.

Erau pe punctul de a abandona când răbdarea lor fu răsplătită.

Ocamionetă înainta pe drumul îngust, în direcţia Nord. Cu sufletul la

gură, Jo urmări fascicolul de lumină care mătura drumul accidentat, până la locul unde era ascuns camionul-cisternă. Câteva secunde mai târziu, o altă lumină străluci în noapte şi se puse aproape imediat în mişcare spre Sud, urmată de camionetă.

- Pune camera în funcţiune, îi ceru Dan în timp ce orienta elicopterul.

Jo folosi comanda la distanţă pe care o fixaseră în exterior printr-un circuit legat de camera video. Aprinse apoi televizorul portativ cu baterii pe care-l împrumutase de la David. Ecranul se lumină apoi redeveni negru. Jo dădu cu pumnul în comandă, graţie căreia putea să manevreze cele două braţe care susţineau cele patru lămpi foarte puternice cu halogen aflate în faţa elicopterului. Dan şi ea ataşaseră camera video de braţul drept, cu cabluri şi scotch. După ce bâjbâi puţin, văzu pe ecran proiectoarele situate sub camera video.

- Asta e! exclamă ea. Luminează foarte puţin.
- O să le reglăm la maximum când vor pătrunde pe pământurile tale. Sper că oamenii tăi au zărit camionul şi au pornit la drum.
- Presupun că da.
- Tu eşti gata? o întrebă el atunci cu o reală nelinişte. Nu mergem la o plimbare de agrement!
- Sunt gata, îl asigură ea, deşi îşi simţea inima cât un purice.

Dan coborî sistemul infraroşu de vedere nocturnă al căştii sale şi îşi ajustă cureaua sub bărbie. Era atât de surescitat, încât îşi simţea palmele mâinilor transpirate pe comenzi. în armată, zborul de noapte fusese întotdeauna exerciţiul lui preferat. Era în elementul lui.

- Au ajuns la bifurcaţie, îl anunţă Jo fixând ecranul. Au luat-o la dreapta şi se îndreaptă spre cursul pârâului la care ne-am gândit şi noi.
- Dă-mi semnalul în momentul când vrei să coborâm spre ei.
- Mai aşteaptă un minut. Aşteaptă... Ce naiba e asta?

Jo îngheţă văzând un fulger luminos apărând pe neaşteptate în faţa vehiculului. Urmă un al doilea fulger la fel de scurt, apoi un altul, provenind din întunericul spre care se îndrepta camionul.

- Doamne! strigă Jo. Trag în ei. Acum. Dan! Coboară repede!

Dan reglă proiectoarele pe poziţia maximală şi împinse pedalele până la fund. Elicopterul răspunse instantaneu la comandă şi plonjă aproape pe verticală.

Mai întâi, Jo fu cât pe ce să piardă controlul camerei şi proiectoarelor. Simţi că i se întorsese stomacul pe dos şi forţa gravitaţiei o lipise aproape de spătarul scaunului. îşi dădu seama în curând că avea degetele albite din cauza modului în care se agăţa convulsiv de braţele scaunului. Se concentră asupra misiunii ei imediate şi alungă dorinţa instinctivă pe care o simţea de a urla de groază că se vor lovi de pământ şi se vor face praf pe loc. îşi mută privirea de la imaginea pe care i-o oferea geamul de plastic spre ecranul micului televizor care vibra la picioarele ei.

Pământul se apropia cu o viteză înspăimântătoare. Farurile camionului crescură, apoi fură înghiţite de fascicolul mai puternic al proiectoarelor elicopterului, în timp ce vehiculul părea chiar el să zboare în întâmpinarea lor.

Dan nu devie cu nici o iotă de la traiectoria lui. Bărbatul ridică imediat capul spre ei, înainte de a-şi îndrepta arma spre cer şi a trage în sus. Dan îşi continuă picajul făcând să oscileze elicopterul dintr-o parte în alta, pentru a evita să devină o ţintă prea facilă. în ciuda acestui fapt, unul din gloanţe ricoşă de aparat producând un zgomot metalic.

La cincisprezece metri deasupra camionului-cisternă, Dan redresă comanda. Ajunseseră prea jos şi începu acum să urce.

Apoi făcu brusc o întoarcere şi plonjă din nou, spre marea groază a lui Jo care se lupta din toate puterile să nu-i vină rău. Trecu razant pe deasupra camionului-cisternă. Cu optzeci pe oră, viră şi se întoarse din nou, în timp ce şoferul încerca în zadar să-l atingă.

Echipa de la Bar T avea mai multe şanse. Când trecură a treia oară pe deasupra camionului-cisternă, Dan putu constata că unul din pneurile camionului făcuse explozie din cauza unui glonţ. Camionagiul sări imediat jos şi îşi luă picioarele la spinare, atât de grăbit să ajungă la camioneta care îl urmase, încât aruncă şi arma.

- Trebuie să urmărim camioneta! strigă Dan. Ţine-te bine!
- Oooh! gemu Jo. Poate fi mai rău decât până acum?

Cu maxilarele crispate, ea se agăţă din nou de comenzile proiectoarelor. Şocul fu mai puţin dur decât în timpul picajului, dar acum nu mai erau decât cinci metri între ei şi pământ, şi imaginile luminate de fascicolul puternic erau de speriat.

Bărbatul sări în camionetă din mers, în momentul când aceasta

ajunsese la bifurcaţia drumului şi ieşea de pe proprietatea familiei Tates. Goneau nebuneşte, fără să mai ţină seama de nimic, hurducându-se prin toate gropile.

- Hai, fă-le o poză! strigă Dan. Să se vadă placa de înmatriculare.
- Bun, răspunse Jo, am făcut-o.
- Atunci cred că putem face cale întoarsă. De aici de sus nu mai avem ce face şi nici n-o să aterizăm peste ei. Să-i întâlnim pe ceilalţi!
- Am făcut-o Dan! exclamă Jo în culmea entuziasmului. I-am împiedicat să acţioneze şi avem şi dovada!
- Genial, nu?
- Da... dar abia aştept să ajung jos pe pământ.

Dan se execută. Ateriză lin, nu departe de oamenii care stăteau în apropierea camionului-cisternă.

Jo trebuia să recunoască faptul că, după ce se sfârşise, zborul nu i se păruse chiar atât de neplăcut.

Hank se repezi în întâmpinarea lor chiar înainte ca ei să atingă pământul, urlând şi agitându-şi braţele. Dan se grăbi să oprească motorul şi ridică uşa din plexiglas.

- Ce s-a întâmplat?! urlă el, acoperind zgomotul descrescând al motorului.
- Andrew! strigă Hank. A fost rănit! Veniţi pe aici!

Jo scoase un strigăt şi sări jos din elicopter. O luă la goană cât putu de repede, în ciuda faptului că-i tremurau picioarele, şi ajunse lângă grupul de bărbaţi.

întins pe pământ, Andrew se ţinea cu mâinile de burtă. O pată roşie se lăţea îngrijorător pe cămaşa lui.

- Tipii ăştia nu ştiu regulile, şopti el în timp ce Jo îngenunche lângă el. Nu m-au lăsat nici măcar să le arăt insigna...
- Cum te simţi? Poţi să te mişti?
- Oh! Bineînţeles! Legaţi-mă de cal şi mă întorc fără probleme acasă.
- Mi se pare un drum cam lung în starea ta, comentă Dan.

Se lăsă pe vine lângă şerif şi-i rupse cămaşa, descoperind o rană întunecată deasupra buricului. Ajutat de ceilalţi bărbaţi, îl săltă uşurel pe o parte şi îi scoase cămaşa.

- N-a ieşit pe partea cealaltă, declară el ridicându-se. Dar trebuie

operat imediat. Acoperiţi rana cu ceva. Şi celofanul de la un pachet de ţigări e bun pentru asta. Am nişte leucoplast în elicopter. Pe urmă o să-l înfăşurăm strâns cu o bucată de pânză în jurul mijlocului. îl ducem direct la spital.

-Ne-ar trebui o camionetă, îşi dădu părerea Hank, începând să rupă în fâşii cămaşa.

- îl transport cu elicopterul. Unde se află spitalul cel mai apropiat care dispune de o secţie de chirurgie? în ce direcţie şi la ce distanţă?

- La Great Falls, răspunse repede Jo. La cincizeci de kilometri de aici.

- Bine, sper că am destul carburant.

- E un drum destul de lung cu elicopterul în starea lui! exclamă Jo.

- Dar cel mai rapid.

Dan dispăruse deja în aparat. Luă o cheie din cutia de scule şi deşurubă cele patru buloane care fixau piciorul scaunului din faţă. Apoi îl trase şi-l aruncă afară. După aceea scoase chingile din spatele locului rezervat pilotului şi le trecu prin inelele fixate în podeaua aparatului de ambele părţi.

- Aduceţi-l aici! le ordonă el. O să-l legăm. Repede! Jo, ai face mai bine să scoţi camera video ca să nu pierdem, Doamne fereşte, filmul.

Tânăra femeie folosi cuţitul lui Hank pentru a tăia sistemul de fixare al camerei, în timp ce bărbaţii transportau rănitul spre elicopter.

Câteva clipe mai târziu, Andrew era instalat pe podeaua aparatului, învelit cu o pătură şi imobilizat de chingile care-i trecea de-a curmezişul pieptului şi picioarelor.

-Ocupi mai mult loc decât încărcătura mea obişnuită, şerifule! comentă Dan. Ar trebui să-ţi îndoi puţin genunchii. Cum te mai simţi?

- Mi-e frig, şopti Andrew. Şi n-am nici un pic de vlagă în mine.

- Sper să ajungem la spital în mai puţin de o oră... Ştii frecvenţa de undă a spitalului?

- Frecvenţa de urgenţă. O să te dirijeze ei.

- Bine. încearcă să rămâi conştient ca să mă ajuţi să păstrez legătura cu ei... De acord, şerifule? Trebuie să facem echipă amândoi. Rămâi treaz.

- De acord, răspunse resemnat Andrew. Spune-le băieţilor să stea

cu ochii în patru pe camionul-cisternă. Ceilalţi ar putea să revină. Dar atrage-le atenţia să nu se atingă de nimic!

- Nu-ţi face probleme, Andrew, îl asigură Hank. Grăbeşte-te şi întoarce-te printre noi ca să primeşti onorurile cuvenite.

- Fii prudent, Dan! îi spuse Jo, îmbrăţişându-l în fugă.

- Nu-ţi face griji pentru mine. încuie-te bine în casă în noaptea asta. Oamenii tăi ar putea dormi acolo ca să nu rămâi singură.

- Tu să nu-ţi faci griji pentru mine. Totul o să fie în regulă.

Timpul îi presa. Fiecare secundă conta. Dan o mai sărută o dată pe Jo şi urcă în aparat. închise uşa şi puse motorul în funcţiune, în timp ce echipa de la fermă se îndepărta.

Câteva secunde mai târziu, se lansa într-o cursă contra- cronometru.

Jo privi luminile elicopterului pierzându-se în noapte.

îi împiedicase pe ticăloşii ăia să deverseze produsele chimice poluante pe pământurile ei, şi capturaseră camionul-cisternă, dar Andrew era scos din circulaţie şi vinovaţii o şterseseră. Meci nul.

în timp ce ea încăleca pe calul lui Andrew, nu se putea împiedica să se gândească la faptul că mingea nu se afla în terenul lor. Avea presimţirea sumbră că răufăcătorii vor reuşi să se facă scăpaţi, printr-un mijloc sau altul.

Doar caseta video, aflată la adăpost în oblâncul şeii, constituia o dovadă. Trebuia cu orice preţ să o păstreze în posesia ei. Dar asta o transformase în viitoarea ţintă a atacurilor acestor ticăloşi.

Capitolul 15

- Great Falls... Aici elicopterul Delta Foxtrot. Great Falls, răspunde-mi.

Dan închise microfonul şi aşteptă, încercând să desluşească un răspuns în hârâiturile din căşti. După câteva clipe, neobţinând nici un rezultat, alese o nouă frecvenţă şi încercă din nou.

-Geat Falls. Am nevoie să fiu dirijat de urgenţă spre spitalul general din Great Falls.

- Punctul de control din Great Falls, răspunse în sfârşit o voce. Vă aud foarte prost. Mai încercaţi o dată, vă rog.

Dan îl privi pe şerif care dârdâia sub pătură.

- Stai liniştit, îi strigă Dan. Ajungem!

Şeriful zâmbi slab.

Dan reglă microfonul.

- Postul de control din Great Falls, repetă el, aici Delta Foxtrot. Transport un rănit. Indicaţi-mi drumul spre spital.

- Am recepţionat, Delta Foxtrot, răspunse controlorul aerian. Care este ruta actuală?

- Apreciez că mai am vreo treizeci de minute de zbor.

- Păstraţi-vă traiectoria. Transmitem mesajul dumneavoastră spitalului. Puteţi să ne precizaţi starea rănitului?

-A primit un glonţ de calibru mare direct în abdomen. Este conştient. Glonţul nu a ieşit afară.

- Am primit mesajul, Delta Foxtrot. O să transmitem totul şi rămânem în legătură. Continuaţi zborul.

- Am înţeles şi închid.

Dan îşi verifică traiectoria cu ajutorul compasului electronic, coborî ochelarii cu vederea în infraroşu pentru a verifica topografia terenului şi îi ridică apoi pentru a-l privi pe Andrew.

- Mai avem mai puţin de o jumătate de oră de zbor, şerifule... îl anunţă el.

Andrew articulă un răspuns pe care Dan nu-l auzi din cauza zgomotului făcut de motor.

- îmi pare rău, şerifule, dar nu te aud. Dar nu striga! Continuă să vorbeşti ca să rămâi treaz. Ne-am înţeles?

Andrew fu de acord în principiu, dar pleoapele i se închideau de la

sine. Le redeschise imediat, scutură din cap şi începu să vorbească.

- Nu-ţi face griji, îl încurajă Dan. Vorbeşte, rămâi treaz şi totul va fi în regulă. O să încerc să evit munţii.

Andrew clătină din cap.

Dan zbura la vreo şaizeci de metri deasupra pământului, urmând relieful terenului care devenea din ce în ce mai accidentat în apropierea Munţilor Stâncoşi. Survola vârfurile de la Nordul lanţului muntos, mai înalt decât cele care înconjurau ferma.

Pilotul zbura la altitudine joasă, ca să evite orice întâlnire nedorită cu traficul aerian regulat. Risca desigur să intre în coliziune cu păsările nopţii, dar era de preferat decât să se afle faţă în faţă cu un Boeing 707.

Regreta acum că fusese atât de zgârcit, încât la cumpărarea elicopterului nu plătise suplimentul cerut pentru radarul original. Dar pe atunci dorise să-şi economisească banii şi să nu-şi îngreuneze prea mult aparatul în timpul zborului. Cum ar fi putut să-şi imagineze pe atunci că va fi nevoit să transporte un rănit la spital, în plină noapte?

Dan observă că şeriful închisese ochii, dar din locul în care se afla nu putea să-l scuture puţin ca să-l trezească. Totuşi, trebuia să-l ţină treaz pe rănit. în lipsă de altceva mai bun, putea să-l zguduie puţin cu elicopterul. Basculă putenic înainte şi înapoi, reuşind astfel să-l scoată pe şerif din toropeala lui.

- Nu adormi! strigă Dan la el, reluându-şi zborul normal. Mai ţine-ţi ochii deschişi douăzeci de minute. De acord?

Andrew îi răspunse clipind din ochi. Era robust, dar destul de robust pentru a rezista până la capăt? Era esenţial să rămână conştient până când va primi primele îngrijiri medicale. Dacă adormea, risca să nu se mai trezească niciodată. Pierduse foarte mult sânge...

Dan nu mai ştia ce să facă. Mai repede de atât nu putea zbura. Nu-i mai rămăsese decât să se roage.

*

* *

- Jo Tates pe fir. Gaelle, mă auzi?

Jo călărea la pas spre fermă, în compania lui Hank şi David. îi lăsaseră pe Bill şi Jay de gardă în faţa camionului-cisternă pentru restul nopţii. Jo păstrase pe retină această imagine neobişnuită a celor doi oameni ai ei aşezaţi pe jos, pe o colină din Montana în plină noapte,

privind ecranul destul de neclar al unui mic televizor portabil.

După ce se tot gândise şi răzgândise , Jo se hotărâse în cele din urmă că e preferabil să-l informeze pe agentul FBI decât să aştepte ca tipii de pe camionul-cisternă să aibă timp să ajungă prea departe, aşa că luase în mână microfonul de la radioul portabil.

- Răspunde, Gaelle, repetă Jo la aparat.

- Salut, Jo, răspunse în fine tânăra femeie. Ce te face să fii în picioare la o asemenea oră?

- E o poveste lungă! Poţi să-l contactezi pe agentul Harden?

- Presupun că da... De ce?

- Nu pot să-ţi spun prea multe prin radio, Gaelle. Andrew e rănit.

Jo îşi regreta deja apelul, fiindcă începuse să-şi dea seama că orice început de explicaţie necesita o continuare, şi chiar mai mult încă.

- Scapă el, nici o grijă, se grăbi ea să adauge. Dan îl transportă chiar acum la spitalul din Great Falls. Am nişte dovezi pentru agentul Harden.

- Dar ce legătură au toate astea cu Andrew? o întrebă imediat Gaelle, vizibil alarmată. Jo, spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea asta!

- Nu cunosc toate detaliile, evită Jo cu dibăcie întrebarea, dar Andrew mi-a cerut să iau legătura cât mai repede posibil cu agentul Harden. Poţi tu să faci asta?

- Da. Eşti acasă?

- O să ajung în curând. Sunt pe drum.

în timp ce punea microfonul la locul lui pe transmiţătorul radio, Jo nu se putu împiedica să se gândească o dată că făcuse o greşeală luând legătura cu Gaelle.

*

* *

Gaelle stătu o clipă privind radioul fără să poată schiţa nici cel mai mic gest spre telefon. Glen sosi chiar în momentul în care ea se hotărâse să formeze numărul agentului Harden, dar imediat ce-l văzu, puse receptorul jos fără să vorbească.

- N-ai somn? îl întrebă ea. Dar ce aveţi cu toţii în noaptea asta?

- Ce vrei să zici? bombăni el aşezându-se în faţa ei.

- Jo Tates tocmai a luat legătura cu mine. Ştii cumva dacă şeriful prevăzuse vreo acţiune în seara asta?

- Nu l-am mai văzut de când i-a lăsat s-o şteargă pe derbedeii lui Jo. Are o concepţie foarte originală asupra legii în acest moment, aşa că nu mă mai obosesc să ghicesc ce pun la cale... Ce voia Jo?

-Mi-a spus ceva despre Andrew... că e rănit. Dar nu mi-a dat amănunte şi asta mă nelinişteşte.

- Dacă era ceva serios, ţi-ar fi spus, nu-i aşa? replică Glen, privind-o dintr-o dată cu multă atenţie. Unde este Andrew?

-Dan Fitzpatrick îl transportă cu elicopterul la spitalul din Great Falls. Jo Tates vrea să-l trezesc din nou din somn pe agentul Harden ca să ia legătura de urgenţă cu ea. A vorbit ceva despre nişte dovezi, dar n-am prea înţeles bine despre ce e vorba. După părerea mea, dacă Andrew ar fi prevăzut vreo intervenţie pentru seara asta, ne-ar fi prevenit. Nu-mi place deloc chestia asta.

-Nişte dovezi? repetă Glen cu un aer gânditor. Dovezi despre ce anume...? Oricum, eu cred că Harden nu e în oraş în noaptea asta. Şi poate chiar e la curent cu toată afacerea . Dacă e adevărat, e încă o lovitură.

-FBI! Banda asta de înfumuraţi n-au vrut să ne spună şi nouă, asta-i tot!

Glen se ridică de pe scaun.

- Nu te duce la fermă, Glen! îl preveni Gaelle. Aminteşte-ţi ce ne-a spus şeriful în privinţa echipei de la Bar T.

- Da, îmi amintesc, declară el în timp ce ieşea. Şi n-am nici un chef să mă duc să discut cu banda aia de turbaţi.

* * *

- Nu are rost să ne facem griji! protestă Jo. Probabil că la ora asta au ajuns deja în Canada.

- Poate, admise Hank, dar prefer să fac turul casei. Ştiu că tu eşti patroana, dar cred că o să uit chestia asta pentru câteva clipe.

Acestea fiind spuse, şeful de echipă şi David începură să inspecteze fiecare încăpere pentru a se asigura că nu s-a ascuns nimeni în casă şi că toate ferestrele sunt bine închise. După ce făcură asta, se mai destinseră puţin şi admiseră că există puţine şanse ca răufăcătorii să fi venit după scurta lor încăierare.

Hank îşi alese totuşi sediul pe pragul casei pentru restul nopţii şi îi ordonă lui David să se instaleze pe canapeaua din salon.

Jo le reproşă încăpăţânarea, dar trebuia să recunoască faptul că aveau dreptate să nu cedeze în faţa protestelor ei.

încerca acum să-şi găsească somnul, cu preţioasa casetă video pusă la îndemână pe noptieră. Mâine, după o noapte bună de odihnă, vor râde toţi de precauţiile astea. Dar acum se simţea mai în largul ei ştiindu-i atât de aproape.

Exista totuşi un lucru împotriva căruia fidelii ei „locotenenţi” nu o puteau proteja. Era teama care-i strângea inima ca într-o gheară când se gândea la Dan şi Andrew.

Având deplină încredere în priceperea lui Dan, Jo nu se simţea îngrijorată în privinţa zborului. în schimb, se temea că, în grabă, Dan subestimase cantitatea de carburant necesară unui asemenea drum. Şi imaginile elicopterului prăbuşindu-se din înaltul cerului nu o lăsa să închidă ochii, deşi era moartă de oboseală.

Se mai gândea şi la Andrew pe care-l cunoştea de-o viaţă. îi revedea zâmbetul resemnat şi pata de sânge care se lăţea pe cămaşă. Drumul era lung până la spital. Dacă ajungeau prea târziu?

La urma urmei, era vina ei că şeriful le dăduse mână liberă în afacerea asta. Ar fi trebuit să spună totul agenţilor FBI de la bun început şi ei ar fi acţionat în consecinţă. Dar se încăpăţânase să urmeze drumul care-i convenea mai mult, acela al independenţei pe care o preţuia mai mult decât orice. Poate chiar în defavoarea adevărului.

în orice caz, bine făcuse că o pusese adineaori pe Gaelle să-l anunţe pe agentul Harden. Când îi va explica totul, el va emite un mandat pentru confiscarea camionului-cisternă şi-i va da în urmărire pe răufăcători. Acum, fiindcă deţineau o dovadă concretă a ceea ce făcuseră şi se mai pregăteau încă să facă, şi confirmarea oficială a evenimentelor, sfârşitul anchetei părea să se apropie. FBI va ridica interdicţia de vânzare a vitelor ei şi ea va fi liberă să-şi petreacă restul vieţii alături de Daniel Fitzpatrick, bărbatul pe care şi-l dorise întotdeauna, era acum sigură de asta.

Doamna Daniel Fitzpatrick... Nu, Jo Tates Fitzpatrick. Sau pur şi simplu Jo Tates? Nu se putea hotărî.

Nehotărârea ei o făcu să surâdă. Bineînţeles că, dacă se căsătoreau, îşi va păstra numele de Tates. Mai rămânea să vadă şi cum. Nu avea nimic împotriva numelui de Fitzpatrick, dar nu va renunţa niciodată la numele de

Tates gravat deasupra porticului de la intrare.

îl iubea pe Daniel şi voia să-şi trăiască întreaga viaţă alături de el, dar nu era sigură că voia să schimbe numele fermei.

Dan va înţelege asta. La urma urmei, era texan.

Texan... Nu şi-ar fi imaginat vreodată că bărbatul visurilor ei va fi „din import”. Surâse din nou gândindu-se că fusese disperată că nu întâlneşte marea dragoste a vieţii ei.

Dar acum îl găsise, sau mai bine zis, Dan o găsise pe ea.

Să viseze la dragoste era un lux şi o plăcere totodată. Gândul la Dan nu-i dădea pace, nelăsând-o să doarmă. în urechi îi răsună râsul lui vesel. Putea aproape să-i simtă căldura pielii, şi imaginile acelei seri minunate când făcuseră duş împreună începură să-i defileze prin faţa ochilor. Dorinţele ei purtau acum un nume, un trup şi un chip; se simţea încercată de setea senzuală a unei femei ale cărei aşteptări vor fi în curând împlinite.

Nu va trece mult şi va cunoaşte fericirea de a-l avea din nou în patul ei.

Somnul o purtă în curând departe de umbrele care se furişau la lumina lunii în curtea ei.

* * *

Hank se mişcă în patul lui improvizat. Se hotărâse să stea de veghe în sacul de dormit, întins pe leagănul de lemn, dispreţuind locurile mai confortabile din casă. Oricum, mâna îl durea destul de rău - degetul mic i se umflase de aproape plesnea pielea de pe el - aşa că era sigur că nu va închide toată noaptea un ochi.

îl plasase pe David în interior, în a doua linie de apărare, în spatele uşii încuiate cu cheia. Tânărul cowboy avea somnul mult mai adânc decât el şi nu i-ar fi fost prea de folos afară. Şi pe urmă, nu era decât un puşti şi Hank nu ţinea deloc să-l expună în mod inutil.

în ciuda durerii sâcâitoare, Hank adormi repede, cu picioarele pe un braţ al leagănului, cu capul pe celălalt braţ şi cu mâinile încrucişate pe piept. Mişcările cailor din grajd îl făceau să tresară din când în când în somn, dovadă că rămăsese totuşi în alertă, chiar adormit fiind.

N-ar fi putut spune precis ce îl trezise, dar deschise brusc ochii şi trase cu urechea. Nimic. Totuşi, ceva îl deranjase din somn, un zgomot care nu provenea din grajdul cailor.

Urmă un declic în zona verandei. Deci asta era!

Cu o mişcare uşoară, fără să facă nici un zgomot, Hank părăsi leagănul. Strânse din dinţi când o durere fulgerătoare, plecând de la deget, îi străbătu braţul. Luă puşca pe care o sprijinise de zidul casei şi străbătu tiptil terasa.

Când ajunse în cealaltă parte, încărcă arma şi aruncă o privire după colţul casei. Nimic nu mişca. Nici un zgomot nu se făcea auzit.

Aşteptă o clipă înainte să se dea înapoi, dar auzi prea târziu podeaua scârţâind în spatele lui. O bâtă îl lovi în moalele capului în momentul când se întorcea, înainte să fi putut vedea agresorul.

Hank se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

Bărbatul cu părul roşcat, încălţat doar în şosete, zâmbi şi se apropie de uşă. încercă să o deschidă, dar clanţa nu se mişcă, semn că era încuiată cu cheia pe dinăuntru. îi făcu semn complicelui său să vină.

Ken Zane se apropie, ţinând cizmele roşcovanului în mână. I le întinse, înainte de a îngenunchea în faţa uşii, unde începu să meşterească ceva cu şperaclul.

O clipă mai târziu, uşa cedă şi intrară în casă calmi şi siguri pe ei.

David se trezi imediat şi se mişcă, trădându-şi prezenţa în semiîntunericul din încăpere. Cei doi bărbaţi se „ocupară” şi de el şi, o dată treaba terminată, îl culcară la loc pe canapea.

- Linişte acum, şopti Ken Zane. Trebuie să aflăm unde e camera ei.

în spatele uşii închise, Jo tresări uşor din cauza zgomotelor uşoare care ajungeau până la ea, prea uşoare însă pentru a o smulge din visele ei de dragoste.

* * *

- Trezeşte-te, Andrew! strigă Dan, aplecat asupra şerifului. Sus! Am ajuns!

- Daţi-vă la o parte, vă rog, îi spuse un brancardier. Ne ocupăm noi de el.

Dan îi dădu ascultare şi lăsă personalul medical să urce la bordul elicopterului. îl scoaseră pe Andrew şi îl instalară pe o targă cât ai clipi din ochi.

După câteva secunde, Dan rămăsese singur lângă elicopter.

- N-am mai văzut o asemenea “pasăre” din Vietnam, rosti o voce de femeie în spatele lui.

Dan tresări.

- Poftim?

O doctoriţă mai în vârstă se apropie de el surâzând.

- M-aţi speriat, îi mărturisi el.
- Nu e grav. Pari obosit, băiatul meu. Vino cu mine, fiindcă am câteva întrebări să-ţi pun şi pe urmă o să-ţi găsesc un colţişor unde să poţi trage un pui de somn.
- Un lucru destul de tentant, răspunse el urmând-o. Să ştiţi că transportul răniţilor nu e specialitatea mea.
- Bine că l-ai adus în viaţă. Nu te-ai descurcat prea rău.

Dan se gândi să-i telefoneze lui Jo ca să-i spună că a ajuns fără probleme, dar după ce completă formularele necesare pentru internarea lui Andrew şi află noutăţi despre starea lui, i se păru prea târziu ca s-o deranjeze. Oricum nu prea avea multe lucruri noi să-i comunice, iar Jo avea nevoie să doarmă.

Mâine o să aibă tot timpul să vorbească.

* * *

Jo se trezi tresărind la zgomotul unei uşi care se închidea încetişor. Uşa de la camera vecină cu a ei.

Un zgomot foarte uşor, dar diferit de sunetele familiare ale casei.

Când auzi pe cineva mergând tiptil pe culoar, nu mai ezită.

îşi trase la iuţeală blugii şi tricoul pe ea, în timp ce, cu vârful degetelor de la picioare, îşi căută cizmele pe întuneric.

S-ar fi putut să fie Hank care-şi făcea rondul, dar dacă nu era vorba nici de el nici de David, era mai bine să nu deschidă uşa camerei.

Găsi în sfârşit cizmele şi le luă în mână împreună cu caseta video în timp ce se îndrepta spre fereastră. înainte să fi putut ajunge la ea, uşa se dădu de perete şi o siluetă întunecată apăru în cadrul ei.

Fascicolul unei lanterne se plimbă prin cameră, oprindu-se întâi asupra patului răvăşit, apoi asupra comodei şi a peretelui, înainte de a ajunge la ea.

Jo aruncă cu toată puterea cizmele în capul necunoscutului.

Acesta scoase un geamăt de durere, lăsă în jos lanterna, dar complicele lui se repezi la ea, o luă în braţe şi o aruncă pe pat.

- Ia te uită, şopti el. Ce avem noi aici?

îi răsuci braţul la spate şi îi smulse caseta din mână.

Jo nu recunoscu vocea acestui bărbat, dar o identifică imediat pe a celuilalt.

- O casetă video? spuse Ken Zane. Deci ăsta era motivul manevrelor pe care le făcea elicopterul? O recunoaştere aeriană?

- Du-te dracului, Zane! N-o să scapi tu aşa uşor din toată afacerea asta!

- Oh, ba da! O să scap, îi replică el, băgând-o cu nasul în pernă. Eşti în puterea noastră şi nu-ţi dăm drumul.

Jo se zbătea, dar singură împotriva a doi bărbaţi nu avea nici o şansă.

îşi epuiză în curând puterile zbătându-se şi încercând să se lupte cu ei, încât după două minute se simţi la fel de moale şi lipsită de apărare ca o păpuşă de cârpă.

Zane îi dădu drumul.

-Acum că te-ai calmat, o să faci o mică excursie în compania noastră.

Jo avu sentimentul penibil că este învinsă, umilită dar nu mai avea putere să le reziste. Şi nu voia să-şi pună viaţa în pericol doar ca să apere o casetă video.

Brusc, o acoperiră cu o parte a cearşafului şi o făcură pachet.

Unul din bărbaţi o ridică.

Jo se zbătu ca să mai lărgească puţin strânsoarea cearşafului, fiindcă nu mai putea să respire.

O duseră astfel afară. Un cal necheză în chip de răspuns la strigătele ei înăbuşite.

După două minute, totul recăzuse din nou în tăcere.

Capitolul 16

Dan se aşeză pe canapeaua din sala de aşteptare, pe care îşi petrecuse noaptea. Apoi se ridică încet în picioare. Se simţea foarte obosit, dar dacă mai stătea o clipă în plus ghemuit pe ea, risca să nu mai poată merge.

Doctorul îi oferise un pat liber, dar Dan refuzase, gândindu-se că e mai bine să nu se instaleze atât de confortabil, ca să nu doarmă prea mult.

Se întinse cu plăcere şi îşi trecu degetele prin păr în chip de pieptene. Apoi plecă în căutarea unui grup sanitar, frecându-şi cu dosul palmei barba nerasă. Găsi o baie, se spălă repede pe faţă cu apă rece şi se simţi mai înviorat.

După aceea se îndreptă spre camera de gardă şi ceru veşti despre şerif.

- Doarme, îi răspunse o asistentă. Operaţia a reuşit, dar rămâne un timp aici.
- Ce să înţeleg din asta?
- Că se va însănătoşi, dar că trebuie să-l mai ţinem sub observaţie.
- Aveţi idee cam pe la ce oră o să se trezească?
- Nu vă pot da ora precisă, dar mă îndoiesc că se va trezi înainte de prânz.
- Foarte bine. Vă mulţumesc.

Dan plecă în căutarea unui telefon şi sună la fermă. Nu mai era prea de folos aici, dar poate că Jo voia totuşi ca el să rămână, pentru a avea veşti despre starea lui Andrew.

Telefonul sună de şase ori înainte ca cineva să-i răspundă.

- Da?
- Hank? Sunt eu, Dan. Jo nu e cumva prin apropiere? Aş dori să-i vorbesc.

- Oh, nu! Ea... răspunse Hank cu o voce şovăitoare. Ascultă, întoarce-te aici cât mai repede cu putinţă, helico-boy. Jo a dispărut.

- Cum?! Ce naiba, Hank, ce tot spui acolo?
- Nu mai urla aşa. Capul meu e şi aşa gata să explodeze. Fă ce ţi-am spus, fără să mai comentezi!
- De acord, sosesc, promise Dan, înainte să adauge: Andrew o să scape.

Apoi se întoarse la camera de gardă pentru a lăsa un mesaj în atenţia şerifului.

- Spuneţi-i că a trebuit să mă întorc la fermă şi o să-i anunţ eu familia. Să nu-şi facă griji pentru nimic!

Şi ieşi fugind din spital.

Trebuia în primul rând să-şi umple rezervorul, înainte de a se îndrepta cu toată viteza spre fermă.

* * *

-Să mai adăugaţi şi o răpire la toate acuzaţiile care există deja împotriva voastră, ţipă Jo, nu e deloc înţelept! Vă agravaţi situaţia.

Stătea întinsă pe jos, acolo unde o aruncaseră cei ce o răpiseră, tot înfăşurată în cearşaf şi incapabilă să facă vreo mişcare. Puţina lumină care se filtra prin pânza subţire îi indica faptul că se făcuse deja dimineaţă. Din poziţia în care era nu-i putea vedea pe cei doi bărbaţi, dar putea să le audă zgomotul paşilor pe podea. Era atât de cald, încât Jo simţea deja că se coace înfăşurată aşa ca o mumie. Puţinul aer pe care îl putea respira devenise înăbuşitor.

- Cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face, spuse ea cu o voce pe care şi-o dorea calmă, este s-o ştergeţi cât mai aveţi timp. Fiindcă o să înfundaţi puşcăria.

- Inchide-i pliscul! mormăi bărbatul pe care Jo nu-l recunoscuse.

- Nu, ripostă Zane fără să ridice vocea, tu trebuie să taci. Şi pune-ţi la loc revolverul.

- Dar nu-i mai tace gura... începu celălalt înainte de a se întrerupe, puţin speriat. Ce naiba, Zane, ai înnebunit?

- Ţi-am zis să-ţi pui arma la loc şi să stai naibii liniştit. Doar n-o să fugă de sub nasul nostru, nu?

Jo auzi nişte paşi apropiindu-se de ea. Apoi, o mână se aşeză pe umărul ei şi netezi cu încetinitorul cearşaful întins pe sânii ei.

- Deci, crezi că o să ni se înfunde? o întrebă Zane. Eu personal cred că, dimpotrivă, suntem pe cale să scăpăm de necazuri.

- Dacă o să cooperaţi când veţi fi prinşi, s-ar putea...

- Dar vom fi? Asta este întrebarea.

- Dacă mai rămâneţi pe aici, da, nu se lăsă Jo.

-Trebuie mai întâi să aflăm cum se simte şeriful, spuse Zane râzând. Dacă moare, o să ne ocupăm de tine.

- Şi dacă trăieşte?

- în acest caz, ar fi inutil să te omorâm. Logic, nu?

- Oamenii mei de la fermă sunt la curent cu aranjamentele voastre, ripostă Jo.

- Dar nu sunt credibili ca martori, obiectă el. N-o să ne fie deloc greu să-i facem să pară nişte mincinoşi dacă încearcă să ne acuze. Dacă şeriful scapă, bineînţeles că nu ne mai rămâne decât să ne luăm tălpăşiţa.

- Nu rămâi aici?

-Tipii care m-au angajat au drepturi asupra pământurilor lui Pettigrew. Doar nu crezi că sunt atât de ţicniţi încât să renunţe la asemenea terenuri? Prefer să dispar, dacă trebuie, pentru a nu risca o asemenea investiţie.

- Deci l-aţi suprimat pe Pettigrew pentru ferma lui?

-Nu direct, îi explică Zane. Pettigrew a avut o tresărire de conştiinţă... Cred că a fost chiar singura pe care a avut-o vreodată.

Jo tăcu. Efortul pe care trebuia să-l facă pentru a vorbi şi a respira totodată prin cearşaf era prea mare şi trebuia să-şi păstreze puterile.

Mărturisirile lui Zane o lămureau asupra unor puncte. Când Pettigrew cumpărase prea multe vite, acum câţiva ani, toată lumea crezuse că reuşise să redreseze situaţia economică a fermei, datorită unei administrări mai eficiente.

De fapt însă, Pettigrew împrumutase bani de la escrocii ăştia, în schimbul promisiunii că vor putea folosi pământul lui pentru deversarea deşeurilor toxice. Când îşi dăduse seama de tot ceea ce implica promisiunea lui, fusese fără îndoială cuprins de unul din faimoasele lui accese de furie şi îşi ameninţase creditorii. Din nefericire, ameninţările lui se loviseră de nişte oameni care foloseau armele şi nu avocaţii pentru a-şi rezolva diferendele. Lui Jo aproape că începuse să-i pară rău pentru el.

- Și vitele? întrebă ea.

-Asta l-a scos din fire pe Pettigrew. Vacile au păscut din iarba contaminată. Le-am mânat apoi pe pământurile fermei Tates, dar bătrânul a înţeles ce le-a omorât, după ce aţi vorbit la telefon.

- Și vitele mele?

-Le-am dat noi iarbă contaminată... Nu puteam să îndreptăm bănuielile asupra ta, fără ca vacile tale să aibă şi ele de suferit.

- Eşti un ticălos, Zane! se enervă Jo. O plâng pe biata Mary.

- Mary e o fraieră, rânji el. Are cârlig pentru bruta aia de Hank şi

s-a agăţat de gâtul meu când a văzut că el nu mişcă un deget ca s-o păstreze.

După asta, Zane se îndepărtă. Jo îl auzi întreţinându-se pe şoptite cu complicele său, înainte de a reveni la ea.

- O să ieşim o clipă, îi comunică el. Nu-ţi face griji pentru noi că ne întoarcem, continuă batjocoritor. Iţi atrag atenţia că te-am şi legat, aşa că nu are rost să te oboseşti încercând să scapi.

- Descoperă-mi măcar faţa, îl rugă ea. Abia mai pot să respir.

- E destul şi atât. Mă întorc imediat.

Jo îi auzi traversând încăperea şi, puţin după aceea, înregistră zgomotul făcut de un motor. Maşina se depărtase şi se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ciripitul păsărilor.

O păzea oare cineva? Singurul mijloc de a afla era să încerce să se elibereze.

Jo se luptă să se degajeze, dar înţelese repede că nu avea nici o şansă să reuşească. Ultima ei speranţă rămăsese Dan.

Stând în scaunul lui, tânărul pilot privea terenul defilând în viteză sub elicopter. Degeaba însă... Dan avea impresia că nu zboară destul de repede. Pentru că, şi mai mult decât noaptea trecută, urgenţa situaţiei pretindea să fie ultrarapid.

„Dacă-i găsesc, îi jupoi de vii, gândi el ca să-şi facă curaj. E simplu. N-o să las pe nimeni să se atingă de vreun fir de păr din capul lui Jo. Pe absolut nimeni... ”

Dan înţelegea acum motivele care-i împinseseră pe Hank şi Andrew să-i spună ceea ce-i spuseseră. Jo era cinstită, curajoasă, frumoasă şi, în plus, avea şi simţul umorului... Era aproape prea perfectă ca să fie reală. Şi era greu să nu te ataşezi de ea.

Se simţea măgulit că ea îl alesese pe el dintre toţi care-şi încercaseră şansa pe lângă ea. Era ca şi cum cineva de acolo de sus îl iubea. Şi totuşi nu pricepea ce găsise ea în plus la el faţă de Andrew, de exemplu.

Şi acum risca s-o piardă din cauza unui imbecil incapabil să accepte ideea că a ratat! Iar dacă individul ăsta căuta ceartă cu lumânarea, putea fi sigur că nu el, Dan, o să-l dezamăgească.

De câteva ori, în timpul drumului, ridicase microfonul ca să ia legătura cu ferma, dar îl puse imediat la loc. Oricât de curios ar fi fost să cunoască ultimele evenimente, dorea şi mai mult încă să sosească pe

neaşteptate. Montana ascundea prea multe urechi indiscrete în ultimul timp.

Nu-i mai rămânea decât să admire vârfurile munţilor şi păşunile, dar fără nici un chef, din cauza stării de alertă în care se afla. Trebuia să se gândească la situaţie în general, însă mintea lui era acaparată de Jo. Trebuia să se grăbească să pună la punct un plan de acţiune, dar pentru moment nu avea nici o idee în acest sens.

* * *

- Bună! E cineva pe aici?

Jo se rostogoli pe o parte, apoi pe cealaltă şi continuă aşa până se îndepărtă de perete. Fu aproape imediat frânată în elanul ei, de piciorul unei mese sau al unui scaun.

- Haide, răspunde-mi, spuse ea furioasă. Ai putea măcar să mă laşi să folosesc toaleta. Chiar că eşti fără inimă.

După câteva clipe auzi nişte paşi apropiindu-se. Urmă apoi un uşor declic şi simţi că cineva trăgea de cearşaful care o ţinea prizonieră.

- Cine e? întrebă ea.

în loc de răspuns, necunoscutul o împinse şi o eliberă din ceaşaf făcând-o să se rostogolească până la perete.

Atmosfera din încăpere i se păru de o prospeţime extraordinară, comparată cu aerul pe care-l respirase de atâtea ore. Rămase întinsă o clipă, savurând aerul care-i usca pielea umezită de transpiraţie.

Apoi se întoarse pe spate, se aşeză cu greutate şi descoperi astfel chipul binefăcătorului ei.

- Ei, e în regulă? o întrebă Glen care-şi băga cuţitul în teacă. Poţi să mergi?

- Presupun că da, îi răspunse Jo. De ce te-ai băgat în toată chestia asta, Glen?

- Eu? exclamă el, vizibil descumpănit. Ce naiba, Jo, drept cine mă iei?

- Ken Zane e amicul tău, nu-i aşa? M-am gândit pur şi simplu că eşti în combinaţie cu el.

- N-ai prea multă consideraţie pentru mine, nu? remarcă Glen cu amărăciune. Nu înseamnă că, dacă-mi place să glumesc cu un tip, mă asociez cu el la rele.

- Nu, evident... eu... iartă-mă.
- E în regulă, Jo. Acum să ne grăbim să scăpăm de ei.
- Dar cum de ţi-a dat prin cap să mă cauţi tocmai aici?
- O intuiţie, declară adjunctul. Agentul Harden nu mai era în oraş când ai telefonat azi-noapte ca să fie anunţat. Aşa că mi-am pus mintea la contribuţie şi nu m-am descurcat tocmai rău, nu-i aşa, fiindcă am aterizat aici. Acum am face mai bine să ne grăbim. Doamne!
- Ce?
- Vine cineva.

*
* *

în ciuda grabei lui de a ajunge la fermă, Dan făcu un ocol destul de mare spre Nord pentru a evita să fie văzut. Prefera ca Hank să-l informeze despre ultimele evenimente, înainte ca vestea despre întoarcerea lui să ajungă la urechile cui nu trebuia.

Cum acest traseu îl obliga să survoleze parcelele din Nordul proprietăţii lui Pettigrew, urcă la trei sute de metri pentru a trece neobservat.^ în pofida acestei înălţimi, zări un vehicul care se îndrepta spre Nord. în acest loc pustiu nu se putea duce decât la magazia unde el şi Jo văzuseră garat camionul-cisternă.

Locul ideal pentru a sechestra pe cineva...

Dan fu tentat să coboare imediat în picaj spre cabană, dar se răzgândi, conştient că, dacă Jo era acolo, nu o va putea elibera fără ajutor. Când se gândea că era poate atât de aproape de el. îi displăcea ideea că-şi continuă drumul fără să se oprească să arunce o privire pe acolo.

Totuşi, în timp ce survola cirezile lui Pettigrew, un plan de acţiune începu să se înfiripe în mintea pilotului.

Descrise o amplă buclă spre Est şi o alta spre Sud, înainte de a zări ferma Bar T. Străbătu rapid distanţa scurtă care-l despărţea de clădiri, unde părea să domnească o mare agitaţie, şi ateriză în spatele dormitoarelor, în apropierea rezervorului de carburant. Sări pe pământ şi se apropie în fugă de Hank şi agentul Harden.

- Ce s-a întâmplat? îi întrebă el cu răsuflarea tăiată. Jo?
- E numai vina mea! oftă Hank.

Şeful de echipă abia putea fi recunoscut în spatele bandajului care-i acoperea o mare parte a feţei. Carnea umflată şi vânătă care depăşea

pansamentul indica violenţa extraordinară a loviturii. Cea mai mică mişcare părea că-l face să sufere.

- M-am gândit că ar fi mai bine ca eu să rămân afară, îi explică el, iar David înăuntru. Ar fi trebuit să stăm amândoi afară. Am făcut o greşeală prostească.
- Dar cum s-a întâmplat? insistă Dan.
- I-au luat prin surprindere, îi explică agentul Harden. Nu ştiu exact despre cine e vorba şi nici câţi erau, dar Jo Tates a dispărut împreună cu caseta video despre care mi-a vorbit Hank. După părerea medicului, rănile ar putea proveni de la loviturile date cu bastonul unui poliţist.
- Glen Wright, spuse imediat Dan.
- Asta e şi părerea mea, îl susţinu Hank.
- Pe la ce oră au venit?
- Nu ştim.
- Azi-noapte, spuse agentul Harden, Jo a telefonat la biroul şerifului şi a cerut să fiu sculat din somn ca să iau legătura cu ea.
- Şi în loc de asta, el şi-a trezit complicii.
- Nu înţeleg totuşi modul lor de a acţiona, continuă agentul. Ce rezolvă răpind-o? Nu fac decât să-şi agraveze situaţia. Am chemat o echipă de specialişti. Vom fi gata să intervenim imediat ce o să le descoperim bârlogul.
- Am o idee în privinţa asta, declară Dan. Cred că Jo se află sechestrată în magazia aflată în partea dinspre Nord a pământurilor lui Pettigrew. Acolo am descoperit camionul-cisternă zilele trecute. Şi am văzut adineaori o maşină îndreptându-se într-acolo.
- Am putea înconjura clădirea în mai puţin de o oră, interveni imediat Hank.

-Nu cred că trebuie să luăm ostateci, când se poate evita o asemenea situaţie. Am o idee mai bună.

- Nu pot să autorizez o asemenea intervenţie fără personal calificat, Fitzpatrick, obiectă Harden. Nici nu poate fi vorba să riscăm inutil şi nejustificat.
- Nu există nici un risc. Am nevoie doar de un pilot de elicopter. Cred că aveţi unul printre oamenii dumneavoastră, nu-i aşa?
- Da, Grimes. De ce?
- Trebuie creată o diversiune. Dacă trebuie să mă duc s-o caut

singur, o să mă duc, dar mi-aţi uşura mult sarcina colaborând.

-N-o să vă las să vă puneţi în primejdie viaţa şi nici pe a domnişoarei Tates.

- Jay! strigă Dan zărindu-l pe tânărul cowboy traversând curtea. Te rog, poţi să faci tu plinul elicopterului? Mai am câteva chestii de pus la punct înainte de decolare.

- Imediat! răspunse Jay, luând-o la fugă spre elicopter.

- Nu puteţi să... începu Harden.

-Ba mă duc, îl întrerupse Dan. Mi-ar fi mai uşor cu ajutorul pilotului dumneavoastră, dar puţin îmi pasă, plec şi aşa.

- Foarte bine, cedă Harden. Grimes! Du-te cu nebunul ăsta şi să vedem care e planul lui.

- Mulţumesc, spuse Dan. Hank... poi să te urci pe cal?

- Dacă trebuie... răspunse şeful de echipă.

- Aş dori ca voi toţi să vă îndreptaţi spre cirezile lui Pettigrew cât mai repede posibil. Se află la circa opt kilometri la Vest de magazie. Pariez că băieţii care le conduc vor accepta să vă dea o mână de ajutor, când o să le explicaţi cum stau lucrurile. Vă dau o jumătate de oră ca să ajungeţi până acolo.

- Se face! Dar de ce?

- Am nevoie de voi ca să provocaţi o mică ambuscadă. De fapt, să dirijaţi cirezile spre acea magazie.

Zâmbetul care lumină chipul învineţit al lui Hank însemna că, pentru el, acţiunea merita chiar şi o durere zdravănă de cap.

* * *

- Trebuie să pleci de aici, îi spuse Glen lui Jo.

îşi scoase arma şi îşi verifică încărcătorul.

- Vor fi aici în câteva minute. Ce vrei să faci? îl întrebă ea.

- Datoria, îi răspunse el. Mă îndoiesc că se vor lăsa uşor, dar trebuie să încerc.

- Ai face mai bine să vii să te ascunzi împreună cu mine, îl sfătui ea. Nu face imprudenţe.

- Nu. Ascunde-te în spatele clădirii, Jo, departe de împuşcături. Şi mai ales, să nu-ţi dea prin cap să ieşi de acolo. Nu există nici un adăpost de jur-împrejur, pe o rază de câţiva kilometri. Grăbeşte-te, sosesc!

O împinse spre uşă şi ea alergă să se lipească de perete, în spatele clădirii.

Câteva clipe mai târziu, camioneta se opri în faţa micii construcţii, într-un scrâşnet de pneuri. Lui Jo nu-i veni deloc greu să audă discuţia care se desfăşura în magazie.

- Ce se întâmplă, Glen? ridică Zane tonul.
- Probabil că îţi închipui, replică Glen calm.
- Vrei să-mi citeşti drepturile?
- Le cunoşti deja. Mâinile sus! Şi taci odată!

Se auzi o împuşcătură.

Capitolul 17

- O să zburăm foarte sus şi o să ajungem prin Nord, îi explică Dan. O să sar departe de magazie.

Aplecat asupra hărţii împreună cu agenţii Grimes şi Harden, el puse degetul pe locul unde se afla magazia. îşi trăsese un hanorac vechi peste tricou şi îşi strecurase un nunsaku în unul din buzunarele laterale.

- E riscant, bombăni Harden. Mai ales că singura armă de apărare este o bucată de lemn.
- Aţi fost lovit vreodată cu o asemenea armă?

Dan scoase nunsaku-ul din buzunar. Format din două bastoane de stejar lungi de vreo treizeci de centimetri, legate între ele printr-un lanţ de oţel, nunsaku-ul era singura armă pe care Dan hotărâse s-o folosească în această ocazie.

Mânuit cu dibăcie, acesta devenea o armă de temut, cu o acţiune fulgerătoare. Dan nu pretindea că ştie s-o folosească perfect, dar destul de bine totuşi pentru a putea conta pe ea. Cel care încasase o lovitură de nunsaku n-o uita uşor. Văzuse el în Orient...

- Nu, mărturisi Harden, n-am fost niciodată lovit cu aşa ceva, dar ştiu că nu înlocuieşte un bătrân dar bun Magnum 44.
- Nunsaku-ul e totuşi destul de periculos pentru a fi interzis în mai multe ţări.

Ţinând unul din bastonaşe în mână, Dan îl făcu să se învârtească pe celălalt în faţa lui. Apoi lovi cu un gest precis masa, producând un şuier şi un zgomot puternic. Lemnul se fisură sub puterea impactului.

- E mai convingător decât o măciucă, reluă Dan, şi îţi permite să păstrezi o distanţă mai mare.
- Cu condiţia să reuşeşti totuşi să te apropii destul de mult ca să-l poţi folosi, replică Harden. Planul tău mi se pare destul de hazardat.
- Trebuie totuşi să fie de folos, se băgă în vorbă Grimes, cu nasul vârât în hartă. Vântul îi este favorabil pentru săritură. Dar distanţa de parcurs mi se pare destul de lungă. Eşti sigur că te vei putea încadra în timp?
- Reuşesc, nu vă faceţi griji pentru asta.

-Dacă am înţeles bine, reluă Harden, vrei să zbori până acolo agăţat de tălpile de aterizare ale elicopterului, ca să fii paraşutat în apropierea magaziei. N-o să îngheţi?

-Nu pot deschide uşa elicopterului şi să sar, din cauza presiunii aerului. Am legat o frânghie de una din tălpi, ca să mă pot agăţa de ea, şi voi fi echipat cu o paraşută.

- De ce să nu aterizăm pur şi simplă, în loc să sari cu paraşuta?

- Din cauza zgomotului. Dacă sar, mă pot apropia mult mai mult de ei, fără să le atrag atenţia.

Privirea agentului Harden trecu de mai multe ori de la Dan la hartă şi invers. în cele din urmă dădu din cap, ridicând din umeri.

- Bine, cedă el. Sunt de acord. Tu îţi rişti viaţa, nu eu. Echipa mea va ajunge la timp în spatele cirezilor. Dacă dai greş, o să intervenim.

După ce rosti aceste cuvinte, Harden părăsi dormitorul, lăsându-l pe tânărul Grimes în compania lui Dan.

- A trecut o mulţime de timp de când n-am mai condus un asemenea aparat. Eşti sigur că vrei să-mi laşi comenzile pe mână?

- Eşti singura mea şansă, Grimes, îi replică Dan cu un^ surâs încurajator. După ce o să aterizez, aşteaptă să ajung la magazii. în acel moment vreau să-ţi faci o apariţie zgomotoasă, coborând atât de jos încât să ştergi acoperişul cu tălpile elicopterului. M-ai înţeles, da?

- Am înţeles. Eşti sigur că nu vrei o armă?

- Absolut sigur... între noi fie vorba, trag foarte prost. Ei bine, cred că în momentul de faţă, oamenii mei au început să se „ocupe” de vitele lui Pettigrew. Aşa că am face mai bine să pornim, dacă nu vrem să ajungem prea târziu.

*
* *

Cu urechea lipită de peretele magaziei, Jo încerca să perceapă vreun sunet care să-i indice ce se petrecea în interior. Se temea de ce era mai rău.

O singură împuşcătură... şi apoi nimic. Dacă Glen îl pusese jos pe unul din cei doi bărbaţi şi încercase să-l intimideze pe celălalt, sau pur şi simplu trăsese doar ca să-i sperie, ar fi trebuit să audă voci şi tărăboi după focul de armă. în loc de asta, o tăcere de i se făcea groază.

Nimic, până la un zgomot uşor de paşi în spatele ei. O mână o înşfăcă de păr şi o lipi de perete. Zane îşi apropia mutra respingătoare de a ei şi o privi cu răceală în ochi.

- Ne plimbăm? îi şopti el.

- Speram să nu te mai văd niciodată, replică Jo.

- îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am fost mai rapid decât bietul Glen. Acum vino înăuntru!

O strânse de cot şi o împinse atât de tare încât Jo căzu în genunchi.

Zane rânji şi o împinse cu vârful cizmei, îndemnând-o să se grăbească. Complicele lui îl aştepta înăuntru, jucându-se cu un aer absent cu un breloc, în timp ce privea revolverul aşezat în faţa lui.

- Stai jos! îi porunci Zane.

Jo se aşeză în faţa roşcatului, ferindu-şi privirea. Abia atunci zări corpul lui Glen, cu faţa întoarsă la perete. încercă să-şi desprindă privirea de la el, fără să reuşească însă. Când se gândea că acum câteva clipe era încă în viaţă...

- Săracul Glen n-a reuşit să se descurce dintr-o dată cu doi bărbaţi adevăraţi, rânji Zane. Mai avea probabil caş la gură.

- Lepădătură!

- Poate, spuse Zane, dar sunt o lepădătură bogată.

- Banii n-o să-ţi folosească la nimic la închisoare. Nu o să le scapi, Zane!

- Nici măcar nu ştiu unde ne aflăm, obiectă roşcatul. Dar trebuie să ne luăm tălpăşiţa.

- Exact, îl aprobă Zane fără s-o scape pe Jo din ochi. Fiindcă se pare că amicul nostru şeriful o să scape.

- De unde ştii?

- Am dat o fugă până la ferma lui Pettigrew şi am telefonat la spital. Contabilii au luat la puricat toate conturile lui Pettigrew ca să vadă dacă a mai rămas ceva de luat. Ar trebui de fapt să zic contabilii noştri.

- îl aveaţi la degetul mic pe bietul Norton, nu-i aşa?

- Trebuie să trăim şi noi! oftă prefăcut Zane. Şi la urma urmei, nu era decât un bătrân zgârcit şi certăreţ care nu avea nici un prieten pe aici. El ne-a rugat să-i împrumutăm bani, după cum probabil ştii.

- Şi aţi fost fericiţi să-i faceţi acest serviciu. Chiar că nu aveţi deloc scrupule. La câte ferme aţi mai aplicat metoda asta, Zane? Companiile pentru care lucraţi vă cunosc sistemul de lucru?

- Puţin îmi pasă cine şi ce anume ştie, replică el. Pe mine mă interesează unde să arunc deşeurile. Eforturile mele sunt bine plătite, aşa că am pus deoparte o sumă frumuşică. în curând o să mă retrag din afaceri şi o să fac doar ce-mi place. Nu vrei să vii cu mine, frumoaso?

- Sper că o să te retragi curând, dar în spatele gratiilor, pe socoteala statului.
- Şi îmi doreşti probabil să sfârşesc în iad, nu-i aşa? rânji el. Ei bine, a fost o plăcere să discut cu tine, scumpo, dar acum trebuie să plecăm.
- Şi o să mă întindeţi alături de Glen înainte de a pleca?
- Nu mai fi atât de grăbită să ne părăseşti. O să ne însoţeşti o bună parte din drum.
- Ce noroc pe mine!
- Ce vrei, trebuie din când în când să ne luăm nişte măsuri de siguranţă! Şi tu reprezinţi o excelentă poliţă de asigurare, bănuiai sau nu asta?
- Vă sunt recunoscătoare, îl ironiză Jo.
- Eşti o femeie frumoasă, Jo, şopti el. Dacă ai fi un pic drăguţă cu noi, am lăsa-o şi noi mai moale, să ştii. Sunt sigur că ai putea fi chiar foarte^ drăguţă.

-în locul vostru n-aş conta prea mult pe asta, replică ea cu vehemenţă. Mai bine mor! Oricum nu vă cred.

- De ce nu? Există destule dovezi împotriva ta ca să se poată crede că această răpire se datorează unei neînţelegeri între partenerii de afaceri.
- Ce dovezi? Mesajul acela ridicol pe care l-aţi ascuns în biroul meu?
- Nu numai asta, rânji din nou Zane. Am introdus nişte date foarte compromiţătoare în calculatorul tău. Acei faimoşi contabili care au fost trimişi să examineze conturile lui Pettigrew sunt acolo de fapt pentru a şterge urmele. Au adunat toate tranzacţiile necinstite pe o dischetă, al cărui conţinut ţi l-am transferat. Le-am pus într-un fişier separat, independent de contabilitatea ta, dar agenţii FBI îl vor descoperi destul de uşor. Totul e adevărat, bineînţeles, cu singura diferenţă că nu tu, ci Pettigrew primea banii.
- V-aţi gândit la toate, nu-i aşa?
- Am încercat, răspunse el cu un aer satisfăcut.
- Din cauza asta veţi fi obligaţi să mă omorâţi, continuă Jo, indiferent ce ai pretinde. V-aţi asuma un risc prea mare lăsându-mă să contest acel fişier.

-Ai dreptate, admise el. Dar fii sigură, soarta ta va fi repede hotărâtă.

Frontiera nu se află departe de aici. Leag-o, Shorty. Doar mâinile. N-am de gând s-o iau în cârcă.

Shorty luă o frânghie de pe spătarul scaunului său şi o roti în direcţia lui Jo. Ea ezită, dar nu avea nici un motiv ca să-i reziste decât pentru a câştiga eventual puţin timp. Dar nici o manevră nu părea să-i stea la îndemână pentru a-şi recâştiga libertatea. începu chiar să dorească să nu-i vină în ajutor Dan, deşi ştia că el ar scăpa-o în mod sigur din ghearele lor. Dar nu dorea să-şi rişte viaţa pentru ea.

în timp ce Shorty se ocupa cu conştiinciozitate de sarcina lui, Zane luă caseta video pusă pe o pătură veche într-un colţ şi începu să deruleze banda magnetică. Riscaseră atât de mult şi degeaba... totul se reducea la o grămăjoară de peliculă pe care Zane o aruncă la picioarele ei. Apoi azvârli casetă goală pe o grămadă de paie şi scoase o cutie de chibrituri din buzunar.

- Nu văd ce câştigaţi făcând asta, declară Jo curajoasă. Au fost o mulţime de martori.

- Nici unul dintre ei nu mi-au văzut faţa, nici unul n-a citit plăcuţa de înmatriculare a camionetei. Singurul care le-a văzut pe toate va muri în curând.

Zane luă un jurnal vechi şi îngălbenit de pe jos şi îl rulă. Apoi aprinse un chibrit şi-l apropie de capătul acestei torţe improvizate. Hârtia luă foc imediat. Zane se apleca şi o aruncă pe bandă, care se topi răsucindu-se, în timp ce un miros înecăcios se răspândi prin magazie.

- Gata! spuse el după ce stinse focul. Porneşte camioneta, Shorty. E timpul s-o ştergem. Domnişoară... după dumneavoastră. întâi femeile.

- Ce amabil eşti! rosti dispreţuitor Jo.

Roşcatul tocmai trecea pragul când scoase un strigăt îngrozit. Zane şi Jo se întoarseră spre el.

- O cireadă de vaci se năpusteşte spre noi! strigă el.

Jo se repezi la uşă ca să vadă mai bine. Un nor gri, prăfos se ridica la orizont, dinspre Sud, însoţit de un tunet puternic. Totuşi cerul nu avea nici o legătură cu acest fenomen. O masă întunecată şi zgomotoasă, formată din mii de capete de vite, se apropia în goană, părând cuprinsă de panică.

* * *

Dan înnodase o frânghie groasă, având o lungime de vreo şase metri,

de bara care lega talpa de aterizare de elicopter, şi şi-o înfăşurase de mai multe ori în jurul corpului înainte de a o înnoda de cealaltă extremitate a barei. Se simţise într-o relativă siguranţă urcând în leagănul acela improvizat, dar, după decolare, îşi schimbă rapid părerea.

Curtea fermei se micşora cu o viteză alarmantă sub picioarele lui care se balansau în vid. Oamenii căpătară repede aspectul unor furnici în timp ce clădirile păreau căsuţe de păpuşi. Niciodată Dan nu fusese încercat de un asemenea sentiment de pericol şi vulnerabilitate.

Dar gândurile lui fugiră curând la Jo. Faptul că o ştia prizoniera acelor brute îl făcu să uite de sine. Nimic nu mai conta în afară de ea.

în timp ce aparatul vira spre Nord, Dan începu să se îndoiască de paraşuta lui. O cumpărase de la un prieten aflat în mare criză de bani, mai mult din prietenie decât de nevoie. Neştiind nici măcar cum s-o plieze, Dan nu o verificase. Şi acum, când viaţa lui depindea în mare parte de această paraşută, nu putea decât să spere că nu fusese păcălit.

Oricât de justificate erau temerile lui, acum erau tardive. Elicopterul se apropia de destinaţie cu repeziciune şi începuse să ia altitudine. Aşa că, în curând, va avea răspuns la întrebările lui.

Survolau pământurile lui Pettigrew de câteva minute, când Dan zări o masă brună care se mişca spre Vest, ridicând nori de praf. La vreo patru kilometri de cirezi, distinse un punct de culoare închisă care nu putea fi decât magazia cu pricina. Dacă nu se grăbeau, vitele se vor năpusti asupra căsuţei, luându-le-o înainte.

Se părea că agentul Grimes realiză şi el urgenţa situaţiei fiindcă făcu un viraj strâns luând-o direct spre magazie. Totodată acceleră, această ultimă manevră făcând elicopterul să se aplece cu brutalitate spre spate, înainte de a se redresa.

îşi continuară drumul, vizând punctul pe care şi-l fixaseră, la Nord de clădire. Dan putea deja să vadă că o să ajungă mult mai aproape de magazie decât prevăzuseră. Din fericire, cirezile vor acoperi zgomotul motorului, în aşa fel încât va putea sări înainte de sosirea vitelor.

Iar acest moment venise.. Se aflau la circa trei sute de metri de sol. Dan desprinse una din extremităţile frânghiei şi derulă cu grijă buclele pe care şi le înfăşurase în jurul corpului. Aşa că, în cele din urmă, rămase spânzurat în vid.

Grimes încetini înainte de a rămâne imobilizat în aer.

Dan se agăţă de mânerul situat la marginea uşii şi se redresă încet, privind pilotul prin geamul de plexiglas. Ridică degetul mare şi-i zâmbi, ca să-l asigure că totul e în regulă. Şi ca să-şi facă curaj, de ce să nu recunoască? Apoi se aruncă în gol. Avu la început impresia că nu el e cel care se prăbuşeşte, ci elicopterul lua distanţă faţă de el. Abia când îşi îndepărtă mâinile ca să ia poziţie, îşi dădu seama de viteza ameţitoare a căzăturii. Pământul se apropia cu o repeziciune de necrezut şi Dan se agăţă frenetic de mânerul de deschidere a paraşutei.

Fu gata să-l acţioneze, dar se răzgândi în ultimul moment. Trebuia să mai aştepte să se afle ceva mai jos, fiindcă vitele erau prea aproape de magazie ca să-şi poată permite să rateze vreo secundă.

Când deschise paraşuta, avu impresia că o mână brutală îl apucă de spate, apoi văzu că pământul începe să-i joace în faţa ochilor, apropiindu-se de vârfurile bascheţilor lui.

Ateriză câteva minute mai târziu şi se rostogoli de câteva ori, rezistând forţei de tracţiune a paraşutei. Se debarasă grăbit de chingi
şi începu să fugă spre magazie, trăgându-şi nunsaku-ul din buzunar, în timp ce tropăitul vitelor devenea asurzitor.

Trebuia să ajungă înaintea animalelor, nu exista nici o îndoială în această privinţă.

*
* *

Când Jo văzu cireada gonind, lovi spatele lui Zane din răsputeri cu pumnii, deşi avea mâinile legate, apoi îi arse şi un picior în încheietura genunchilor.

Din nefericire, el se întoarse şi interceptă următoarea lovitură, luând-o în braţe.

-Ratat! exclamă el strâmbându-se de durere. Ai face mai bine să urci în camionetă, sau preferi să te arunc sub copitele vitelor? Ai priceput?

- Prefer să-mi încerc şansa cu vacile decât cu voi.
- în acest caz, voi fi nevoit să aplic forţa.
- Grăbeşte-te! interveni Shorty. Soseşte şi o bandă de cowboy!

Brusc, un alt zgomot se detaşă de tropotul bubuitor de copite, mai puternc decât tunetul, făcând să vibreze geamurile magaziei, învăluind-o într-un nor de praf. Apoi umbra elicopterului se profilă pe ea şi aparatul descrise un tur deasupra animalelor

- Dan! se bucură Jo. Te-ai ars, Zane!
- Nu, categoric nu!

O împinse pe Jo spre masă, luă revolverul care rămăsese pe ea şi-l băgă în buzunar înainte de a se apropia din nou de uşă.

Shorty le-o luase înainte, în graba lui de a ajunge la vehiculul care rămăsese ultima lor speranţă. Dar în momentul în care se lansa în atmosfera prăfoasă, complicele lui Zane fu proiectat ca o marionetă şi se prăbuși la pământ. Reveni spre uşă împleticindu-se, cu faţa plină de sânge, şi căzu grămadă la picioarele lor.

- Ce naiba mai e şi asta? strigă Zane, privirea lui trecând uluită de la uşă la complicele său.

Un zâmbet îi apăru pe buze. împingând-o pe Jo în faţa lui şi ţinând-o cu putere ca pe un scut, el se îndreptă spre uşă. Tânăra femeie nu avu timp să se întrebe ce se întâmpla cu ea. Fu propulsată brusc, cu un brânci puternic, în nebunia de afară.

Se împiedică şi se prăbuşi la pământ, aruncând în jurul ei o privire îngrozită. îl văzu pe Zane ieşind din magazie în spatele ei, cu arma în mână. Apoi Dan apăru nu se ştie de unde lângă ea. Zane ridică revolverul.

- Are pistol! urlă ea încercând să se ridice.

Dan se aruncă asupra lui Zane rotind un obiect în mâna dreaptă. Revolverul zbură din mâna lui Zane, aterizând sub camionetă, în timp ce sângele începu să ţâşnească din mână. Dan se repezi la el şi încercă să-l lovească puternic cu capul, dar Zane fu destul de iute ca să-l evite şi, în ciuda durerii pe care trebuia s-o simtă la mână, reuşi să se agaţe de piciorul lui Dan.

Cei doi bărbaţi se rostogoliră la pământ, dar Dan reuşi să se degajeze primul si-l lovi pe Zane în cap. Acesta mai avu totuşi puterea s-o ia pe Jo în braţe şi se lipi cu spatele de camionetă, făcând iarăşi un scut din corpul ei. O înşfăcă de păr în timp ce încerca pe pipăite să deschidă uşa vehiculului.

- Salut, eroule! îi strigă el batjocoritor.
- Nu scapi tu, Zane.
- Pot să-i frâng şi gâtul dacă vreau!

Deschise portiera pe partea şoferului şi urcă pe scară. Dan înaintă un pas, măsurând distanţa care-i separa.

- Eşti încolţit, Zane, îi spuse calm Dan. Din partea asta, drumul

este barat de vitele speriate şi dacă încerci să fugi, un agent al FBI în elicopter te va urmări tot timpul.

- Poate să mă privească trecând în Canada dacă-i face plăcere, dar nu mă predau.

Brusc, Zane făcu o mişcare şi o aruncă pe Jo în maşină, unde aceasta căzu pe burtă peste un scaun. Dan profită de ocazie ca să atace. îl lovi pe Zane cu piciorul în faţă, lovitură urmată de doi pumni puternici în abdomen. Zane căzu în genunchi şi se rostogoli sub portiera deschisă a camionetei, eschivându-se de la un nou atac.

Acest scurt răstimp îi permise să-şi recupereze revolverul şi trase un foc.

Sub puterea impactului, Dan fu proiectat în praf.

- Dan! urlă Jo.
- Hai!

Zane o împinse cu brutalitate şi se aşeză pe picioarele ei, în timp ce întorcea cheia în contact şi ambreia.

Dan ţâşni atunci prin portiera deschisă şi se agăţă de braţul lui Zane, reuşind aproape să-l smulgă afară. Dar mişcarea neaşteptată a maşinii îl dezechilibră pe tânărul pilot, în timp ce Zane călca până la fund pe acceleraţie. Dan rămase prăbuşit la pământ, privind la camioneta ce se îndepărta de magazie, în timp ce cirezile gonite din urmă se apropiau în galop.

Pilotul se ridică şi şchiopătă spre poarta întredeschisă a magaziei. Glonţul îi străbătuse piciorul drept. Căzu şi încercă să se ridice, într-un efort disperat de a ajunge la adăpost. Dar picioarele nu-l mai duceau, iar vacile nu mai erau decât la câţiva metri de el.

în acel moment, zgomotul făcut de Cobra le acoperi pe toate celelalte. Agentul Grimes aduse aparatul exact deasupra lui Dan şi coborî până la un metru deasupra lui, în aşa fel încât vitele, speriate de această insectă mare şi zgomotoasă, să-l ocolească.

Câteva clipe mai târziu, uraganul trecuse. Vacile, mânate de strigătele oamenilor de la fermele Bart T şi Pettigrew îşi urmau drumul spre Nord, pe urmele camionetei.

Grimes ateriză şi ridică uşa de plexiglas, în timp ce Dan se ridică cu greu de jos.

- Şi acum? strigă agentul FBI.

- Preiau eu comenzile!

Neţinând cont de durere, Dan urcă în elicopter, în timp ce celălalt bărbat ieşea pe partea opusă. Câteva secunde mai târziu, Dan decola şi cerceta zona din priviri, căutând camioneta.

O zări, având un avans mic faţă de animalele înnebunite, şi simţi că-i îngheaţă sângele în vine dându-şi seama de situaţie.

Camioneta se răsturnase şi două siluete se luptau în apropierea acesteia, în timp ce vitele se năpusteau spre ele.

Imediat ce camioneta demarase, Jo începuse să-l lovească pe Zane cu pumnii. Acestuia nu-i mai rămăsese prea multă putere, aşa că ea reuşi să-l dezechilibreze.

El rămăsese aşezat tot pe picioarele ei. Jenat de poziţia lui, care făcea să i se atingă capul de tabla camionetei, la care se adăugau loviturile pe care voia să le dea sau de care încerca să se ferească, Zane nu observă şanţul adânc în care intră cu o roată. Şi fu incapabil să încetinească atunci când camioneta se înclină. Brusc totul se dădu peste cap. Zane şi Jo fură izbiţi de colo până colo prin cabină, până când camioneta se răsturnă cu roţile în sus.

Jo se strecură afară prin geam, înainte ca Zane s-o fi putut reţine. îl lovi cu piciorul în piept când el încercă s-o prindă, şi se pregătea să-i mai ardă unul, când Zane se eschivă şi o apucă de picior.

Se rostogoliră pe panta colinei bătându-se, dar Jo nu era prea tare la trântă. Zane izbucni într-un râs răzbunător când fu sigur că a scos-o din circulaţie.

Un zgomot asurzitor se făcu auzit în apropierea lor. întoarseră capetele ca să descopere îngroziţi că vacile se aflau atât de aproape de ei încât îi vor face praf în curând sub copitele lor.

în spatele vitelor apăru elicopterul lui Dan. Se postă deasupra lor, apoi coborî până când Jo zări frânghia care atârna de talpa de aterizare.

Se zbătu atunci şi reuşi să-l lovească pe Zane cu piciorul în gleznă. Acesta o lăsă preţ de o secundă, dându-i astfel o şansă tinerei femei. Jo se rostogoli spre vite dar şi spre frânghie în acelaşi timp.

Cu un salt disperat, o prinse cu amândouă mâinile şi se cramponă de ea din răsputeri, în timp ce elicopterul o ridica în aer.

Zane încercă să ajungă în fuga mare la camionetă, dar se împiedică şi căzu. Nu se mai afla decât la câţiva paşi de vehicul, când fu trântit şi călcat

în picioare de vite.

Când ultimele vaci dispăruseră din raza vederii lor, Dan o puse încetişor pe Jo la pământ.

Echipa de la Bar T sosi în timp ce ateriza ceva mai încolo. Dan coborî din aparat cu precauţie, apoi se apropie şchiopătând de ea şi o luă în braţe.

-Să ştii că nu mă mai pot lipsi de tine! spuse ea râzând.

- Ştiam eu că am să te conving până la urmă.

Apoi o strânse în braţe ca şi cum nici o forţă de pe lume nu-i va mai putea despărţi vreodată.

- Dan! Piciorul tău! exclamă ea. Stai jos să te bandajăm.

- Am un cuţit în buzunar. Taie o bucată din frânghia legată de elicopter şi fă un garou din ea.

Jo înhăţă cuţitul şi fugi să taie din frânghie. în acel moment îşi făcu apariţia agentul Harden într-una din camionetele de la fermă.

- Unde e? întrebă el sărind jos. Unde e Ken Zane?

Dan şi Jo priviră spre vitele care începuseră să-şi încetinească goana din cauza oboselii. Hank se întoarse, alăturându-se grupului.

- Unde e? repetă agentul Harden adresându-se şefului de echipă.

- Undeva pe aici, răspunse el laconic. Strivit de copite.

Agentul se îndreptă spre corp, apoi se răzgândi şi se opri.

- Avem datoria să lămurim întreaga afacere, declară el, dar cred că pot deja să ridic toate acuzaţiile care planau asupra dumneavoastră, domnişoară Tates. Şi asupra ta, Dan Fitzpatrick. Era un plan mai degrabă spectaculos, dar imprudent de la început până la sfârşit. Am avut şansa ca totul să se desfăşoare aşa cum v-aţi gândit şi să se sfârşească cu bine... ce să mai zic, aţi făcut o treabă bună. Al naibii de bună, chiar!

- Sunt întru totul de acord! îl aprobă Jo, sărutându-l pe Dan pe obraz.

Capitolul 18

Strângerea vitelor în acest an iu total diferită de felul cum se proceda altădată. Pentru prima oară în istoria locală, fermele Tates şi Pettigrew îşi uniră forţele pentru a aduna vitele. Astfel, în loc de trei sau patru oameni conducând mii de capete de vite, putea fi văzută o echipă formată din zece bărbaţi însoţiţi de un elicopter, care îşi făceau treaba cu destulă uşurinţă.

începură cu vitele lui Pettigrew, pentru a răspunde cerinţelor inventarului depus de noii contabili desemnaţi pentru a înregistra bunurile defunctului. Le trebuiră două zile ca să determine vitele să parcurgă distanţa pe care o străbătuseră înnebunite doar într-o jumătate de oră.

Era pentru ultima dată când vitele lui Pettigrew participau la o asemenea operaţiune. Nici unul din membrii familiei sale nu manifestase vreun interes pentru acest pământ, care urma să fie vândut la licitaţie, în întregime sau parcelat.

O dată vitele adunate şi numărate, norii de praf se aşezară pe pământurile Pettigrew şi toţi oamenii se duseră să repete acelaşi ritual la ferma Bar T.

- Helico-boy, aici Jo.

De pe culmea unde se găsea, Jo domina cirezile fermei Bar T care păşteau în vale. în spatele ei se ridicau vocile oamenilor care participau la tradiţionalul grătar în aer liber de la sfârşitul sezonului.

- Helico-boy, se mai făcu o dată auzit glasul lui Jo, cobori sau nu? Te aşteptăm de destul timp.

- Sosesc, Jo, răspunse Dan. O clipă doar.

Minuscula siluetă a elicopterului apăru în zare şi începu să se mărească încetul cu încetul. Trecu pe deasupra fermei producând un zgomot infernal, înainte de a vira şi a plana pentru a începe coborârea. Un moment mai târziu aparatul ateriza.

Dan ridică uşa şi coborî cu precauţie, împiedicat în mişcări de ghipsul de la piciorul drept. O dată ajuns pe pământ, începu să sară pe piciorul valid.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el. începe distracţia?

- Dacă aşa vrea patroana ta, îi răspunse doctorul Hollander întinzându-i o cârjă. în orice caz, bravo, băiete! A fost splendid. Data viitoare, când vei mai avea nevoie de vreun ajutor, nu ezita să apelezi la mine!

- De acord, răspunse Dan râzând. Dar data viitoare o să încerc să vă sperii.
- Era gata s-o faci şi acum, cu ultimul tău picaj. Primul n-a fost prea rău, dar al doilea...
- Eşti un caz disperat! oftă Jo.
-Doctorul Hollander are dreptate, replică Dan, eşti o patroană nemaipomenită!

O luă în braţe şi o sărută îndelung, întrerupându-se doar când veterinarul tuşi cu subînţeles.

- Nu uitaţi că nu mai sunt atât de tânăr! spuse el surâzând.Şi toate aceste demonstraţii nu sunt tocmai bune pentru tensiunea mea arterială.
- Dar un zbor cu elicopterul este? obiectă Jo.
- E mai odihnitor decât o plimbare în parc.
- Aha! se prefăcu Dan că se supără. Când o să fiu sigur pe ambele picioare, o să vă fac să vă înghiţiţi afrontul.
- Ei bine, până atunci băiete, obişnuieşte-te să te sprijini pe piciorul cel bun şi pe cârje. O rană de un glonţ nu e un nimic. Te doare?
- Deloc! Sunt în plină formă!
- Minte ca un adevărat cowboy, îi făcu doctorul Hollander cu ochiul lui Jo.
- Care e starea vitelor, doctore? întrebă Dan ca să schimbe subiectul.
- Am testat o vacă din cincizeci din cirezile lui Pettigrew şi n-am descoperit nici o urmă de deşeu chimic. După câte ne-a declarat Shorty, nu au deversat decât deşeuri de subproduse de hidrocarburi. Faptul că ingerarea lor produce moartea, ne-a făcut să considerăm inutil să testăm toate animalele. Bineînţeles că s-au curăţat toate parcelele respective ca să se evite depozitele superficiale. Cred că n-o să avem probleme cu Ministerul Agriculturii.
- Iar animalele noastre, adăugă Jo, n-au fost din fericire în contact cu acest produs.

-Dacă Zane şi complicele său s-ar fi mărginit să îngroape vacile la locul respectiv în loc să încerce să arunce vina în spatele altora, altfel ar fi stat lucrurile.

- Au acţionat astfel ca să-i închidă gura lui Pettigrew, remarcă Dan. Au vrut să-l facă să creadă că vacile au murit pe pământurile lui Jo,

ca să-i adoarmă bănuielile.

- Cred că se simţea prea vinovat ca să le cadă în plasă, declară Jo. O fi fost el un vecin imposibil, dar era totuşi proprietarul unei ferme. N-ar fi putut suporta mult timp să i se otrăvească pământurile.

- E adevărat, recunoscu doctorul Hollander. Dar să nu mai lungim vorba, fiindcă vreau să apuc să gust din friptură înainte să se termine!

Veterinarul se alătură celorlalţi invitaţi, care înconjurau grătarele şi mesele instalate în faţa dormitoarelor.

Cea mai mare parte a locuitorilor din Oak River se afla aici. Mulţi dintre ei se lăsaseră deja tentaţi de un mic tur cu elicopterul, dar majoritatea îşi regretaseră curajul. Se părea că acum sosise şi rândul lui Hank, fiindcă se apropia în compania lui Andrew Hollander.

- Hai, urcă, Hank! îl îndemnă Dan. Mai există un loc şi pentru însoţitoarea ta, dacă vrei s-o iei cu tine. Nimic nu e mai potrivit ca o plimbare cu elicopterul ca să-ţi strângi protector partenera în braţe.

- Nu, Mary e ocupată cu grătarul. Şi, de altfel, ei nu-i e frică de nimic. Nu cred că nişte picaje cu elicopterul ar reuşi să o sperie.

în timp ce Dan se urca pe locul lui, Hank se aplecă spre Jo şi-i şopti.

- Trebuie să-ţi vorbesc... Ceva mai târziu, dacă e posibil.

- Vrei să faci o ofertă pentru ferma lui Pettigrew?

- Da, mi-ar plăcea să-mi încerc şansa, dacă banca îmi acceptă dosarul... Oricum tu n-ai nevoie de doi şefi de echipă.

- Ai undă verde, îl asigură ea, dându-i o palmă prietenească peste braţ, şi dacă ai nevoie de referinţe pentru bancă, dă-mi de ştire.

- îţi mulţumesc! spuse Hank zâmbindu-i. îţi mulţumesc foarte mult, adugă el sărutând-o pe amândoi obrajii.

- Ei, cowboy! strigă Dan. Ce te legi de prietena mea?

- Nu te priveşte! replică Hank alergând spre el. Mai bine spune-mi cum să mă leg aici.

în timp ce motorul elicopterului începu să vibreze, Jo se întoarse spre Andrew pe care-l privi cu un aer îngrijorat. Aşteptă ca aparatul să decoleze ca să se apropie de el.

- Când o să le spui? îl întrebă ea când se făcu linişte.

- Să le spun ce? replică Andrew în defensivă.

- Ştii prea bine despre ce-ţi vorbesc, Andrew. N-ai nici un motiv să speri că o să scapi aşa.

Şeriful oftă, clătinând din cap. Apoi o privi pe Jo, înainte de a-şi feri ochii, incapabil să-i susţină privirea.

- Nu ştiu, răspunse el în cele din urmă. N-am încă destul curaj ca s-o fac.

- Shorty n-a vorbit încă, dar are un avocat bun. Şi ştii că un avocat bun caută întotdeauna cea mai avantajoasă soluţie pentru clientul său... Deci o să-l îndemne să divulge nişte nume. Ştim amândoi care nume îi va veni primul pe buze.

- Era atât de uşor să închizi ochii, îi mărturisi Andrew cu o voce tristă. Doar câteva camioane pe lună, asta era tot. O mie de dolari un camion. Nişte bani uşor câştigaţi.

-Bineînţeles, dar apoi, trebuie să trăieşti toată viaţa cu asta pe conştiinţă.

- Eu am ales locul. Nu e decât argilă, acolo jos. M-am gândit că n-o să absoarbă otrava.

- Totuşi, obiectă Jo, ar fi terminat aici şi ar fi reînceput în altă parte.

- Eram pregătit să-i împiedic.

- Şi să încasezi un glonţ, aşa cum au păţit Pettigrew şi Glen?

- Cel puţin aş fi murit îndeplinindu-mi datoria.

- Ar fi trebuit să-mi închipui că e ceva dubios când ai acceptat să te alături expediţiei noastre. Nu eşti genul de om care se implică cu uşurinţă în acest fel de acţiune. Şi pe urmă m-am interesat de ce Shorty a tras în tine.

- Putea fi şi mai rău...

- Ai fost alături de noi când am avut nevoie de tine.

- Ştii de mult timp?

- Nu. Să zicem că am înţeles înaintea celorlalţi că ticăloşii ăia trebuie să aibă un aliat în cadrul forţelor de ordine ca să evite necazurile, dar bănuielile mele s-au îndreptat în primul rând spre Glen. Când am văzut că nu era el, am ştiut că e vorba de tine.

- Glen nu era un as în meserie, dar în cele din urmă şi-a făcut treaba mai bine decât mine. Dacă aş fi ştiut că lucrurile vor lua o întorsătură proastă, nu m-aş fi băgat pentru nimic în lume în afacerea asta! Am fost gata să-i las baltă când au plasat carabina tatălui tău la locul crimei.

- Şi de ce n-ai făcut-o?
- Voiam să ies cu mâinile curate. Crede-mă, nu i-aş fi lăsat niciodată să te învinuiască de crimă, Jo.
- Te cred, îl asigură ea. Dar ce te-a împins să colaborezi cu asemenea escroci?
- Tu, îi răspunse el cu simplitate.
- Eu?!
- Voiam să te impresionez. Şi să-ţi pot oferi mai mult decât un salariu de şerif.
- Oh, Andrew! îmi pare atât de rău.
- Nu trebuie să-ţi pară rău. Prima declaraţie de dragoste pe care ţi-am făcut-o a fost întâmpinată cu un refuz categoric. Am crezut că o să te pot face să te răzgândeşti.
- Te apreciez, Andrew, dar nu te iubesc. Banii nu m-ar fi făcut în nici un fel să mă răzgândesc.
- Nu, bineînţeles, n-ar fi trebuit să fiu aşa naiv. Când te-am văzut cu Dan, am înţeles ce nebun am fost. M-am gândit atunci că sosise momentul să-mi fac datoria, chiar cu riscul de a-mi pierde viaţa.
- Noroc că nu s-a întâmplat aşa.
- Ceea ce e şi mai de necrezut e faptul că, în cele din urmă, ai rămas cu un tip şi mai bogat decât tine.
- Cum asta?
- Oh! Am făcut o mică anchetă asupra lui în secret, după ce mi-ai spus că o să-l angajezi aici. Familia Fitzpatrick posedă de două ori mai multe pământuri decât tine, şi în plus cu subsolul plin de petrol. Tatăl lui Dan are o firmă prosperă.
- Habar nu aveam.
- Pe mine nu m-a mirat deloc... Puţini piloţi au mijloace să-şi cumpere un elicopter.
- Nu ştiam nimic. Dan nu vorbeşte niciodată de bani.
- Nu, bineînţeles. El acordă mai multă importanţă pilotajului decât posibilităţilor financiare pe care i le-ar putea oferi familia. Ai tras numărul câştigător, Jo. Unul mai bun ca mine în orice caz!
- Nu eşti chiar atât de rău! ripostă ea, urmărind cu privirea figurile executate de elicopter. Şi o vei dovedi, predându-te justiţiei de bunăvoie.
- Aşa o să fac. Dar voiam mai întâi să-mi iau rămas-bun de la tine.

- Apreciez gestul tău. Şi dacă o să ai nevoie de un martor, contează pe mine.
- îţi mulţumesc, Jo.
- Oh, nu! şopti ea brusc. N-o să îndrăznească.

Cu mâna streaşină la ochi, privea elicopterul apropiindu-se. Şi, dintr-o dată îi întoarse spatele lui Andrew Hollander şi fugi spre invitaţi, fără să-şi poată stăpâni râsul.

- Toţi la pământ! urlă ea.

Elicopterul trecu razant la trei metri de sol, chiar în momentul când oamenii se aruncau cu faţa la pământ speriaţi. Când aparatul mai efectua un tur pentru a ajunge la punctul de aterizare, Jo zări clar chipul descompus de groază al lui Hank. în spatele lui, Dan jubila.

Jo nu se putu împiedica să se gândească la şansa pe care i-o oferise viaţa. Găsise în sfârşit bărbatul care o putea face fericită. în timp ce urmărea din ochi elicopterul, se gândea la curajul lui Dan, la veşnica lui bună dispoziţie şi la dragostea lui, şi ştia că el va fi de acum tovarăşul ei la bine şi la rău. Tovarăşul ei pentru toată viaţa.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *
*
* *
*
* *